

Адабиёт
ўқитиш
методикаси

Ўзбекистон Республикаси
Олий ва ўрта махсус таълим вазирлиги
Низомий номидаги
Тошкент давлат педагогика университети

Тўхлиев Боқижон

Адабиёт ўқитиш методикаси

*Олий ва ўрта махсус таълим вазирлиги томонидан олий ўқув
юртларининг педагогика университетлари ва институтларининг
филология йўналиши талабалари учун дарслик сифатида тавсия
этилган*

Тошкент
«Янги аср авлоди»
2009

Мазкур «Адабиёт ўқитиш методикаси» дарслиги амалдаги ўқув режаси ва шу режа асосидаги ўқув дастури асосида яратилган. Унда адабиёт ўқитишнинг энг долзарб муаммолари бугунги кун талаблари нуқтаи назаридан ёритиб берилган. Ўқув қўлланмаси педагогика университетлари ва институтларининг филология факультетлари талабалари учун мўлжалланган

Масъул муҳаррир: С. Матжонов, педагогика фанлари доктори, профессор.

Такризчилар: М. Миркосимова, педагогика фанлари доктори, профессор.

У. Долимов, педагогика фанлари доктори

М У Н Д А Р И Ж А

Кириш	3
Адабиёт ўқитиш методикасининг тарихий тараққиёти	8
Таълим босқичларида адабиёт курсининг мазмуни ва қурилиши. Адабиёт дастури, дарсликлар ва ўқув қўлланмалари.....	29
Бадий асарни таҳлил қилиш.....	39
Адабий асарни жанрий хусусиятларига кўра ўрганиш. Эпик асарларни ўрганиш хусусиятлари.....	50
Лирик асарларни ўрганиш	57
Муаммоли таълим ҳақида маълумот.....	66
Драматик асарларни ўрганиш	76
Бадий асар тилини ўрганиш	83
Ёзувчи таржимаи ҳолини ўрганиш усуллари	93
Адабий-назарий тушунчаларни ўрганиш	95
Адабиёт ўқитувчиси.....	93
Адабиёт дарсларида ўқувчиларнинг оғзаки ва ёзма нутқини ошириш йўллари	
Адабиёт дарсларида кўргазмалилик.	

К И Р И Ш

«Бу дунёда фақат бир муаммо бор - одамларга ҳаётдан маънавий қониқиш ҳиссини қайтариш керак. Маънавий бойликсиз қалб тошга айланур... Комилликка йўналтирилган дидни тарбияламоқ лозим»

(Сент Экзюпери)

Р е ж а :

- 1. Адабиёт ўқитиш методикаси – фан сифатида.*
- 2. Таълим босқичларида адабиётнинг ўқув фани сифатида ўрганиш хусусиятлари.*

Адабиётни ўқитиш учун махсус фан керакми? Жамиятда шунга эҳтиёж борми? Таълим босқичларида адабиёт фанини яхши ўрганиш ва ўргатиш учун адабиёт муаллимлари қайғуриши керакми ёки адабиётшуносларми, педагогларми ёки рухшунос-психологларми? Албатта, бундай саволларнинг кети узилмайди. Улар кеча берилган эди, бугун ҳам берилмоқда, уларнинг эртага берилмай қолиши амри маҳол.

Адабиёт ўқитиш бошқа фанларни ўқитишдан анчайин кескин фарқ қилади. Шунга кўра уни фан сифатида қарайдиганлар бир гуруҳни ташкил этса, адабиёт ўқитишни санъат тури сифатида баҳолаб, адабиёт ўқитувчисининг ишини ҳам санъаткорона бир иш сифатида баҳолайдиганлар кам эмас. Демак, улар адабиёт ўқитиш методикасини ҳам санъат билан тенглаштиришади. Амалиётчилик нуқтаи назаридан қарайдиганлар эса адабиёт ўқитиш методикасини дарсларнинг ўтилишига бевосита ёрдам берадиган, ҳар бир дарснинг яхши ва самарали бўлишига амалий кўмак бера оладиган соҳа деб билишади.

Адабиёт ўқитиш методикаси биринчи навбатда адабиёт ўқитишнинг, яъни адабий таълимнинг мақсади ва мазмуни ҳақидаги фандир. Маълумки, адабиёт таълимнинг турли босқичларида худди бошқа предметлар каби ўсиб келаётган авлод – ўқувчиларга мўлжалланган. Таълим жараёнидаги барча фанларнинг асосий мақсади ва моҳияти ўқувчиларда – ўсиб келаётган ёш авлодда муайян соҳаларга оид билимларнинг асосларини шакллантириш, шуларнинг негизида уларнинг бой маънавий оламини яратишдан иборатдир. Бу вазифани амалга оширишда бадий адабиёт билан тенг келадиган бирорта соҳа йўқ деб айта оламиз. Бадий адабиёт

алоҳида шахсга ҳам, бутун жамиятга ҳам еучли даражада таъсир кўрсата олиш имконига эга. У жамиятнинг ўз-ўзини англашида, уни инсонпарварлаштиришда беқиёс имконларга эга. Адабиёт ижтимоий онгнинг кўринишларидан бири сифатида ўзида халқ хотирасини мужассамлаштиради, унинг ахлоқий маънавий кадриятларини асрлардан асрларга, аждодлардан авлодларга олиб ўтади.

Шунга карамай, бадий адабиётга бўлган муносабатларнинг ҳам ниҳоятда хилма-хиллигини, уларнинг орасида «бевосита нақд фойда»ни кўзлаб ўқиш тамойилларининг ҳам мавжудлигини эътироф этишга тўғри келади. Буни адабиётшунос Д.Қуронон шундай ифодалаган:

«Ҳозирги кунда, таассуфки, бадий асарга ноижодий ёндашиш ўқувчи омманинг аксариятига хос бўлиб қолаётир. Кўпчилигимиз бадий асарни маънавий-руҳий имкониятларимизни кенгайтириш эҳтиёжи билан эмас, кўпроқ хордиқ чиқариш нияти билан ўқийдиган бўлиб қоляпмиз. Дўконларимизда ялтироқ муқовали, олди-қочди гапларга тўла китоблар салмоқининг ортиб бораётгани ҳам шундан далолат беради. Тоталитар ёндашув натижасида кўпчилик асардан воқеа қидиради, бу тоифа учун «Ўткан кунлар» Отабеғу Кумушнинг саргузаштларидан бошқа нарса эмас, «Қутлуғ қон» - Йўлчи билан Гулнор севгиси-ю бир аблаҳ бойнинг тўғаноқ бўлиши, холос...- хуллас, биз **воситани мақсад** деб тушунадиган бўлиб қоляпмиз»¹.

Демак, биз бадий адабиётни ўрганиш йўлларини ҳам билишимиз зарур бўлади. Шундай экан, бу фан ўқувчи-ёшларнинг ўзига хос хусусиятлари, бу ўзига хосликларнинг адабий таълим билан боғлиқ жиҳатлари ҳақида мулоҳаза юритади. Адабиёт ўқитиш методикаси фани ўз номига муносиб равишда ўқувчиларга бадий адабиёт билан яқинлашиш, ошно бўлиш ва уларни таҳлил қилиш йўлларини кўрсатишга йўналтирилган. Айни пайтда у китоб устида ишлашни, бадий ўқишни ташкил этишни, ўқувчиларнинг адабиётга бўлган қизиқишларининг шаклланиш ва ривожланиш йўлларини кўрсатиши билан ҳам эътиборлидир. Айни шу фан адабиёт дарсларини ташкил қилиш, бу дарсларда қўлланадиган метод ва усуллар, ўқувчиларнинг оғзаки ҳамда ёзма нутқларини шакллантириш ва ривожлантириш ҳақида тасаввур уйғотади, шу ҳақидаги билимлар тизимини тақдим этади. Мана шулар замирида

¹ Қуронон Д. «Адабиёт надир» ёки Чўлпоннинг мангу саволи. Адабий-танқидий мақолалар. 39-бет.

эса ўқувчиларга жамоавий, гуруҳ-гуруҳ ёки индивидуал ёндашишнинг йўл-йўриқларини беради.

Хитой мақолларининг бирида шундай дейилади: «Инсоннинг қўлига бир дона балиқ бер – у бир кун тўқ бўлади, унга балиқ тутишни ўргат – у бутун умри давомида тўқ юради»¹. Демак, бир иш қилиш учун шу ишни қандай қилиб яхшироқ ва натижалироқ тарзда амалга ошириш мумкин деган саволга жавоб излаш мақсадга мувофиқ бўлади. Бизнинг ҳолатимизда бу саволга адабиёт ўқитиш методикаси фани жавоб беради.

Методика фанига берилган таърифларнинг ниҳоятда хилма-хил эканлиги кўзга ташланади. Улар ичида энг эътиборлилари сифатида қуйидагиларни келтириш мумкин:

М.А.Рибникова:

«Методика — бу вақтни тежаш малакаси, ўқувчи кучларини оқилона сарфлаш, ўқув материалидаги асосий ва бош нарсани топиш малакаси, жамоа меҳнатини ташкил қилиш санъати, бу ўқувчилардаги хилма-хил индивидуалликларга таянадиган таъсир тизимидир».

В. В. Голубков:

«Барча методикалар, уларнинг қайси бир фанга алоқадорлигидан қатъий назар, ўқитувчининг иш принциплари, материал ва методларини муайян кетма-кетликда, изчилликда кўриб чиқишига ҳамда учта энг асосий, яъни нима учун? Нимани? ва қандай? деган саволларга жавоб беришига кўра бир-бирига ўхшайди».

Н.И.Кудряшев:

«Адабиёт ўқитиш методикаси ўқувчиларни ўқув предмети сифатида тарбиявий аҳамият касб этиб, адабиётни ўқитишдаги ижтимоий жараён манбаи бўлган ва унга тўғри раҳбарлик қилиш мақсадида бу жараённинг қонуниятларини очишни ўз олдига мақсад қилиб қўйган хусусий педагогик фандир».

А.Зуннунов:

«Адабиёт ўқитиш усули педагогика фанининг узвий қисми бўлиб, бадий адабиётни тадқиқ этади, адабиёт ўқитиш шартлари ва усулларини илмий асосда ишлаб чиқиш ва татбиқ этиш, синфда ва уйда ўқиш, шунингдек, синф ва мактабдан ташқари машғулотларнинг шакли ва усулларини ишлаб чиқиш билан

¹ Айзерман Л. Пятьдесят лет спустя. Статья первая. - // Литература в школе, 2006, № 6, с.25. (25-28)

шуғулланади. Унинг асосини бадиий асарни таълим ва тарбиянинг муҳим воситаси сифатида ўрганиш, ўқувчиларни эстетик тарбиялаш жараёни ташкил қилади. Шу жараёнда ўқитувчи ёзувчи яратган бадиий образларнинг аҳамиятини ўқувчилар онгига сингдиради, бадиий образнинг моҳиятини очади, ўқувчиларнинг маънавий дунёсини бойитади»¹

Назаримизда, бу таърифларда фаннинг асосий моҳияти анча ёрқин кўрсатиб берилган.

Адабиёт ўқитиш методикаси фани биринчи навбатда бўлажак адабиёт ўқитувчиларининг касбий шаклланишлари ва дастлабки маҳорат қирраларини ўзлаштиришлари учун имкон берадиган фандир. Бу фан ўқувчи ёшларнинг адабий ривожига ўзига хос қонуният ва қоидаларнинг англаб етилиши учун омил бўлади. Унинг ўқитувчи ва ўқувчи ҳамкорлигининг асосларини тушунишда муҳим бўлган эканлиги ҳам катта аҳамиятга эга.

Адабиёт ўқитиш методикаси фани бу фаннинг тарихи ва ривожланиш босқичларини кўрсатиш, бу босқичларнинг ҳар бирига хос бўлган асосий унсурларни таҳлил қилиш, бадиий асарни таҳлил қилиш ва уни ўқувчилар томонидан қабул қилинишидаги ўзига хос хусусиятларни кўрсатиш, бадиий асарни таҳлил қилишда уларнинг тур ва жанр хусусиятларига эътибор бериш, таълим босқичларида фақат бадиий асарнинг ўзини эмас, балки уларга боғлиқ равишда адабий-назарий тушунчаларни ҳам ўрганиш заруриятини ва йўл-йўриқларни кўрсатиш, адабиёт дарсларини ташкил этиш, адабиётдан синфдан ташқари ва мустақил ишларни ташкил этиш, уларнинг оғзаки ва ёзма нутқларини ўстириш йўллари кўрсатиш билан кифояланмасдан ўқувчиларнинг ўз устларида мунтазам ишлаш, мустақил ижодий ишларни ташкил этиш йўллари кўрсатиши билан ҳам муҳимдир.

Адабиёт ўқитиш методикаси фани мустақиллик туфайли ўзининг асл ўзанларини топиб бормоқда. Эндиликда адабиёт ўқитиш назарияси ва амалиётида бир хилликдан қочиш, ранг-барангликка интилиш тамойилларининг тобора кенгроқ тарзда кўзга ташланаётгани сезилади. Бу адабий ҳодисаларга нисбатан эстетик ёндошувнинг устиворлашиб бораётганида, маданий меросга нисбатан муносабатларнинг ҳаққонийлашаётганида,

¹ А.Зуннунов, Н.Ҳотамов, Ж.Эсонов, А.Иброхимов. Адабиёт ўқитиш методикаси. Тошкент “Ўқитувчи”-1992. 10-бет.

кўплаб адабий ҳодисаларга нисбатан баҳоларнинг ўзгариб, уларнинг ўзларига хос ва ўзларига мос хусусиятларидан келиб чиқиётганлигида намоён бўлмоқда.

Умумий ўрта таълим мактабалари, академик лицейлар, касб-хунар коллежлари, олий таълим тизими учун яратилаётган кўплаб дарсликлар, методик ҳамда ўқув қўлланмаларининг янги авлодлари юзага келмоқда.

Биринчи маротаба адабий таълимнинг давлат таълим стандарти яратилди. Унинг такомиллашиш жараёни эса узлуксиз давом этмоқда. Ушбу жараёнда анъанавий таълимдаги энг яхши ютуқларни сақлаб қолган ҳолда жаҳон илм-фани, хусусан, психологияси, педагогикаси ҳамда методикаси соҳасидаги энг янги ва яхши намуналарга уйғунлашиш тамойили кузатилмоқда.

Айниқса ўқитишдаги таълимий, тарбиявий, ривожлантирувчи мақсадлар уйғунлиги методологик асос сифатида қабул қилинмоқда. Буларнинг адабий таълимдаги анъанавий йўналиш билан замонавий талабларни ўзаро уйғунлаштиришнинг оқилона йўли сифатида қабул қилинаётганлиги бежиз эмас.

Ижтимоий ҳаётдаги янгиланиш ва ўзгаришлар адабиётнинг ўзида ҳам, уни ўқитиш соҳасида ҳам янгиланишларни, янгича ёндашувларни тақозо этаётгани аниқ. Шунинг учун ҳам кун тартибига янги ахборот технологияларидан, замонавий педагогик технологиялардан фойдаланиш муаммосининг кўндаланг бўлаётгани тасодифий эмас. Бу нарса таълим методларидан бошлаб дарснинг таркибий қисмларигача, адабий таълим мазмунидан бошлаб ўқитувчи ва ўқувчининг муносабатларигача, ўқув дастурлари, дарсликлардан бошлаб адабиёт дарсларини ташкил этишгача бўлган муаммоларнинг барчасига бир хилда дахлдор бўлиб турибди.

Бугун ахборотлар оқими шиддат билан кучайиб бораётган, компьютер ва умуман техника олами инсон ҳаётида тобора кенгроқ ва мустаҳкамроқ ўрин олиб бораётган бир замонда китоб ўқиш, китобхонлик муаммосининг янада долзарблик касб этиши сир эмас. Зеро, китоб ва китобхонлик инсон маънавий оламининг ажралмас қисми экан, китоб ўқишни ўрганиш, китобхон маънавиятини шакллантириш таълим-тарбия жараёнидаги энг асосий вазифа бўлиб қолаверади.

Ўқувчи ёшлар ҳар қандай китобни ўқиганда унга онгли, энг муҳими, эстетик муносабат билдира оладиган, ундан

таъсирланадиган, завқланадиган даражага етиши учун биринчи навбатда китоб ўқилиши, завқ билан ўқилиши, китобхон ундан тегишли хузур ва руҳий қаноат туйиши керак. Буни ихчам тарзда “эстетик тўйиниш” деб ифодалаш мумкин бўлар.

Аmmo бу даража орзу, холос. Унга эришмоқ учун янги-янги иш усуллари, адабий таҳлилнинг муносиб шакл ва кўринишларини, бадий матн мазмунига, моҳиятига етишнинг турфа йўллари, хусусан, муносиб изоҳ ва шарҳларга, муайян ижодкор ёки алоҳида олинган бадий асар қатида мужассамлашган янги поэтик оламга хос бўлган бадииятни идрок этишга, мушоҳада қилишга имкон берадиган иш турларини қўллаш эҳтиёжи кўпроқ билинмоқда.

Бўлажак адабиёт ўқитувчилари ўз иш фаолиятларида ўқув-тарбия жараёнларининг инсонпарварлашувига, таълим жараёнида ҳар бир ўқувчининг алоҳида, ўзига хос бўлган табиий-ижодий имконларига эътибор бериши мақсадга мувофиқ бўлади. Бадий адабиёт яхши инсоний фазилатларни тарғиб қилишга, урушни, зўравонликни қоралаб, тинчликни, халқларнинг осойишта ҳаёти ва ўзаро дўстлигини улуғлайдиган, хунукликдан нафратланиб, гўзалликни тарғиб этадиган, ўсиб келаётган авлодга юксак маънавий фазилатларнинг шаклланиши ва ривожланшига имкон берадиган хислатлари билан эътиборлидир.

Адабиёт фанининг ўзига хослиги шундаки, унда бошқа фанлар билан алоқадорлик бу фаннинг табиатига сингдирилган. Демак, бу имкониятдан ҳам унумли фойдаланиш жоиз. Унинг ижтимоий-гуманитар йўналишдаги фанлар билан яқинлиги, айниқса, она тили, тарих, санъат йўналишидаги фанлар билан алоқадорлигини исботлаб ўтириш зарурати йўқ. Айни пайтда унинг география, биология, физика, математика сингари фанлар билан алоқадор жиҳатларидан ҳам унумли фойдаланиш, бу боғланишларнинг ички моҳиятини кўпроқ кўрсатиш, амалиётга кўпроқ жорий этиш зарурати бор.

Бир хил мавзуни бир хил ҳажмдаги вақт оралиғида турлича ўқитувчиларнинг ниҳоятда турли-туман тарзда ёритиб беришлари ҳаётда кўп кузатиладиган ҳодиса. Уларнинг орасида энг маъқули ҳозирги жамиятимиз муаммолари билан кўпроқ алоқадорликни таъминлагани, замонавий технологиялардан ўринли ва унумли фойдаланганлари, болаларнинг ёш хусусиятлари, адабий тайёргарликларига таяниб туриб уларнинг мавзуга ҳам, адабиёт

фанининг ўзига ҳам қизиқишларини энг кўп даражада ошира олганларидир.

Аслида адабиёт ўқитишнинг бош йўналиши таълимнинг турли босқичларида ўқувчилар онгига бадий асарнинг мўъжизакор таъсир кучини амалий жиҳатдан таъминлашга қаратилган. Мактабгача тарбия муассасалари, бошланғич таълим, умумий ўрта таълим мактаблари, академик лицей ва касб-хунар таълимидаги адабий таълимнинг узвийлиги ва узлуксизлигининг натижаси ўсиб келаётган ёш қалбда гўзалликка бўлган ижобий ва ижодий муносабатни шакллантиришдан, уларга бадий асарга – китобга бўлган меҳр ва муҳаббатни ўстиришдан, буларнинг замирида эса ундаги бадий-эстетик дидни такомиллаштиришдан иборат.

Буни замондошимиз Сирожиддин Саййид жуда гўзал тарзда ифодалаган:

Ҳар бир калла,
Ҳар бир бош
Жаҳолатдан кўрқиши керак.
Ҳар бир бола,
Ҳар бир ёш
Навоийни ўқиши керак...
Ватан азал битта Ватандир,
У биз учун сўлмас чамандир,
Шул сабабдан бола чоғлардан,
Майса чоғлар, лола чоғлардан
Ўзни уриб юлқиши керак,
Навоийни ўқиши керак,
Дилга недир юқиши керак!¹

Худди мана шу нуқталар бўлажак адабиёт ўқитувчиларини тайёрлаш жараёнида диққат марказида туриши лозим. Бўлажак адабиёт ўқитувчисининг адабиёт назарияси, адабиёт тарихи, адабий жараён ҳақидаги илмий-назарий қарашлари қанчалик асосий ва муҳим бўлишидан қатъий назар, уларнинг ўзи билан кифояланиб қолиш педагогик фаолиятдаги тегишли мақсад ва вазифаларни амалга ошириш имконини бермайди. Тўлақонли муваффақият қозониш учун уларнинг педагогика ва психология туркумидаги, айниқса болаларнинг ёш физиологияси, уларнинг оламни қабул қилиш ва ўзлаштириш хусусиятлари, қизиқишлари ҳақидаги асосий

¹ Сирожиддин Саййид. Қалдирғочларга бер айвонларингни. Тошкент, Шарқ, 2005, 9-10-бетлар.

маълумотларни берадиган фан асосларидан хабардорликлари ҳам тақазо этилади.

Бадиий адабиётнинг инсон руҳиятини, ҳатто унинг шахсиятининг шаклланиши ва ривождаги ўрни беқиёсдир. Агар С.Сайид айтганидек, бола «дилига недир юқтирса», адабиёт муаллими ўз вазифасини адо этган, адабиёт дарсларининг самараси таъминланган бўлади.

Кўплаб буюк шахслар машҳур бўлишларида, ўзлари эришган ва етишган олий даражаларда бадиий адабиётнинг ўрни ва аҳамиятини эътироф этишади.

Масалан, Алишер Навоий юз мингдан ортиқроқ байтни ёддан билган. Бу байтларнинг энг сара, энг нодир бадиий дурдоналар бўлганлигига шубҳа йўқ.

«Ўқувчилардаги барқарор ғоявий, маънавий-ахлоқий ва эстетик ишонч-этиқодларнинг шаклланиши, уларнинг энг муҳим ҳаётий тушунчалар мағзини чақа олиши маълум маъноларда адабиёт ўқитувчисининг маҳоратига боғлиқдир»¹.

Шунга кўра таълим босқичлари учун яратиладиган дарслик ва ўқув қўлланмалари, уларнинг таркибига кирадиган бадиий асарларнинг намуналари ўқувчиларнинг адабий тайёргарлиги ва дидларига мос ва муносиб бўлиши, уларнинг баркамол инсон сифатида шаклланишлари ва камол топишларида муҳим омил вазифасини адо этиши керак.

Бугун фақат миллий замингагина таяниш камлик қилади, зеро, жаҳон ҳамжамияти бир-бирига ҳар қачонгидан ҳам кўпроқ интиломқда. Бу айти пайтда бир-бирини бойитиш жараёни ҳамдир. Бунда бадиий адабиётнинг ўзига хос ўрни бор.

Қолаверса, бошқалар тажрибасини ўрганиш ҳар доим инсониятга ютуқ ва янгилашни омили бўлган.

Жаҳон педагогикаси эндиликда ҳамкорликни асосий таянч нуқтаси деб эътироф этмоқда. «Ҳамкорлик педагогикаси» деган алоҳида тушунча ва атаманинг пайдо бўлганлиги бежиз эмас. Бу ўқитувчи ва ўқувчи орасидаги муносабатларнинг янгича босқичини англатади. Демак, эндиликда педагогик жараёнда «ҳоким-тобе»лик эмас, том маънодаги ҳамкорлик юзага келди. Бу адабий таълимда, айниқса, айрича аҳамият касб этади. Зеро, бадиий адабиётни ўқиш, ўрганиш ҳамма пайт ижодий жараёндир. Бу жараёнда

¹ Лесохина Л.Н. Нравственное развитие учащихся в процессе изучения литературы. - Сб. Искусство анализа художественного произведения. М.: Просвещение, 1971, с. 124.

ўқувчиларнинг миллий кадриятлар, асрий урф-одатлар билан танишиши, яқинлашуви жонли тарзда амалга ошади.

Бўлажак адабиёт ўқитувчиси учун бадиий адабиётнинг ўзига хос томонларини билиш, англаб етиш қанчалик муҳим ва аҳамиятли бўлса, таълимнинг турли босқичларида адабиёт ўқитишнинг ўзига хос қонуният ва хусусиятлари билан боғлиқ сиру асрорларни эгаллаш ҳам шунчалик муҳимдир.

Таълимнинг турли босқичларида боланинг ёш хусусиятларигина эмас, ҳатто асарнинг жанри, услуби ҳам уни ўқитиш, ўрганишда ўзига хос ёндашувлар бўлишини тақозо этади. Дейликки, қадимги туркий адабиётни ўрганиш билан Яссавий ҳаёти ва ижодини ўрганишда бир хил усулни қўллаб бўлмаганидай, Хоразмийнинг «Муҳаббатнома»си билан Эркин Воҳидовнинг «Ўзбегим»ининг таҳлили ҳам бошқа-бошқа нуқтаи назарлардан ўрганилиши керак. Рубоийни ўрганиш учун танланган усулни романни ўрганишга татбиқ этиш қанчалик мумкин бўлмаса, мумтоз адибларимизнинг асарларини ўрганиш билан ҳорижий мамлакатлар адибларининг асарларини ўрганиш орасига ҳам тенглик аломатини қўйиш шунчалик хатодир.

Қайси бир асарни ўрганишда шарҳ ва изоҳларнинг ўрни каттароқ бўлиши, бошқа бир асарни ўрганишдан олдин ифодали ўқиш мақсадга мувофиқ бўлиши мумкин. Қай ҳолатларда биографик метод ўринли бўлса, қайси ўринларда эстетик таҳлилнинг ўрнини босадиган бирор усул бўлмаслиги ҳам табиийдир. Буларнинг барчаси адабиёт ўқитиш методикасининг фан сифатидаги ўрни ва аҳамияти қанчалик катта эканлигини кўрсатиб турибди. Мазкур курс худди шунинг учун ҳам алоҳида долзарблик касб этади.

Буларнинг ёнида бадиий асарни ўқиш, уни тушуниш муаммосининг ҳам борлигини эътироф этишга тўғри келади. Бадиий адабиёт сўз санъати сифатида китобхоннинг, унинг маънавий оламининг шаклланишига кучли ижобий таъсир кўрсатади. Агар қабул қилишнинг мутлақо индивидуал хусусиятга эга эканлигини назарда тутадиган бўлсак, бадиий асарни ўқиш, уни тушуниш ва «ҳазм қилиш»нинг нақадар катта аҳамият касб этишини тасаввур этишимиз қийин кечмайди.

Таниқли адабиётшунос Озод Шарафиддинов уқтириб ўтганидек: «Адабиёт ўқувчини тарбиялаш учун унинг онги, фикригагина эмас, қалбига, завқига, туйғуларига ҳам таъсир этиши

керак. Шундай асарларгина чинакам санъат намунаси деб аталиш ҳуқуқига эга»¹.

Рус методист олимлари замонавий адабий таълим методикасидаги асосий вазифалар қаторида қуйидагиларни кўрсатишади:

Биз ихчам тарзда адабиёт ўқитиш методикаси фани зиммасига юклатилган вазифаларни шундай шакллантиришимиз мумкин:

1. Адабиёт предметининг таълим босқичларида нима учун ўрганиш зарурлигини асослаш, яъни адабиёт ўқитишнинг мақсад ва вазифаларини муайянлаштириш.

2. Адабий таълим мазмунини аниқлаш. Ўқув дастурларининг таркиби ва мазмунини асослаш, ўқувчилар учун яратиладиган дарслик, ўқув қўлланмаларига қўйиладиган талаб ва меъёрларни

¹ Шарафиддинов О. Истеъдод жилолалари. – Тошкент, Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1976, 150-бет.

ўрганиш. Айти пайтда ўқувчиларнинг муайян таълим босқичида ўзлаштириши лозим бўлган адабий билимлари, уларга боғлиқ ҳолда эгалланиши лозим бўлган кўникма ва малакаларнинг ҳажми белгиланади.

3. Методика фани адабий таълимнинг ўзига хос йўл ва усулларини ўрганиш билан ҳам шуғулланади. Унда алоҳида дарсларни ташкил этиш, унга қўйиладиган талаблар ҳам ишлаб чиқилади.

4. Таълимнинг турли босқичларида ўқувчиларнинг ўзлаштиришига қўйиладиган талаблар ҳам методика фанига алоқадор. Бунда баҳо меъёрлари ва мезонлари, назорат қилишнинг шакл ва усуллари камраб олинади.

5. Талабаларга адабиёт ўқитиш методикаси бўйича уларнинг амалий фаолиятларида асқотадиган назарий ҳамда амалий маълумотларнинг энг муҳимларини етказиш.

6. Талабаларни шу фанга алоқадор бўлган таълимий, тарбиявий ва ривожлантирувчи вазифаларини амалга ошириш, ижодий фаолият ва илғор тажриба мактабларини ўрганишга тайёрлашдан ҳам иборатдир.

Адабий таълимни такомиллаштириб, ҳозирги замон талабларига уйғунлаштириб бориш энг муҳим вазифалар қаторига киради. Бунинг учун фақат бадиий адабиётнинг ўз ички хусусиятларни билиш, ўрганиш камлик қилади, адабиётнинг ёш авлодга, ўқувчи-ёшларга кўрсатадиган маърифий, маънавий-ахлоқий, эстетик, эмоционал таъсирини янада кучайтириш, таълимнинг турли босқичларидаги адабий таълим узвийлиги, узлуксизлигига алоҳида эътибор бериш, улардаги мустақил ва ижодий фикрлашга оид кўникма ва малакаларни ривожлантириш, сўз санъати воситасида гўзалликни ҳис этишга оид дид ва туйғуларни камол топтириш, адабиётга, адабий асарга, ҳар қандай бадиий матнга нисбатан ижодий ёндашув тамойилларини шакллантириш ҳам зарур бўлади.

Савол ва топшириқлар:

1. «Адабиёт ўқитиш методикаси» фанининг мақсад ва вазифалари ҳақида нималар дея оласиз?
2. Бу фаннинг қандай аҳамияти бор?
3. «Инсоннинг қўлига бир дона балиқ бер – у бир кун тўқ бўлади, унга балиқ тутишни ўргат – у бутун умри давомида тўқ юради», деган хитой мақолининг методика фанига қандай даҳли бор? Уни изоҳланг.
4. Адабиёт ўқитиш методикаси фани олдидаги асосий вазифалар моҳиятини зоҳлаб беринг.

АДАБИЁТ ЎҚИТИШ МЕТОДИКАСИ ФАНИНИНГ БОШҚА ФАНЛАР БИЛАН АЛОҚАСИ

Р Е Ж А :

1. Адабиёт ўқитиш методикасининг адабиётшунослик туркумидаги фанлар билан алоқаси.

2. Адабиёт ўқитиш методикасининг тилишунослик туркумидаги фанлар билан алоқаси.

3. Адабиёт ўқитиш методикасининг ижтимоий-гуманитар туркумдаги фанлар билан алоқаси.

4. Адабиёт ўқитиш методикасининг бошқа фанлар билан алоқаси.

5. Предметлараро алоқаларнинг таълимий ҳамда тарбиявий аҳамияти.

Ҳар бир фан, одатда, фақат ўз қонуниятлари билангина яшамасдан, бошқа фанлардаги имкониятларни ҳам эътиборда тутди. Бу билан у ўзидаги имкониятларни янада кенгайтиради. Адабиёт ўқитиш методикаси ҳам бу борада истисно эмас. Унинг кўплаб фанлар билан барқарор алоқалари мавжуд. Табиийки, адабиётшунослик фанисиз уни ўқитишни тасаввур қилиб бўлмайди. Чунки ўтмишда яратилган маданий-адабий мерос дастлаб “Адабиёт тарихи” фанининг баҳосини олади. Ёки ҳозирги замон асарларининг тарихий, адабий ҳамда бадиий эстетик баҳоси “Адабий танқид” орқали реаллашади.

Сўз санъатининг ўзига хос қонуниятлари, адабиётнинг ижтимоий ҳаётдаги ўрни, бадиий адабиётнинг ўзига хос хусусиятлари, бадиий ижод турлари, ижодий жараён ҳақидаги фикрлар эса “Адабиёт назарияси” фани орқали аён бўлади. Буларсиз “Адабиёт ўқитиш методикаси” бир қадам ҳам боса олмайди.

Айрим асарларнинг яратилиши, асар муаллифи, асардаги қаҳрамон ва образлар, унда тасвирланган воқеа-ҳодисалар моҳиятини чуқурроқ англаш учун тарихий шароит ва географик муҳитни билиш зарурати ҳам пайдо бўлади. Бу ўз-ўзича адабиёт ўқитиш методикаси фанининг тарих ва география фанлари билан доимий алоқада бўлишини тақазо этади. Мусиқа, театр, кино, тасвирий санъат ва бошқа санъат турлари билан алоқадорлик ҳақида гапиришга ҳожат йўқ.

Биз бу йўналишда педагогика ва психология туркумидаги фанларни алоҳида таъкидлашимиз жоиз. Модомики, бадиий

адабиётни ўрганишдан кўзда тутилган бош мақсад инсоннинг тарбиясига ижобий таъсир ўтказиш экан, демак, бунда айрим педагогик ҳамда психологик қонуниятларнинг ҳеч бўлмаганда умумий қонуниятларини билмасдан туриб олға қадам ташлашнинг имкони бўлмайди. Бу санокни яна давом эттириш мумкин. Адабиёт ўқитиш методикасининг бошқа фанлар билан алоқаси фаннинг мақсад ва вазифаларини англашда, унинг таркибий қисмларини белгилашда муҳим ўрин тутди.

Адабиётни бошқа ижтимоий фанлар билан боғлаб ўрганиш ҳаётий заруратдир. Биргина 9-синф Ўзбек адабиёти дарслик мажмуасини шу нуқтаи назардан кўздан кечирайлик. Дарслик-мажмуа «Халқ оғзаки ижоди», «Ўзбек адабиёти тарихи», «XX аср ўзбек адабиёти» ҳамда «Жаҳон адабиёти» қисмларидан ташкил топган. Юзаки қарагандаёқ бу мавзуларни ўтишда этнография, тарих, география, она тили, адабиёт тарихи, адабиёт назарияси, санъат тарихи ранг тасвир, театр билан нечоғлик боғланиб кетганлигини тасаввур этиш мумкин.

IX синфда адабиёт тарихига оид манбалар ўтилганида асарнинг тили ва услубини она тилидаги услуб турлари, тил воситалари, сўзнинг шакл вл маъно муносабатига кўра турлари, унинг ўз ҳамда кўчма маъноси ва бошқа тушунчаларга мурожаат қилиниши табиийдир.

V синфда "Афсоналар" мавзусининг ўтилишида ўқувчиларнинг тарих дарсларида олган билимлари кўл келади. Марказий Осиё халқларининг босқинчи душманларга қарши кураши тарихи Широқ, Тўмарис каби образларнинг ижтимоий-эстетик аҳамиятини, тарихий қимматини тўлароқ тушунишга ёрдам беради.

Заҳириддин Муҳаммад Бобур ҳаёти ва ижодини ўрганишда тарих дарсликларидаги "Бобурийлар сулоласи даврида Ҳиндистон ва унинг маданияти" мавзулари ўқувчиларнинг адабий материални осон ва теранроқ тушуниб етишларига имкон яратади.

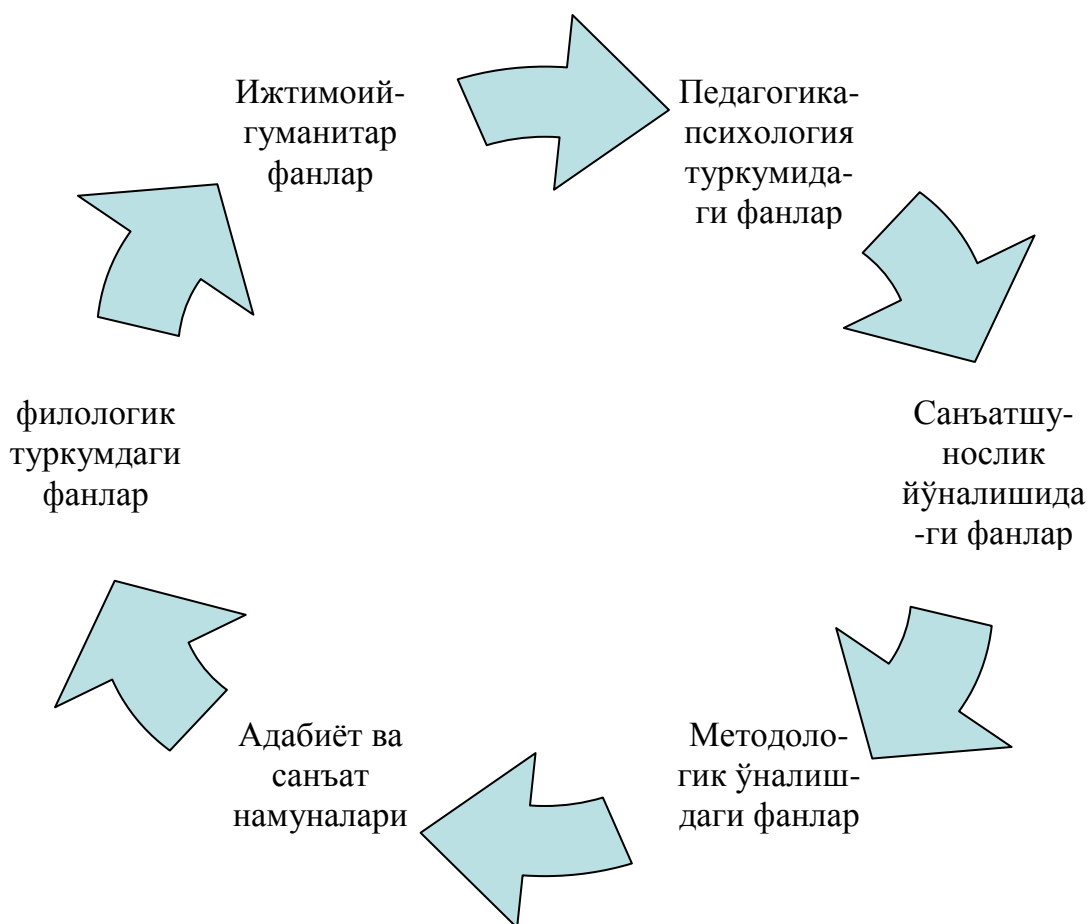
Радио, телевидение, аудио ва видео материаллар ҳам адабиёт ўқитишни бошқа фанлар билан алоқадорликда ташкил этишнинг муҳим воситасидир.

Методист олим С.Матжонов тўғри кўрсатганидай: «Дастур ва дарсликларда адабиётнинг тасвирий санъат, тилшунослик, мусиқа эстетика, тарих, руҳшунослик, кино санъати билан боғлиқлиги етарли даражада ўз ифодасини топмаган.

Тарихий мавзудаги асарлар таҳлили, тарих, экранлаштирилган асарлар таҳлили кино санъати билан боғланмаса, кўзланган натижага эришиб бўлмагани каби, адабий қаҳрамонларнинг феъл-атвори, ўзаро зиддиятли муносабатлари ҳақида сўз юритганда эътика ва руҳшунослик фанлари эришган ютуқларга таянилмаса, мурад ҳосил бўлмайди. Бизнингча, масалани шундай қўйиш керакки, ўқувчилар назарий билимсиз, бадий асарни тушуниш, таҳлил қилиш мумкин эмаслигини англаб етсинлар»¹.

Бадий адабиёт оламини ўзлаштиришнинг ўзига хос воситаси ва манбаидир. Бу жиҳатдан у фан билан яқинлашади. Оламини акс эттиришдаги образлилиги билан ундан ажралиб туради. Бадий адабиёт оламини ҳар доим кўрсатмаларга бой тарзда кўрсатади. Энг муҳими уларда ўқувчи қалбига таъсир кўрсатадиган эстетик лаззат ва ҳузур, маънавий сабоқ мавжуд бўлади. Буларнинг барчаси ўқувчининг қалбида юксак маънавий туйғуларнинг шаклланиши ҳамда улардан баҳрамандлик шарофати билан ҳосил бўладиган маънавий қониқишга олиб келади. Адабиёт ўқитишнинг бошқа фанлар билан алоқдорлигини қисқача тарзда қуйидагича акс эттиришимиз мумкин:

¹ С. Матжонов. Мактабда адабиётдан мустақил ишлар. – Т.: Ўқитувчи, 1996, 19-бет.

Савол ва топшириқлар:

1. Адабиёт ўқитиш методикаси кўпроқ қайси фанлар билан алоқадорликда ўрганилади?
2. Адабиёт ўқитиш методикасининг ижтимоий фанлар билан алоқасини қандай изоҳлайсиз?
3. Адабиёт ўқитиш методикасининг даврий матбуот билан алоқаси деганда нималарни тушунасиз?
4. Бешинчи ва олтинчи синф адабиёт дарсларида ўтиладиган мавзулардан бирини танланг ва уни бошқа ўқув предметлари билан боғлаб ўтиш ҳақида дарс ишланмасини тайёрланг.
5. Алишер Навоийнинг ғазалларидан бирини танлаб, уни академик лицейларда бошқа предметларга боғлаб ўрганиш ҳақида реферат тайёрланг.

Адабиёт ўқитиш методикасининг тарихий тараққиёти¹

Р е ж а :

1. *Адабиёт ўқитиш методикаси фанининг шаклланиши, ривожланиши тарихи.*
2. *Энг қадимги даврларда адабиёт ўқитиш методикаси.*
3. *Адабиёт ўқитиш методикаси тарихида жаҳидчилик даври.*
4. *1930-1990 йилларда адабиёт ўқитиш методикаси фанининг ўзига хос хусусиятлари.*
5. *Мустақиллик ва адабиёт ўқитиш методикаси фанининг ривожланиши хусусиятлари.*

Адабиёт ўқитиш методикаси фани қачон пайдо бўлган? деган саволнинг ўртага қўйилиши табиийдир. Бу саволга дабдурустан жавоб бериш қийин. Шу нарса аниқки, бадиий адабиёт пайдо бўлганидан кейин, уни бошқаларга, замондошларга, шунингдек, кейинги авлодга етказиш, етказганда ҳам уларни бошқа инсонлар қалбига таъсир қила оладиган даражада етказиш асосий муаммолардан бири бўлганлигини ҳис этиш мумкин.

Яқин-яқинларгача ҳам ўзбек адабиётини ўқитиш методикаси тарихи асосан Октябрь инқилоби билан боғлиқ ҳолда талқин ва тарғиб этилгани сир эмас.

Мустақиллигимизнинг шарофати билан барча фанлар ривожланишининг тўғри ўзанларига тушиб олди. Президентимиз И.А.Каримов таъкидлаганларидай: “Амударё билан Сирдарё ўртасида жойлашган ҳамда Мовароуннаҳр ёки Туркистон номлари билан машҳур ватанимиз асрлар мобайнида жаҳон цивилизацияси бешиқларидан бири ҳисобланган. Буюк ипак йўлидаги боғловчи марказий ҳалқа, Шарқ ва Ғарб учрашадиган, уларнинг фаол савдо - иқтисодий ва маънавий ҳамкорлиги туғиладиган жой бўлган”². Мана шундай ҳолатда бу ерда кўплаб фанлар қаторида адабиётшуносликнинг, тарбияшуносликнинг, улар қаторида эса адабиёт ўқитиш методикасининг муайян ўрни бўлганлигини тасаввур этиш мумкин.

Халқимиз азал-азалдан бадиий адабиётни тушуниш, севиш, эъзозлай билишни, адабий ҳодисаларни ҳис қилиш, айтиш пайтда, буларнинг барчасини бошқаларга етказишни ҳам ўзи учун одат деб

¹ Ушбу қисм Т.Ниязметова билан ҳамкорликда ёзилган

² И.А.Каримов. Бунёдкорлик йўлидан, Тошкент "Ўзбекистон", 1996 йил 332 - бет.

билган. Буни биз узоқ тарихимизга назар ташлаб яққол билишимиз мумкин.

Методика тарихини билиш эса замонавий таълим технологиялари моҳиятини теранроқ илғаш имконини беради. Зеро, «Модомики, ўз тарихини билган, ундан руҳий қувват оладиган халқни енгиб бўлмас экан, биз ҳаққоний тарихимизни тиклашимиз, халқимизни, миллатимизни ана шу тарих билан қуроллантиришимиз зарур. Тарих билан қуроллантириш, яна бир бор қуроллантириш зарур»¹.

Адабий асарни ўрганиш билан боғлиқ бўлган дастлабки қайдлар Авесто ёдгорлигидаёқ учрайди. Бевосита туркий муҳитда эса буни Ўрхун-Энасой ёдгорликларидаги айрим ишоралар орқали пайқашимиз қийин эмас.

Адабиёт ўқитиш методикаси фани ўтмишдаги бой тажрибаларни ўрганиш асосида ҳозирги замон мактабларидаги адабиёт ўқитиш жараёнини умумийлаштиради. Адабиёт Шарқ халқлари, жумладан, ўзбек халқи ҳаётида ҳар доим жуда катта ижтимоий-маънавий аҳамиятга эга бўлган. Чўлпоннинг "Адабиёт яшаса - миллат яшар" деган фикри бежиз эмас. Аммо уни ўқитиш бирданига ҳозирги ҳолига келмаган. Туркий халқлар орасида адабиёт ўқитиш анъаналари жуда қадим замонларга бориб тақалади.

Буюк мутафаккирларимиз Ал-Хоразмий, Форобий, Беруний, Ибн Синолар таълим-тарбия, ўқитувчи хусусида алоҳида тўхтаб ўтишган. Улар инсоннинг шахс сифатида камол топишида илм олишнинг, таълим ва тарбиянинг аҳамияти ҳақида ўзларининг қимматли фикрларини айтиб ўтганлар.

Ўрта Осиёнинг улуғ мутафаккири Абу Наср Форобий (873-950) ўзининг илмий ишларида овоз, нутқнинг тарбиявий аҳамиятига алоҳида эътибор беради. У «Илмларнинг келиб чиқиши» («Ихсо ул-улум») номли рисоласида бадий асарни ифодали ўқиш, ўқиганини ҳикоя қилиб бериш зўр санъат эканлигини айтади. Унинг таъкидлашича, ҳикоячиликда (ўқишда) ўткир таъсири бўлган ана шу санъатда ўзига муносиб ўрин эгаллаган кишилар ҳаким дейилади ва у ўқишни, нотикликни эгаллаган санъаткор, файласуф, донишманд билан тенгдир.

Форобий ҳар бир кишининг ўзига хос, индивидуал хусусиятга эга бўлишини, таълим-тарбия жараёнида бу хусусиятларга эътибор

¹ Каримов И. Тарихий хотирасиз келажак йўқ. Тарихчи олим ва журналистлар билан суҳбат. – Биз келажакимизни ўз қўлимиз билан қураимиз. Т.7.- Толшкент, «Ўзбекистон», 1999, 149-бет.

бериш шарт эканлигини алоҳида уқтиради: «Кишилар жисмоний ва туғма қобилият, куч-қувватда бир-бирларидан ортиқ-кам бўладилар»¹.

Форобийнинг таъкидлашича, «Ҳар кимки илм-ҳикматни ўрганаман деса, уни ёшлигидан бошласин, саломатлиги яхши бўлишига интилсин, ахлоқли-одобли бўлсин, сўзининг уддасидан чиқсин, ёмон ишлардан сақлансин, хиёнат ва макр-ҳийладан узоқ бўлсин»². Бугина эмас, «Роҳатланиш, дард чекиш ва қайғуриш асосий табиий хислатлар ҳисобланадилар, улар туфайли фазилатлар ва иллатлар ўзлаштирилади. Ва, ниҳоят, балоғат ва билимларга, яъни ривожланишга тарбия ва машқ орқали эришилади»³.

Тарбиянинг буюк имконияти шундаки, у орқали инсон яхши ва ёмон, фойдали ва зарарли нарсаларни ажратишга эришади. «Тарбия оқилликни вужудга келтиради. Кишининг тарбияси бўлмаса, у бемаъниликни хуш кўради»⁴.

Форобий комил инсонлар ҳақида гапирганида уларнинг бевосита нутқига, сўзни тушуниш ва тушунтириш имкониятларига ҳам эътибор беради. Унинг ёзишича, у суҳбатдошининг сўзларини, фикрларини тез тушуниб, тез илғаб олиши, шу соҳада умумий аҳвол қандайлигини равшан тасаввур қила олиши зарур. ...у фикрини равшан тушунтира олиш мақсадида, чиройли сўзлар билан ифодалай олиши зарур»⁵.

Форобийнинг бевосита санъат ҳамда адабий таълим ҳақида ҳам бир қатор жиддий кузатишлар олиб борганлиги яхши маълум. «Катта мусиқа китоби», «Лафз – сўзлар ва ҳарфлар ҳақида китоб», «Ритмлар классификацияси ҳақида китоб», «Мусиқа ҳақида сўз», «Ёзув санъати ҳақида китоб», «Абу Насрнинг шеър ва қофиялар ҳақидаги сўзи», «Шоирларнинг шеър ёзиш санъати қонунлари ҳақида» ва бошқа асарлари шу ҳақдадир.

Форобий шеър тузилиши, унинг моҳияти, энг муҳими, шеър воситасида бадиий адабиётни ўрганиш ва ўргатиш усуллари ҳақида ҳам қимматли фикрлар билдирган. Мутафаккир ритм ва вазн ҳақида гапириб, жумладан, шундай дейди:

¹ Ўша китоб, 188-бет.

² Ў.Ҳомидий. Кўхна Шарқ дарҚалари. Бадиий-илмий лавҳалар. – Т.: Шарқ, 1999, 28-бет.

³ Форобий. Афлотун қонунлари моҳияти. - // Фозил одамлар шаҳри. Т.: Халқ мероси нашриёти, 1993, 23-бет.

⁴ Ўша китоб, 30-бет.

⁵ Форобий. Фозил шаҳар одамлари қарашлари. - // Фозил одамлар шаҳри. Т.: Халқ мероси нашриёти, 1993, 159-160-бетлар.

«Шеър маълум бўлакларга бўлинган бўлиб, бу бўлаклар (олдинма-кетин) баб-баравар вақтда ўқиладиган бўлиши лозим. Шеър табиати – тузилишида бошқа қонун-қоидаларга риоя қилиш унчалик зарурий саналмаган, ваҳоланки, бу қонун-қоидаларга риоя қилишнинг ўзи шеърнинг энг афзал ва улуғвор бўлишига сабаб бўлган»¹.

Форобий бадий ижоднинг ўзига хос хусусиятларини қиёсий усулда кўрсатиб беради: «Демак, бундан маълум бўлишича, исботда илм, тортишувда иккиланиш, риторикада ишонтириш қанчалик аҳамиятли бўлса, шеърятда ҳам хаёл ва тасаввур шунчалик зарур бўлади»².

Мутафаккирнинг асарларида айрим тур ва жанрлар, уларнинг ўзига хос хусусиятларини изоҳлаш, шу асосда уларни ўқувчиларга тушунтириш борасида ҳам қизиқарли мулоҳазалар билдирилган. Жумладан, Юнон адабиёти ҳақида тўхтар экан, олим Гомернинг «Илиада»сини, шунингдек, трагедия, драма, комедия, дифиримби, сатира, эпос, риторика, поэмалар ҳақида тўхтаб ўтади. Уларнинг ҳар бирига хос бўлган тасвир усуллари, ифода тарзлари, уларнинг мавзу ва тили, шаклий-поэтик хусусиятлари ҳақида маълумот беради.

Ибн Сино 980 йил (ҳижрий 370 йил)да Бухоро яқинидаги Афшона қишлоғида дунёга келган. У қомусий олим бўлиб танилади. Олимнинг тиб илмида ниҳоятда беназир бўлганлигини яхши биламиз. Айни пайтда олимнинг асарларида таълим ва тарбия, айрим фанларни ўқиш-ўрганишга оид қимматли фикр-мулоҳазалар ҳам талайгина. У ўз педагогик қарашларида муҳитнинг шахс тарбиясига жиддий таъсир кўрсата олишини махсус уқтиради. Олим илм олишнинг узлуксиз жараён эканлигини, бироқ олам сирларини билишда инсон доимо интилиши, ҳаракат қилиши зарурлигини таъкидлайди:

Ҳеч бир гап қолмади, маълум бўлмаган,
Жуда оз сир қолди, мавҳум бўлмаган,
Билимим ҳақида чуқур ўйласам,
Билдимки, ҳеч нарса маълум бўлмаган³.

¹ Форобий. Шеър санъати. Арабчадан таржима, изоҳ ва муқаддималар муаллифи А.Ирисов.- Т.: Адабиёт ва санъат нашриёти, 1979, 15-16-бетлар.

² Ўша китоб, 18-бет.

³ Абу Али ибн Сино. Шеърлар ва тиббий дoston. Тузувчи Абдусодиқ Ирисов. – Тошкент, 1981,51-бет.

Ибн Синонинг қайдларидан биз ўша даврдаги таълим-тарбия тизими ҳамда унинг мазмун ва моҳияти ҳақида айрим тасаввурларга эга бўлишимиз мумкин. Унинг ёзишича, «Бола олти ёшга етгач, уни мураббий ва муаллим ихтиёрига топширилади. Таълим аста-секинлик билан берилиши керак; бирданига уни китобга боғлаб кўймаслик лозим»¹. Олим айрим адабий намуналарнинг инсон руҳиятига кучли таъсир қилишини кузатган. Жумладан, ошиқлик ҳолати ҳақида гапириб, шундай дейди: «Ғазал эшитганда аҳволи шодлик ва кулгуга ёки ғамгинлик ва йиғига томон ўзгаради, айниқса, жудолик ва ҳажр тилга олинганда шундай бўлади»².

Абу Райҳон Беруний (973-1048) илмий меросида ҳам олам ҳодисаларни ўрганишга имкон берадиган кўплаб фикр-мулоҳазалар мавжуд. У «кўз билан кўрган эшитгандан афзалдир» деган ақидага риоя қилади. Билимни эса «қайтариш ва такрорлаш натижасидир»³, деб билади. У билим олишда ва ўргатишда усулларнинг хилма-хиллигини, шаклларнинг ранг-баранглигини эътироф қилган. Чунки дейди олим, «доимо бир хил нарсага қарай бериш малолли ва сабрсизликка олиб келади. (Ўқувчи) фандан фанга ўтиб турса, турли боғларда юрганга ўхшайди, бирини кўриб улгурмай, бошқаси бошланади ва у киши «Ҳар бир янги нарсада лаззат бор», дейилганидек, уларни кўришга қизиқади ва кўздан кечиришни истайди»⁴.

Олим “Авесто”, «Калила ва Димна», араб адабиёти, ҳинд адабиётига оид кўплаб мисолларни таҳлил қилади, киёслайди, улардан ўрнак ва намуналар олишга чақиради.

Айрим асарларни ўқиш услуби эшитувчиларга таъсир қилишнинг муҳим омили эканлиги қадимги туркийларга яхши маълум бўлган. Жумладан, "Тишаствустик" сутрасида декламация билан ўқишга кўрсатма берилган. М.Қошғарийнинг "Девону луғот ит-турк"и орқали ХІ асргача бўлган туркий таълим-тарбия тизими ҳақида айрим маълумотларга эга бўлиш мумкин. Жумладан, у алоҳида, биргалашиб ва кўплашиб ўқиш ҳақида ишоралар беради.

¹ Абу Али ибн Сино. Тиб қонунлари. Уч жилдлик сайланма. 1 жилд. Тошкент, Абдулла Јодирий номидаги халқ мероси нашриёти, 1994 йил, 90-бет.

² Абу Али ибн Сино. Тиб қонунлари. Уч жилдлик сайланма. 2 жилд. Тошкент, Абдулла Јодирий номидаги халқ мероси нашриёти, 1994 йил, 21-бет.

³ Абу Райҳон Беруний. Ўйлар, ҳикматлар, нақллар, шеърлар. Тўпловчи ва нашрга тайёрловчи А.Ирисов, - Т.: Ёш гвардия, 1973,22-бет.

⁴ Ўша китоб, 40-бет.

Юсуф Хос Ҳожиб сўз ва унинг маънолари ҳақида алоҳида тўхтаб ўтади. У сўзни, айниқса, бадий сўзни муқаддас ҳодиса сифатида санайди:

Яшил кўкдин инди йағиз йерка сўз,
Сўзи бирли йанглуқ ағир қилди ўз.
Сўз бўз ерга яшил кўкдан тушди,
Сўзи туфайли инсон ўзини улуқ қилади.

Адиб тилни уқув ва билимларнинг таржимони деб билади. У элчилар ҳақидаги бобда сўзнинг ички ва ташқи, ўз ва кўчма маънолари ҳақида гапирди. Инсоннинг ақлу заковати мана шу ҳодисаларни ажрата олишида ҳам намоён бўлишини таъкидлайди.

Уқушлуғ керак қаз йалавач, ўруг,
Билиглиг керак сўзка, билга, йўруг.
Яна билса сўзнунг ичи ҳам таши,
Этилса анинг ўтру бузмиш иши.

Элчи жуда заковатли, хотиржам (бўлиши) керак,
Билимли, сўзга доно, тадбирли (бўлиши) керак.
Яна сўзнинг ичи ҳам ташини билса,
(Токи) унинг туфайли бузилган ишлар тузалса.

Сўзнинг ичи ва ташини билиш учун уни билдирадиган киши ҳам керак бўлади. Демак, ўша даврларда мана шу зарурат мавжуд бўлган. Биз бундан сўз маъноларини изоҳлаб, шарҳлаб ўрганишнинг яхши йўлга қуйилганини тасаввур этишимиз мумкин бўлади. Бундай ўқитишнинг мадраса таълимидаги устивор йўналиш эканлиги эса фан тарихидаги яхши маълум бўлган ҳодисадир.

Маҳмуд Қошғарий XI асрнинг буюк мутафаккиридир. Унинг комусий олим сифатида кўплаб фанларга оид маълумотларни тўплагани ва ўзининг «Девону луғот ит-турк» асарида акс эттиргани яхши маълум. Олим бу асарида ўзини йирик тилшунос ва адабиётшунос сифатида ҳам кўрсатади. Девондаги адабий парчалар ниҳоятда кенг мавзуларга бақшиланган. Уларнинг жанрлари ҳам ранг-баранг. Олим бу асарларга тегишли изоҳ ва шарҳлар беришнинг гўзал намуналарини тавсия этади. Китобда айрим жанрлар, бадий-тасвирий воситалар, шеъринг вазнлар ҳақида ҳам кўплаб маълумотлар, изоҳ ва талқинлар мавжуд. Баъзи ҳолларда айрим адабий асарларнинг ўқилиши, уларнинг маъно хусусиятлари ҳақидаги кўрсатмаларнинг мавжудлиги адабий таълимнинг ўша даврдаги ҳолати ҳақида дастлабки тасаввурларни бера олади.

Олим ўз китобидаги материалларни жойлаштириш ҳақида, уларни китобхонларга етказиш ҳақида узоғ муддат бош қотирган: «Мен бу китобни махсус алифбе тартибида ҳикматли сўзлар, сажълар, мақоллар, кўшиқлар, ражаз ва наср деб аталган адабий парчалар билан безадим. Қаттиқ жойларини юмшатдим, қийин ва қоронқи жойларини ёритдим. Бу иш устида сўзларни ўз жойига қўйиш, керакли сўзларни осонлик билан топиш учун бир неча йиллар машаққат тортдим. Ниҳоят, керакли сўзларни ўз жойида кўзлайдиган, қийинчиликсиз топа оладиган бир ҳолга келтирдим»¹.

Асарда кўплаб адабий парчалар мавжуд. Уларнинг катта қисми халқ оғзаки ижодига мансубдир. Айниқса, мақолларнинг кўплаб намуналари жамланган. Муҳими, олим уларнинг мавзу доираларини, қўлланиш хусусиятларини ҳам кўрсатиб беради. Жумладан, «Ашич айтур: тубум алтун, қамич айур: мен қайдаман?» «Қозон айтур: тубим олтин, чўмич айтур: мен қайдаман?»

Бу масал ўзининг кимлигини биладиган таниш кишилар олдида мақтанувчи кишига нисбатан айтилади»².

Ёки «Ағилда ўғлақ туғса, ариқда ўти унар – молхонада бузоғ туғилса, ариқда ўти чиқади» мақоли келтирилади, унга шундай изоҳ берилади: «Бу мақол овқат ёки ризқ учун ортиқча уриниш ва қайқуриш керак эмаслиги учун айтилади»³. Яна бир мисол:

«Эрик эрни йағлиғ, эрмагу баши қанлиғ. – Тиришқоғнинг лаби ёғлик, эринчоқнинг боши қонлик. ... Бу матал ялғовликни ташлашга, ғайрат билан ишлашга ундаб айтилади»⁴.

Мақолларнинг орасида кам сўзлашга, оз сўз билан кўп маъно уқтиришга ундайдиганлари ҳам бор:

Талим сўзуг уқса бўлмас, йалим қайа йикса бўлмас. – Кўп сўзни тушуниб бўлмайди, қаттиқ тошни йикитиб (синдириб) бўлмайди»⁵.

Асарда шеър вазнларини аниқлашга доир ҳаракатлар мавжудлигини кўрсатадиган далиллар бор. Жумладан: «кўг» сўзининг изоҳида, шеърнинг вазни, бу йир не кўг уза ул – бу шеър қайси вазнда?» деган мисол учрайди.

¹ КошҚарий Махмуд. Туркий сўзлар девони (Девону луҚот ит-турк). Уч томлик, I том, Таржимон ва нашрга тайёрловчи С.М.Муталлибов, - Тошкент, Фан, 1960,44-45-бетлар.

² Ўша китоб, 86-бет.

³ Ўша китоб, 98-бет.

⁴ Ўша китоб, 100-бет.

⁵ КошҚарий Махмуд. Туркий сўзлар девони (Девону луҚот ит-турк), Уч томлик, III том, Таржимон ва нашрга тайёрловчи С.М.Муталлибов, - Тошкент, Фан, 1963, 27-бет

«Эрдам баши тил–энг яхши хулқнинг боши тилдир»¹ деган мақол ҳам Маҳмуд Қошғарий ёзиб олган нодир мақолардан биридир.

Алишер Навоий, Бобур, Мунис, Абдулла Авлоний, Ҳамза Ҳакимзода Ниёзий ва бошқа адибларимиз ижодида таълим-тарбия жараёни, унинг шахси ва мазмунига оид қимматли фикрлар мавжуд.

Ўтмишда қиссаҳонлар, ровийлар, воизларнинг жамият ҳаётида катта ўрин тутганлиги яхши маълум. Бу ўлкада шоҳномаҳонлик, яссавийҳонлик, саъдийҳонлик, ҳофизҳонлик, бедилҳонлик, навоийҳонлик, машрабҳонлик йиғинлари кенг тус олган. Мактабларда диний асарлар, айниқса, Қуръонни ифодали ўқиш, унинг маъноларини англаб етиш билан бир қаторда айрим асарларнинг матни, маъноси, ҳар бир сўзнинг изоҳи, бадиий асарни тушунтиришга оид машқлар устида жиддий ишланган. Бадиий асарларга шарҳлар битиш анъана тусини олган.

Мактаб ва мадрасаларда фақат туркий тилда эмас, балки араб ва форс тилларида ёзилган бадиий китобларни ўқиш ҳам таомилда бўлган. Уларда жуда эрта ёшдан Шарқнинг машҳур классиклари – Фирдавсий, Саъдий, Ҳофиз, Фузулий, Навоий, Бедил асарлари билан танишиш имконлари яратилган.

Исломдаги илмга нисбатан ижобий муносабат ҳам таълим-тарбиянинг ўзига хос тарзда ривожланишига имконият яратди. Жумладан, ҳадиси шарифларда бу ҳақда шундай мулоҳазаларни кўришимиз мумкин:

«Гарчи Хитойда бўлса ҳам илмга интилинглар, Чунки илм олишга ҳаракат қилиш ҳар бир мўминга фарздир»².

«Садақанинг афзали мўмин кишининг илм ўрганиб, сўнг бошқа мўмин биродарларига ҳам ўргатишидир»³.

«Илм ўрганиш ҳар бир мўмин учун фарздир. Илм толиби учун ҳамма нарса, ҳатто денгиздаги балиқлар ҳам гуноҳини сўраб истиғфор айтади»⁴.

«Бир соатгина илм ўрганиш бир кечалик ибодатдан яхши, бир кунлик дарс эса уч ой тутилган нафл рўзадан афзалдир»⁵.

А.Навоий фақат сўз санъатининг буюк намояндаси, оламшумул аҳамиятга молик бўлган ижодкоргина эмас, таълим-

¹ Ўша китоб, 147-бет.

² Ахлоқ одобга оид ҳадис намуналари. – Т.: Фан, 1990,32-бет.

³ Ўша китоб, 36-бет.

⁴ Уша китоб, 104-бет.

⁵ Алишер Навоий. Ҳолоти Паҳлавон Муҳаммад. – Мукамал асарлар тўплами, Йигирма томлик, Ўн бешинчи том., Тошкент, Фан, 1999,111-бет.

тарбия соҳасида жиддий фикрларни билдирган, бу соҳада назарий фикрларни айтиш билан чекланмасдан, катта ҳажмдаги амалий фаолият билан шуқулланган беназир мутафаккир ҳамдир.

«Маҳбуб ул - қулуб» асарида билим олиб мустақил мушоҳада юрита олмайдиган инсонни «устига китоб ортилган эшак»ка қиёслайди ва «нодон» деб атайди. Шунингдек, улуғ шоир асарида ўқувчини чиройли ёзувни, ёзма нутқ малакасини эгаллашга ундайди. У ёд олиш усулининг имконият ва афзалликларини тарғиб қилди. Жумладан, Фарҳод ҳақида гапириб:

Агар бир қатла кўрди ҳар сабақни,

Яна очмоқ йўқ эрди ул варақни.

...Ўқуб ўтмак, уқуб ўтмак шиори,

Қолиб ёдида саҳфа-саҳфа бори,-деган мисраларни битади. «Лайли ва Мажнун» достонида эса матндаги сўзлар маъносини англаб ўқишни улуғлайди:

Кун бор эдиким беш-ўн сабақни

Англаб эвурур эрди варақни.

Ўзининг устози ва дўсти Паҳлавон Муҳаммадни ҳам «маснавий ва қасида ва ғазал ва ҳар синф шеърдин хўб ва кўп ёдида»¹ бўлганлигини ифтихор билан эслайди. Навоийнинг ўзи ҳам бу борада бошқаларга намуна эди. Адиб «Муҳокамат ул-луғатайн»да шундай эътироф этади: «йигитлигим замони ва шабоб айёми айвонида кўпрак шеърда сеҳрсоз ва назмда фусунпардоз шуаронинг ширин ашъори ва рангин **абётидин эллик мингдин ортуқ ёд тутупмен** ва алар завқу хушҳоллиғидин ўзумни овутупмен...»².

Навоийнинг ўзи айрим сўзларни изоҳлаш, тушунтириш асар, хусусан, шеърин асарлар мазмунини тушунишдаги асосий калит деб билади. Ўзи бунинг гўзал намуналарини беради.

Навоийнинг ўқитувчи ҳақидаги қарашлари ҳам ибратлидир. У «Маҳбуб ул-қулуб»да «Мударрислар зикрида» деган алоҳида фасл ажратган. Унда мударрис «ўзи билмаган илмни айтурға муртакиб бўлмаса», дейди. Шогирдларнинг эса устодлар олдида ҳар доим бурчдор эканлигини («Дабиристон аҳли зикрида» фасли) таъкидлайди: «Шогирд агар шайх ул-ислом, агар қозидур, агар устод андин розидур – тенгри розидур.

¹ Алишер Навоий. Ҳолоти Паҳлавон Муҳаммад. – Мукамал асарлар тўплами, Йигирма томлик, Ўн бешинчи том., Тошкент, Фан, 1999, 111-бет.

² Алишер Навоий. Муҳокамат ул-луғатайн. – Мукамал асарлар тўплами, Йигирма томлик, Ўн олтинчи том., Тошкент, Фан, 1999, 32-бет.

Байт:

Ҳақ йўлида ким сенга бир ҳарф ўқутмиш ранж ила,
Айламак бўлмас адо онинг ҳаққин юз ганж ила»¹.

Адибнинг шеър ва шеърят, назм ва наср, айрим адибларнинг ижодкорлиги борасидаги фикрлари ҳам адабий таълим билан бевосита алоқадордир.

Жумладан, Амир Темура ҳақида шундай ёзади: «Т е м у р К ў - р а г о н – агарчи назм айтмоққа илтифот қилмайдурлар, аммо назм ва насрни андоқ хуб маҳал ва мавқеъда ўқубдурларким, анингдек бир байт ўқуғони минг яхши байт айтқонча бор».²

Унинг мактаб, таълим-тарбия ҳақидаги фикрлари фавқулодда катта аҳамиятга эга. Ўрни-ўрни билан эса адибнинг бевосита адабий таълимга оид фикрлари ҳам мавжуд. Жумладан, Навоий ўқувчиларнинг саводхонлиги, уларнинг дунёқараши, нутқларининг равон бўлиши учун назмий ҳамда насрий асарларнинг ўқитилишини қайд этади:

Ёдимда мундоқ келур бу можаро,
Ким туфулият чоқи мактаб аро,
Ким чекар атфоли марҳум забун,
Ҳар тарафдин бир сабақ забтиға ун.
Эмгонурлар чун сабақ озоридин,
Ё каломуллоҳнинг такроридин.
Истабон ташхис хотир устод,
Назм ўқитурким равон ўлсун савод.
Насрдин баъзи ўқурлар дoston
Бу «Гулистон» янглиғ, ул «Бўстон».
Манга ул ҳолатда таъби булҳавас,
«Мантиқ ут-тайр» айлаб эрди мултамас.

XVI асрдан XIX асрнинг биринчи ярмигача ўтган даврда, айниқса, XIX асрнинг иккинчи ярми XX аср бошларида Туркистонда педагогик, методик фикр ўзига хос тарзда ривожланиб борди.

Дилшод Барно (1800 - 1906) берган маълумотларга қараганда XIX аср мактабларида адабий таълимнинг алоҳида ўрни ва мавқеи бўлган. Бу ҳақда, жумладан, шундай маълумотлар бор: «Ҳамдам ва

¹ Алишер Навоий. Махбуб ул-кулуб.- . – Мукамал асарлар тўплами, Йигирма томлик, Ўн тўртинчи том., Тошкент, Фан, 1998,28-бет.

² Алишер Навоий. Мажолис ул-нафоис.- . – Мукамал асарлар тўплами, Йигирма томлик, Ўн учинчи том., Тошкент, Фан, 1997, 163-бет.

хамсухбатларим зеҳнли шоира қизлар бўлиб, 51 йил мактабдорлик қилдим. Мактабда аъло ва ўрта ҳқувчилардан доим 20 ва 30 қиз таълим олар эдилар. 891 қизни саводли қилиб чиқардим. Улардан яқин тўртдан бир қисми таъби назми бор шоира, оқила қизлар эди»¹. Анбар Отиндек буюк шоира ҳам Дилшод Барно мактабининг ўқувчиси бўлганини эсласак, бу даврдаги адабий таълимнинг натижаларини тасаввур қилишимиз осонлашади.

Ўзбек адабиётини ўқитиш методикаси, асосан, йигирманчи асрнинг 20-йилларда фан сифатида шаклланди ва ривожланиб борди. Ўзбек адабиётини ўқитиш усулининг мустақил фан эканлиги шундаки, бошқа фанлардаги каби унинг ҳам ўрганиладиган, тадқиқ этиладиган предмети мавжуд бўлиб, у бадиий адабиётдир. Умумий сиёсий ҳаётдаги ўзгариш маданий ҳаётнинг ҳамма тармоқларига ўз таъсирини кўрсатди. Бехбудий, А.Авлоний, Ҳ.Ҳ.Ниёзий, А.Қодирий, Чўлпон каби шоир ва ёзувчилар ўзбек халқининг маърифатли бўлиши, янги тур ва мазмундаги адабиётни яратиш учун ҳаракат қилдилар.

Бехбудий «Падаркуш» асарида дастлаб маърифатнинг инсон ҳаёти, инсоният тақдирини учун қанчалик катта аҳамият касб этишини бадиий жиҳатдан тадқиқ этади. Миллий, инсоний қадриятни англашда маърифатли бўлиш зарурлигини, маърифат ва жаҳолатни - эзгулик ва ёвузлик тимсоли сифатида тасвирлайди.

Абдулла Авлоний 1878 йил 12 июлда Тошкент шаҳридаги Мерганча маҳалласида Миравлон ака ҳамда Фотима опалар хонадонидан дунёга келган. У дастлаб Акрамхон домланинг хусусий мактабида савод чиқаради, 1890 йилдан аввал маҳалладаги мадрасада ўқий бошлайди, сўнг уни Шайхонтахурдаги Абдулмаликбой мадрасасида давом эттиради.

«Адабиётга ҳавас унда шу йиллари уйғонди. Навоий шеърятига, Ғузулий ғазалларига меҳр қўйди. Сўнгсиз бир иштиёқ билан форс тилини ўрганди. Саъдий ва Ҳофизнинг сеҳрли олампидан завқ-шавқ олди»².

Авлоний шоир, носир, драматург, публицист ва мударрис сифатида шуҳрат қозонади. У дастлабки миллий дарслик ва қўлланмалар муаллифи ҳамдир.

¹ Ўзбек шоирлари баёзи. Дилшод. Анбар отин. Тузувчи ва сўзбоши муаллифи М.Јодирова. – Т.:Фан, 1994.85-бет

² Јосимов Б. Оқ тонглари орзулаган шоир. – Абдулла Авлоний. Танланган асарлар. 2 жилдлик. 1-жилд, Шеърлар, ибратлар. Тўпловчи, нашрга тайёрловчи ва сўзбоши муаллифи Б.Јосимов. – Тошкет, Маънавият, 1998. 5-бет.

Тошкентдаги дастлабки усули жаид мактабларининг ташкил этилиши Авлоний (1904) номи билан боғлиқ. Унинг Миробод (1907-1908), Дегрез маҳаллаларида (1909) мактаб очганлиги яхши маълум. Муҳими, у мазкур мактаблар учун зарур бўлган дарсликларни ҳам яратади. «Биринчи муаллим», «Иккинчи муаллим», «Туркий Гулистон ёхуд ахлоқ», «Мактаб гулистони» шулар жумласидандир. Б.Қосимов унинг ўз даврида босилмай қолган «Учинчи муаллим», «Мактаб жуғрофияси», «Ҳисоб масалалари» дарсликларини ҳам кўрсатган эди¹.

«Муҳтарам муаллим афандиларимиздан рижо қилурманки, бизнинг «Биринчи муаллим»имиздан ҳам олуб, тажриба қилуб, ўқутуб кўрсалар»,- дейди муаллифнинг ўзи. Унда дидактик руҳ ниҳоятда кучли бўлган ҳикоя ва ибратномалар жамланган. Ёлғончиликни қоралаш («Ямонлиқ жазоси»), сабр-тоқатли ва қаноатли бўлиш («Қаноат»), яхшилик қилишга даъват («Яхшилик ерда қолмас») сингари эзгу ғоялар уларнинг асосий мазмунини ташкил этади.

«Иккинчи муаллим» китобининг муқаддимасида муаллиф «Биринчи мактабларимизнинг шогирдларина алифбодан сўнг ўқутмак учун очуқ тил ва осон таркиб ила ёзулуб, ахлоқий ҳикоялар, адабий шеърлар ила зийнатланмиш»²,-деб таъкидлаган бўлса, «Туркий гулистон ёхуд ахлоқ» асари муқаддимасида «Мен бу асари ночизонамни³ биринчи мактабларимизнинг юқори синфларида таълим бермак ила баробар улуғ адабиёт муҳиблари⁴, ахлоқ ҳаваскорларининг анзори⁵ олийларина тақдим қилдим»⁶,- дейди.

А.Авлоний тарбиянинг бу ўзгартирувчи кучига, одамзод табиатини ўзгартириш таъсирига катта баҳо беради: «Ахлоқимиз биносининг гўзал ва чиройли бўлишига тарбиянинг зўр таъсири бордур. Баъзилар тарбиянинг ахлоққа таъсири йўқ, инсонлар асл яратилишида қандай бўлсалар, шундай ўсарлар, табиат ўзгармас..... – демишлар. Лекин бу сўз тўғри эмасдур. Чунки тарбиянинг

¹ Ўша китоб, 19-бет.

² – Абдулла Авлоний. Танланган асарлар. 2 жилдлик. 2-жилд, Пандлар, ибратлар, набийлар ҳаёти, драмалар, мақолалар, саёҳат хотиралари.. Тўпловчи ва нашрга тайёрловчи Б.Қосимов. – Тошкент, Маъвият, 1998. 9-бет.

³ Асари ночизона - ҳеч нарсага арзимайдиган, кўч. камтарона

⁴ муҳиблар – мухлислар, дўстлар

⁵ анзор –ққарашлар, «назар»нинг кўплиги

⁶ Ўша китоб, 33-бет.

ахлоққа, албатта, таъсири бўладур. Орамизда масал борки, «сут ила кирган жон ила чиқар», мана бу сўз тўғридур»¹.

Тадқиқотчи Р.Баракаев Авлонийнинг «Мухтасар тарихи анбиё ва тарихи ислом» китобини болалар учун махсус мослаштирилган китоб сифатида баҳолайди: «Аслида Қуръони Каримдаги оятларнинг еттидан бир қисмини ажратиб олиб, бошланғич мактабларда айнан шу қисмни ўргатишнинг ўзи ҳам катталар учун яратилган асарни болаларга мослаштириш (адаптация)нинг бир усули сифатида баҳоланиши жоиз».... «Инчунин, «Мухтасар тарихи анбиё ва тарихи ислом» ҳам анъанавий «Тарихи анбиё»ларни соддалаштириш ва ёш китобхонлар савиясига мослаштириш махсули сифатида XX аср бошларидаги ўзбек болалар адабиётидаги ўзига хос изланишдир»².

Абдулла Авлоний муҳаррир сифатида «Шухрат» газетасини (1907 йил 4 декабрь) нашр этади. 1917 йил Февраль инқилобидан кейин эса «Турон» газетасини чиқара бошлайди. Бу газетага «Яшасин халқ жумҳурияти!» деган шиор танланган эди. Авлоний «Ҳижрон» тахаллуси билан шеърлар ёзади, публицистик мақолалари остига эса «Мулла Абдулла», «Авлоний», «Абдулла Авлоний», «Индамас» деб имзо чекарди. У театрда айрим ролларни ижро этган актёр сифатида ҳам машҳур эди. Ўзи «Адвокатлик осонми?», «Пинак», «Биз ва Сиз», «Икки севги», «Пўртугалия инқилоби» сингари драмаларини ёзади.

Абдулла Авлоний «Мактаб Гулистони» дарслигида адабий асарларни ифодали ўқишнинг яқка ва кўпчилик бўлиб ўқиш, ифодали ўқиш, диалог, драма ҳолига келтириш турларини кўрсатади.

Маҳмудхўжа Бехбудий (1875-1919) методика тарихида ҳам тегишли из қолдирган йирик сиймолардан бири. У таълим мазмуни, таълимни ташкил этишнинг ўзига хосликлари, таълим жараёнидаги ўқитувчи ва ўқувчиларнинг мавқелари ҳақида қизиқарли ва жиддий фикрларни билдирган. Жумладан, кўп асрлик тарихга эга бўлган ҳамда Шарқ зиёлиларининг кўплаб авлодларни оламшумул обрў-эътибор топишларига имкон берган мадраса таълимининг ўз замонага келиб оқсаб қолганлигини, ривожланишнинг мазкур босқичида тараққиётдан орқада қолаётганлигини ўзи англайди, буни бошқаларга ҳам англатиш йўлидан боради. Унинг бевосита

¹ Ўша китоб, 36-бет.

² Баракаев Р. Ўзбек болалар адабиёти ва Абдулла Авлоний ижоди. Тошкент, Фан, 2004. 78-бет.

ташаббуси билан «ибтидоий синфларда диний дарс ва илмлардан намоз ўқиш, ҳафтияки шариф, маорифи иймон ва эътиқод, ибодати исломия, тажвид, тарихи анбиё, аҳли суннат ақидаси кабилар ўргатилса, дунёвий дарс ва фанлардан алифбо, ёзиш, шеър (назм) ва наср, иншо, ҳисобдан тўрт амал, жуғрофия, бир оз аҳволи олам ва дунё одамларидан маълумот берилади, болаларнинг хат ва саводи мукаммал чиқади»¹.

Хайруллахон Саид Носир ўғли Мирзо (Мирзо Хўқандий) (1880-1943) ҳам бир неча йўналишларда иш олиб борган маърифатпарварлардан биридир. У янги усулдаги мактаблар очишда ташаббус ва фаоллик кўрсатган, ўзи шу мактабларда дарс берган, мактаб қошида кутубхона ва нашриёт ташкил этган. Бошқа тиллардаги дарсликларни ўзбек тилига ўгирган, ўзи ҳам «Гулшани Мирзо», «Гулшани хаёл» номлари билан дарсликлар яратган. Болаларнинг ақлий имкониятларини ошириш, уларнинг зехнини ўстириш мақсадида «Жумбоқ мажмуаси»ни тузган. Мажмуадан топишмоқлар ўрин олган².

Ҳамза Ҳакимзода Ниёзий 1911 йили Қўқонда Ҳожибек гузарида янги усул мактаби очди ва ўзи ўқитувчилик қилди. У 1914-15 йилларда «бошланғич мактаблар учун «Енгил адабиёт», «Ўқиш китоби», «Қироат китоби»ни ёзди. Энг муҳими, Ҳамза ўз китобларини осондан мураккабга ўтиш асосида тузди. Бу китобларда ўқиш, матн устида мустақил ишлаш, синфдан ташқари ўқишга эътибор берди. Уларнинг барчасида ўқувчиларга адабий таълим бериш асосида болаларнинг мукаммал тарбия асослари билан ҳам танишишлари бош мақсад қилиб қуйилди.

Илғор фикрли зиёлилар Туркистон мактабларида таълимнинг янги тартибини амалга ошириш учун курашдилар. Натижада таълимда янги турдаги «усули савтия» мактаблари юзага келди. Бу мактабларда она тили (ўзбек тили) асосий ўқув фани сифатида ўқитилди. Таълим жараёнида изоҳлаш (шарҳлаш) усулидан фойдаланилди. Шунга кўра, адабиётда бу таълим «изоҳли ўқув» деган номни олди.

1918 йилда Тошкент эски шаҳар маориф шўъбаси қошида «Макотиб» (методик бирлашма) уюшмаси ташкил этилди ва унга Зуфар Носирий раҳбарлик қилди. Бу шўъбада ҳафталик ўқув режаси тузилиб, мактабларда шу режа асосида дарс ўтилди. 1918

¹ Дўстқораев Б. Маҳмудхўжа Бехбудий – таълим ислохотчиси. - // Til va adabiyot ta'limi, 2005, 4-son, 94-bet.

² Жаранг: ЎЗМЭ, Т.: «Ўзбекистон миллий энциклопедияси», 2003, 5-жилд, 700-бет.

йил «Маориф» журналида V-VIII синфлар учун она тили ва адабиёти дастури эълон қилинди. Дастурда бадиий асарни ўқишга эътибор берилди. Асар билан таништиришдан олдин адабиёт назариясидан маълумот бериш мўлжаллаган эди. Дастурда назарий маълумотларни ўтишда тегишли асарларга суяниш тавсия этилса ҳам, асарлар аниқ кўрсатилмади.

Шу йиллардаги мактабларнинг бири ҳақида гапириб, Ойбекнинг умр йўлдоши Зарифа Саидносирова шундай хотираларини ёзишган эди: «Мактабда она тили, ҳисоб, жуғрофия, тарих дарслари ўқитилар, бутун дарсликлар татар тилида, Қозон ва Оренбургдан келтирилган эди»¹.

XX асрнинг 20-йилларидаги мактабларда «жўғрофия, табиёт, тарих, ҳисоб каби она тилидан бошқа билимлар ҳам» мактабларда ўқитила бошлаганини Элбек ҳам тасдиқлайди².

Абдурахмон Саъдийнинг «Сабоқ тузуги» (1920) дастурида ҳам мактабда ўрганилиши лозим бўлган асарлар номи аниқ кўрсатилмади, адабий материал танлаш ўқитувчига топширилди. «Адабий ўқиш» термини 1921 йил программаси нашр этилган вақтдан бошлаб мактаб ҳаётида мустаҳкам ўрин эгаллади. Адабий ўқишда асарни ғоявий-бадиий таҳлил қилиш асосий ўринни эгаллайди, яъни ҳар бир асар бутун ҳолда ўрганилади. Аммо материал танлаш масаласи ҳал қилинмади. Асарлар ғоявий-бадиий, эстетик мазмунига қараб эмас, даврга қараб танланган эди.

1924 йилдан 1929 йилгача ўтган давр ичида Элбекнинг «Намуна» (I-IV қисм, 1925), Фитратнинг «Адабиёт қоидалари», «Ўзбек адабиёти дарслари» (1925) китоблари яратилди.

«Адабиёт қоидалари» фақат адабиёт назариясига оид китобгина бўлиб қолмасдан, айти пайтда адабиётшуносликка оид дарслик ҳамда методикага доир қўлланма сифатида ҳам баҳоланиши мумкин³.

30-йилларда ўзбек адабиёти ва адабиётшунослиги ҳамда халқ оғзаки ижоди соҳасида эришилган ютуқлар дастур ва дарсликларда ўз ифодасини топди. «Адабиёт дастури» тарихийлик асосида тузилиб, унда классик ҳамда сўнгги давр адабиётининг йирик намоёндалари асарларидан намуналар берилди.

¹ З.Саидносирова. Ойбегим менинг. Хотиралар. Тошкент, Шарқ, 1994., 20-бет

² Элбек. Танланган асарлар.- Т.: Шарқ, 1999, 260-бет.

³ Бу ҳақда қаранг: Х.Болтабоев. Профессор Фитратнинг назарий қўлланмаси. - // А.Фитрат. Адабиёт қоидалари. Адабиёт муаллимлари ҳам адабиёт хаваслилари учун. Нашрга тайёрловчи, сўз боши ва изоҳлар муаллифи Ў.Болтабоев. – Т.: Ўқитувчи, 1995, 3-19-бетлар.

Аммо, бу дастурлар бўйича адабиёт ўқитишда айрим бадиий асарларни ўзлаштириш эмас, балки ёзувчиларнинг ҳаёти ва ижодини баён этишга, ижодининг ижтимоий-сиёсий моҳиятини, ёзувчининг синфий мавқеини очишга кўпроқ эътибор берилди.

Партиявийлик талабининг адабиёт ўқитиш жараёнига ҳукмрон тамойил сифатида киритилиши таълим тизимидаги адабиёт фанларининг ўқитилишини бир ёқламаликка олиб келди.

«Тўлиқсиз ўрта ва ўрта мактаблар учун программалар» (1938) да адабий асарни ўқишга асосий урғу берилди. Сал кейинроқ тузилган «Ўрта мактаб программалари» (1940)да оғзаки ва ёзма нутқни ўстиришга, ўқувчиларнинг мустақил фикрлаш имконларини ривожлантиришга эътибор берилди, асарни ифодали ўқиш, савол ва топшириқ ҳамда машқлар асосида асарнинг ғоявий мазмунини ўзлаштириш тавсия этилди.

Танланадиган асарларнинг ўқувчиларнинг ёши ва билим савиясига мос бўлишига эътибор қаратилди.

1934 йилда «Ўрта мактабларда адабиёт ўқитиш методикасининг асосий масалалари» деган махсус китоб (А.Саъдий) яратилди. Унда адабиётни махсус фан сифатида ўқитиш, болага адабий таълим беришда тегишли изчиллик ва мантикий қоидалар бўлиши кўрсатиб ўтилди.

И.Султоновнинг «Адабиёт назарияси» (1940) дарслигининг яратилиши фақат адабиётнинг умумий қоидалари, унинг назарий масалаларини умумлаштириши билангина эмас, балки бу назарий тушунчаларнинг таълим жараёнига олиб кирилиши учун ҳам қулай замин яратди.

Ўзбек адабиётини ўқитиш методикаси фанининг ривожидида 50-йилларда фаолият кўрсата бошлаган кўплаб олимларимизнинг хизматлари катта бўлди. С.Долимов, Г.Каримов, Н.Маллаев, Ҳ.Убайдуллаев, Қ.Аҳмедов, А.Зуннунов, С.Исматов сингари олимлар бу соҳанинг мустақил бир соҳа сифатида камол топишига муносиб ҳисса қўшишди. Уларнинг адабиётшуносликнинг турли соҳаларидаги, методика илмидаги хизматлари туфайли ўрта мактаблар учун тузилган дастур ва дарсликлар ҳам маълум даражада мунтазам ҳолатга кела бошлади. Адабиёт ўқитиш методикасига оид дастлабки мустақил тадқиқот - қўлланманинг яратилиши ҳам худди шу даврларга тўғри келади¹. «Адабий ўқиш методикаси» деб номланган бу китоб муаллифлари таниқли

¹ Долимов С., Убайдуллаев Ў. «Адабий ўқиш методикаси», Тошкент, 1952

методистлар **С.Долимов** ва **Х.Убайдуллаевлар** эди. Унда ифодали ўқиш ҳақида, унинг мазмун ва моҳияти, турлари ҳақида яхлит маълумотлар берилган. Китоб адабиёт ўқитишдаги назарий асослардан тортиб, унинг бевосита амалиётдаги ҳолатларигача бўлган ҳодисаларни қамраб олади. У тўрт қисмдан иборат. Булар: адабиёт методикаси ва унинг назарий асослари ҳақида маълумот, адабий ўқиш, адабий ўқиш юзасидан синфдан ва мактабдан ташқарида олиб бориладиган ишлар, режалаштириш ва жиҳозлаш масалалари деб номланган. Китобда амалий фаолият билан алоқадор бўлган масалаларга анча катта эътибор берилганлиги унинг асосий ютуқлардан биридир. Муаллифлар ҳар бир назарий муаммони албатта аниқ мисоллар билан далиллаш йўлидан боришган. Шунга қарамай, унда ўша давр мафкурасининг кучли таъсири ҳам очик сезилиб туради.

С.Долимовнинг «5-синф «Ватан адабиёти» хрестоматияси учун методик қўлланма» Китоби 70-йиллардаги ўзбек адабиётини ўқитишдаги ўзга хос усуллар ҳақида муайян тасаввурлар беради¹. Муҳими, у ўша пайтларда адабиёт дарси самарадорлигини ошириш учун амалий тавсияларга бойлиги билан эътиборли бўлган.

Қудрат Аҳмедов ўзбек адабиёти методикаси учун катта хизмат қилган олимларимиздан биридир. У меҳнаткаш олим, ташаббускор раҳбар ва яхши ташкилотчи сифатида адабиёт методикаси равнақи учун ўзининг муносиб ҳиссасини қўшди. Олимнинг «Ҳамза Ҳакимзоданинг «Бой ила хизматчи» драмасини ўрганиш»² деган йирик тадқиқоти бу соҳадаги хизматларининг яққол далилидир.

Ўзбек адабиётини ўқитиш методикаси фани ривожини профессор **Асқар Зуннунов**нинг номи билан бевосита боғлиқ. **Асқар Зуннунов** Ўзбекистонда айни шу соҳа бўйича етишиб чиққан биринчи фан докторидир. Олимнинг ўзбек адабиёти ўқитиш методикасига оид кўплаб китоблари, мақолалари методист олимлар ва амалиётчи ўқитувчиларнинг доимий маслаҳатгўйларидир.

Олим алоҳида адибларнинг ҳаёти ва ижодини ўрганиш ишига ҳам асос солиб берган. Айниқса, «Мактабда Ғафур Ғулом ҳаёти ва

¹ Долимов С. 5-синф «Ватан адабиёти» хрестоматияси учун методик қўлланма. – Т.: Ўқитувчи, 1974.

² Аҳмедов Ж. Ҳамза Ҳакимзоданинг «Бой ила хизматчи» драмасини ўрганиш. – Т.: Ўрта ва Олий мактаб давлат нашриёти, 1963.

ижодини ўрганиш»¹ китоби бу соҳада ўтган асрнинг етмишинчи йилларидаги йирик ютуқлардан биридир.

Унинг бадиий асарни таҳлил қилиш, адабиёт дарсларини ташкил этиш, асарларни жанр хусусиятларига кўра таҳлил этиш усуллари, адабий-назарий тушунчаларни ўрганишнинг илмий-методик хусусиятларига оид кўплаб асарлари мавжуд. Уларда методика илмининг йирик ва ўткир назарий муаммолари қаторида кўплаб амалий масалалар ҳам изчил ёритиб берилган.

Маълумки, таълимнинг турли босқичларида адабий-назарий тушунчаларни ўрганишнинг ўзига хос хусусиятлари бор. Бу адабий таълимнинг энг оғир муаммоларидан биридир. Олим шу соҳада ҳам кўплаб мақолалар, алоҳида китоблар чоп эттирган².

Олимнинг ниҳоятда катта хизматлари унинг ўзбек педагогикаси, хусусан, адабиёт ўқитиш методикаси тарихини ўрганиш билан алоқадор. «Ўзбек адабиёти методикаси тарихидан очерклар»³ китоби шу соҳадаги ниҳоятда катта меҳнатлар эвазига юзага келган улкан тадқиқотдир. Бу китобда асосан XX асрнинг бошларидан шу асрнинг 70 –йилларигача бўлган даврдаги адабиёт ўқитиш методикаси тарихидаги асосий ҳодисалар хронологик изчилликда кўрсатиб берилган.

Олим алоҳида синфлардаги адабиёт дарслари учун методик қўлланмалар яратиш анъанасини бошлаб берган методист олим сифатида ҳам қадрлидир. Унинг Р.Усмонов билан ҳамкорликда яратган «7-синф «Ватан адабиёти» дарслик-хрестоматияси учун методик қўлланма»си⁴ шу соҳадаги яхши тажриба бўлган эди. У ўша даврларда амал қиладиган дастур ва дарслик асосида ўқитувчилар учун методик қўлланма сифатида яратилган, ўқитувчиларнинг бевосита иш тажрибаларида фойдаланишлари учун кўплаб фойдалаи маслаҳат ва иш тажрибалари билан зийнатланган эди.

Бу соҳадаги энг йирик тадқиқот, ҳеч шубҳасиз, «Адабиёт ўқитиш методикаси»дир⁵. Гарчи унда камтароналик билан

¹ Зуннунов А. Мактабда Фафур Фулом ҳаёти ва ижодини ўрганиш. – Т.: Ўқитувчи, 1977. Бу ҳақда яна қаранг: А.Зуннунов, Н.Ҳотамов. Адабиёт назариясидан қўлланма. Ўрта мактабларнинг юқори синф ўқувчилари учун. – Т.: Ўқитувчи, 1978.

² Зуннунов А. 4-10-синфларда адабий-назарий тушунчаларни ўрганиш. - Т.: Ўқитувчи, 1974.

³ Зуннунов А. Ўзбек адабиёти методикаси тарихидан очерклар. Ўқитувчилар учун қўлланма. Т.: Ўқитувчи, 1973.

⁴ Зуннунов А., Усмонов Р. «7-синф «Ватан адабиёти» дарслик-хрестоматияси учун методик қўлланма Т.: Ўқитувчи, 1975.

⁵ Зуннунов А., Ҳотамов Н., Эсонов Ж., Иброҳимов А. Адабиёт ўқитиш методикаси. – Тошкент, Ўқитувчи, 1992.

«Мактабда адабиёт ўқитиш усулларига доир барча масалаларни биргина қўлланмада қамраб олиш қийин» дейилган бўлса-да, у адабий таълимнинг асосий муаммолари ҳақида атрофлича маълумот бериши билан эътиборга лойиқдир.

Ўзбекистон Республикаси мустақилликка эришувидан сўнг умумтаълим мактаблари адабий таълимида ҳам янги имкониятлар пайдо бўлди.

90-йилларнинг бошида адабиёт ўқитиш бўйича янги дастур ишлаб чиқишга ҳаракат қилинди ва уларнинг бир неча авлоди яратилди. «Таълим тўғрисида»ги Қонун ва «Кадрлар тайёрлаш миллий дастури» (1997) қабул қилинганидан кейин таълим тизими ҳам, таълим мазмуни ҳам янгича талаблар асосида шаклланди. Эндиликда ана шу талаблар асосида давлат таълим стандарти, ўқув дастурлари ва дарсликлар, шунингдек, ўқув қўлланмалари яратилмоқда.

Адабиёт ўқитиш методикаси фани мустақиллик йилларида сезиларли даражада ривожланмоқда.

Марғуба Мирқосимова адабий таҳлил борасида узлуксиз изланишларни амалга оширмоқда. У шу соҳага алоҳида қизиқиш билдириб келаётган методист олимадир.

«Ўқувчиларда адабий таҳлил малакасини шакллантириш ва такомиллаштириш асослари»¹ китоби олиманинг бу йўналишдаги энг сўнгги ютуқларидан бири сифатида баҳоланиши мумкин. Унда муаллиф ўқувчиларни адабий таҳлилга ўргатиш бир босқичдагина амалга ошириб бўладиган иш бўлмасдан, унга узвийлик ва узлуксизлик тамойили асосида ёндошилганидагина тегишли самара бериши мумкинлигини ишончли далиллар ёрдамида кўрсатиб беради. Бунинг асоси сифатида эса у бадиий таҳлилнинг элементар намуналарини бошланғич синфлардан оқ бошлаш кераклигини кўрсатади. Бу ҳақда олима шундай ёзади:

«Дастур талабига кўра V – VII синфларда адабий материални ўрганиш жараёнида ўқувчининг тўғри, тез, равоқ ўқиш малакасини ҳосил қилишга, оғзаки ва ёзма нутқини, боғланишли нутқини ривожлантиришга, сўзларни қўллаш, сўз маъносини, унинг товуш хусусиятларини ўрганиш; жумлалар ва гаплар тузиш воситасида ўз мулоҳазаларини мантиқий изчилликда, тасвирий ифодалардан фойдаланиб баён этиш; асарни қайта ҳикоялаш, ўқувчини кузатган

¹ М.Мирқосимова. Ўқувчиларда адабий таҳлил малакасини шакллантириш ва такомиллаштириш асослари.- Тошкент, Фан, 2006.

ходисалари ёки расмлар воситасида мустақил ҳикоя тўқишга ўргатиш лозим. Натижада, бошланғич синф ўқувчисида адабий материални ўқиб ўрганиш, унинг мазмунини ўзлаштириш, китоб устида ишлаш кўникмалари шакллантирилади. Таянч синфларда эса бундай кўникмаларни янада ривожлантириш заминида адабий асарнинг қурилишини ўрганиш, бадиий образ моҳиятини англаш, эстетик дидни тарбиялашга эътибор қаратилади»¹.

Китобда ўқувчиларнинг адабий таҳлил малакасини шакллантиришнинг илмий-методик асосларини кўрсатишга алоҳида эътибор берилганлигини таъкидлаш жоиз.

Унда ёзувчи маҳоратини ўрганиш муаммолари ҳам таҳлилга тортилган. Муаллиф бу фикрлар исботи учун Абдулла Қаҳҳор, Атоий, Алишер Навоий ҳаёти ва ижодидан мисоллар келтиради.

Адабий-назарий тушунчаларни ўрганишда изчилликнинг ўрни ва аҳамияти ҳам китобда ўринли кўрсатиб берилади. Унда умумий ўрта таълим мактабларининг 5-9-синфлари давомида ўрганиладиган адабий-назарий тушунчалар таҳлилига кенг ўрин берилган.

Мазкур китоб илк марта академик лицей ва касб-хунар коллежларидаги адабий таълим муаммоларига даҳл қилиши билан ҳам эътиборлидир.

Қозоқбой Йўлдошев адабиёт ўқитиш методикаси фанининг мустақиллик давридаги ривожига сезиларли таъсир ўтказиб ва муносиб ҳисса қўшиб келаётган олимлардан биридир. У адабиёт ўқитиш методикаси фанининг назарий муаммоларини ҳам, унинг амалий жиҳатларини ҳам жиддий тарзда тадқиқ этиб келмоқда. Унинг «Адабиёт ўқитишнинг илмий-назарий асослари»² китоби адабиёт ўқитиш методикаси фанининг энг сўнгги ютуқларидан бири сифатида қайд этилиши мумкин. Олим бу тадқиқотида адабиёт ўқитишдаги янгича тамойиллар ҳақида баҳс юритади. Анъанавий адабий таълимдаги нуқсон ва камчиликлар тўғрисида мулоҳазалар билдиради. Энг муҳими, у янгича, адабий-эстетик таҳлил намуналарини тавсия ҳам этади.

«Алпомиш талқинлари» олимнинг адабиёт ўқитувчилари учун методик қўлланмаларидан биридир³.

¹ Ўша китоб, 3-бет.

² Йўлдошев Ж. Адабиёт ўқитишнинг илмий-назарий асослари. Тошкент, Ўқитувчи, 1996.

³ Йўлдошев Ж. «Алпомиш» талқинлари ёки дoston бадиияти ҳамда миллат маънавияти ҳақида айрим фикрлар. – Т.: «Маънавият», 2002.

Унинг асосий фазилатлари сифатида асар мазмун-моҳиятига теран бир нигоҳ ташланганлигини, дoston матни замирида яшириниб ётган миллий-маънавий қадриятларнинг бадиий талқинларига алоҳида эътибор берилганлигини, сўз санъатининг бир тури сифатида фольклордаги бадиий жозибанинг ўзига хос қирраларини очиб беришга уринишни кўрсатиш мумкин. У адабиётшунослар, хусусан, фольклоршунослар учун қанчалик муҳим бўлса, методист олимлар, тил ва адабиёт ўқитувчилари, филология факультетларининг талабалари учун ҳам шунчалик кераклидир¹.

Китоб бадиий асарни таҳлил ва талқин қилишнинг ўзига хос йўллари кўрсатиб бера оладиган яхши намуна сифатида тавсия этилиши мумкин. Муаллиф асарнинг «кўп қатламли» эканлигини кўрсатади, дostonнинг пайдо бўлиши билан боғлиқ илмий қарашларга янгича нуқтаи назардан ёндошади, бунда соҳанинг йирик олимларига суяниб иш кўради. Шунинг учун ҳам «Гап «Алпомиш» дostonи устида боргандан сўнг, умуман, халқ дostonлари ҳақида дунё адабиётида мавжуд бўлган қарашларга, ёхуд ижтимоий қолипларга эмас, балки асарнинг матнига, ундаги қаҳрамонларга, қўлланилган тимсолларга таяниш, ўшаларга таяниб сўз айтишгина самара келтиради»², каби хулосалар салмоқли ва илмий-методик жиҳатдан фойдалидир.

Унинг «Адабий сабоқлар.8»³ китоби умумтаълим мактабларининг 8-синф «Адабиёт» дарслиги учун методик қўлланмадир. У 8-синф дарслиги билан бир хил тузилишга эга, яъни дарсликдаги «Халқ оғзаки ижодидан», «Ўзбек адабиёти тарихидан», «Янги ўзбек адабиётидан», «Жаҳон адабиётидан» сингари рукнларга бўлинади. Қўлланмада таъкидланганидай «саккизинчи синф «Адабиёт» дастурида миллатнинг келажаги бўлган ўспирин маънавиятини таркиб топтиришга хизмат қиладиган асарларни ўрганишга эътибор қаратилган»⁴. Унда адабий материалларнинг мантиқий-хронологик тартибда жойлаштирилганлиги ҳам кўрсатиб ўтилади. Назаримизда, қўлланмадаги «Ўқитувчи бу синфда ўрганилиши мўлжалланган асарларни

¹ Матбуотда муаллифнинг дostonни таҳлил қилиш билан алоқадор ҳолда айрим адабий ҳодисаларни баҳолашда бир қамаликка йўл қўйганлиги ҳам кўрсатиб ўтилган

² Йўлдошев Қ. «Алпомиш» талқинлари ёки дoston бадиияти ҳамда миллат маънавияти ҳақида айрим фикрлар., 19-бет.

³ Йўлдошев Қ. «Адабий сабоқлар. 8». Умумтаълим мактабларининг 8-синф «Адабиёт» дарслиги учун методик қўлланма. – Т.: Шарқ, 2004.

⁴ Ўша китоб, -бет.

ўтишда, ўқувчилар билан биргаликда таҳлил қилишда бадиий матндан келиб чиқадиган ижтимоий, сиёсий, миллий, маънавий мазмундан ҳам кўра, асарлар эстетик хусусиятларининг ўзлантирилишига кўпроқ эътибор қаратиши шарт»¹ деган алоҳида таъкидлар бежиз эмас. Унинг асосий ютуқлари ва ижобий фазилатлари ҳақида қуйидагиларни айтиш мумкин:

1. Қўлланма ўқитувчиларни кўпгина назарий маълумотлар билан танишишга, уларни назарий жиҳатдан бойитишга хизмат қилади.

2. Келтирилган асос ва талқинлар ўқувчиларнинг бадиий асар мазмуни ва моҳиятини теран англашларига ҳамда уларни тегишли ўзанларга йўналтиришга ёрдам беради.

3. Ундаги берилган таҳлил намуналари ўқитувчиларнинг иш фаолиятларига амалий жиҳатдан кўмак бўла олади.

4. Айрим таҳлилларнинг адабиётшунослик ва фольклоршунослик фанларига таянган ҳолда умумий ўрта таълим мактабларининг ўқитувчилари учун илк марта амалга оширилганлигини ҳам таъкидлаш ўринли бўлади.

Шунга қарамай унда айрим мулоҳазаталаб ўринлар ҳам йўқ эмас. Булар қаторида қуйидагиларни кўрсатиш мумкин:

1. Қўлланмада умумий тарздаги мулоҳазалар кўпчилиқни ташкил этади. Уларнинг ўрнига аниқ методик тавсиялар берилиши мақсадга мувофиқ бўлар эди.

2. Айрим фикр ва мулоҳазаларда умумийлик ва мавҳумлик шу даражада намоён бўладикки, уларни амалиётга татбиқ этишнинг йўл-йўриқлари мутлақо берилмасдан қолади.

3. Тавсия этилаётган айрим шакл ва усуллар амалиётга мувофиқ эмас, улар бевосита амалий тажрибалар билан тасдиқланмасдан қолган.

Олим О.Мадаев ва бошқалар билан биргаликда «Адабиёт ўқитиш методикаси» фанидан дастурий қўлланма яратиб, адабиёт ўқитиш методикаси фанига ўзининг тегишли ҳиссасини қўшган. Бу китобнинг ҳозиргача ҳам талабалар ва ўқитувчилар учун муҳим қўлланма бўлиб келаётганлигини таъкидлаш жоиз.

Олимнинг методика соҳасидаги узлуксиз ва баракали ижодининг бу фан равнақига сезиларли таъсир кўрсатиб келаётганлигини алоҳида таъкидлаш керак.

Сафо Матчонов адабиёт ўқитиш методикаси фанининг равнақи учун жонкуярлик қилиб келаётган олимларимиздан

¹ Ўша китоб, 4-бет.

биридир. У ўқувчиларнинг китобхонлик маданиятини ошириш, бунда адабий таълимнинг ўрни, аҳамиятини кўрсатиб беришга катта куч ва меҳнат сарфлаб келмоқда. Болалар китобхонлиги, ўқувчилар нутқини ўстириш усуллари, ўқувчиларни бадиият оламга олиб киришнинг энг мақбул усул ва шакллари борасида олим тинимсиз изланиб келмоқда. Олим «ўқиган одам» ҳамда «ўқимишли одам» тушунчаларининг кескин фарқ қилиши ҳақида тўхтаркан, «китобхонлик тор маънода китоб ўқишни билдирса, кенг маънода танлаб ўқиш, ҳис этиш, англаш ва фикр билдириш тушунчаларини ўз ичига қамраб олади. У бадиий адабиётдан озикланади, адабий танқид ва педагогика кўмагида юксала боради»¹, - деб ёзади.

Олим ўқувчиларнинг мустақил ишларини ташкил этиш соҳасида беназир тадқиқотларни амалга оширган. «Узлуксиз таълим тизимида адабиётдан мустақил ишлар»² монографияси бу соҳадаги энг йирик тадқиқотдир. Унинг «Мактабда адабиётдан мустақил ишлар» номли ўқитувчилар учун методик қўлланмаси ҳам назарий, ҳам амалий аҳамиятга молик. У ерда қайд этилишича, «ўқишда малакасизлик ҳар қандай фанни тинкани қуритадиган оғир меҳнат ва мажбуриятга айлантиради»³. Китоб ўқувчиларнинг мустақил ишларининг ташкил этилиши, турлари, мазмуни, амалга ошириш шароитлари ҳақида баҳс юритса-да, унда асарга ёндошиш усуллари, ўқувчиларнинг ижодий ишлари, матн устида ишлаш, матнни таҳлил қилиш, бундаги метод ва усуллар ҳақида ҳам қизиқарли, муҳими, назарий жиҳатдан тўғри ва амалий жиҳатдан фойдали бўлган кўплаб фикр-мулоҳазалар билдирилган.

Ўзбек адабиётини ўқитиш методикасига оид илмий-тадқиқот ишларини бир гуруҳ ёш методист олимлар давом эттиришмоқда. Улар қаторида Қ.Хусанбоева, Р.Ниёзметова, В.Қодиров сингари иқтидорли ёшлар бор. Уларнинг тадқиқотларида методика илмининг ҳам назарий, ҳам амалий муаммоларини атрофлича ҳал қилишга уриниш сезилади.

Шу ўринда «Ўзбек тили ва адабиёти», «Тил ва адабиёт таълими», «Узлуксиз таълим» сингари журналлар, «Маърифат», «Ўзбекистон адабиёти ва санъати» каби газеталар саҳифаларида

¹ Сафо Матжон. Китоб ўқишни биласизми? – Т.:Ўқитувчи, 1993, 4-бет.

² Сафо Матжон. Мактабда адабиётдан мустақил ишлар. (Ўқитувчилар учун методик қўлланма). – Т.: Ўқитувчи, 1995.

³ Сафо Матжон. Мактабда адабиётдан мустақил ишлар. (Ўқитувчилар учун методик қўлланма). – Т.: Ўқитувчи, 1996, 3-бет.

ҳам адабий таълимга оид кўплаб муаммоларнинг ёритилиб бораётанини қайд этиш жоиз.

Савол ва топшириқлар:

1. Адабиёт ўқитиш методикаси тарихидаги асосий босқичларни айтиб беринг.
2. Алишер Навоийнинг адабий таълим ҳақидаги қарашларидаги асосий ўринлар нималарда деб ўйлайсиз?
3. Жадиdчилик даврида таълим-тарбия соҳасида қандай ўзгаришлар юзага келди?
4. Ҳозирги методист олимларнинг қайси асарларини биласиз? Улар ҳақида гапириб беринг.
5. Методист олимларнинг асарларини қисқача конспектлаштиринг.

3-майруза.

Таълим босқичларида адабиёт курсининг мазмуни ва қурилиши

РЕЖА :

- 1. Дастур давлат ҳужжати сифатида.*
- 2. Дастурнинг таркиби ва мазмуни.*
- 3. Дарсликка қўйиладиган талаблар.*
- 4. Ўқув қўлланмалари ҳақида маълумот.*

Муҳтарам Президентимиз И.А.Каримов айтганларидек: «Буюк маънавиятимизни тиклаш ва янада юксалтириш, миллий таълим-тарбия тизимини такомиллаштириш, унинг миллий заминини мустаҳкамлаш, замон талаблари билан уйғунлаштириш асосида жаҳон андозалари ва кўникмалари даражасига чиқариш мақсадига катта аҳамият бериб келинмоқда»¹.

Бунинг исботи сифатида «Кадрлар тайёрлаш миллий дастури» ҳамда «Таълим тўғрисида»ги Қонунларни эслаш мумкин. Таълим-тарбия тизимининг барча бўғинлари мана шу Қонун талабларини амалга ошириш учун астойдил ҳаракат қилаётганлиги барчага яхши маълум. Бу борада бир мунча ютуқлар қўлга киритилганлиги, дастлабки босқич талабларининг деярли тўла бажарилганлигини қайд этиб ўтиш лозим.

Курснинг мазмуни ва тузилиши ДТС ва давлат дастури билан белгиланади. Унда ДТС асосида ўқувчилар эгаллаши лозим бўлган билим ҳажми, кўникма ва малакаларнинг турлари, методологик ҳамда педагогик принциплар, ўқитишдаги ўзига хос методология ҳамда адабий-эстетик талаблар ихчам тарзда баён этилади.

Ўзбекистонда мактаб дастурларининг кўпгина турларига амал қилинди, зеро изланиш янги, мукамал тизимни ифодаладиган даражага етиш учун ҳаракат узлуксиз давом этиб келмоқда. Фақат Ўзбекистон мустақиллиги билан боғлиқ ҳолдагина адабиёт дастурининг бир неча авлоди яратилди. Таълим тизимидаги ўзгаришлар давлат таълим стандартларининг яратилиши, янги ўқув режаларининг ишлаб чиқилганлиги, ижтимоий-маънавий ҳаётдаги янгиланишлар дастурларни ҳам қайта кўриб чиқиш заруриятини тақозо этмоқда.

1. Баркамол авлод-Ўзбекистон тараққиётининг пойдевори. Президент Ислам Каримовнинг IX сессиясида сўзлаган нутқи. 1997-йил 29-август. Тошкент. Шарқ. 1997. 5-бет.

1991 йилдан буён мактаб адабий дастурлари жиддий такомил йўлини босиб ўтди. Бу йўлда, айниқса. 1997 йилда қабул қилинган “Таълим тўғрисида”ги Қонун ва “Кадрлар тайёрлаш миллий дастури” алоҳида босқич бўлди.

Давлат таълим стандарти ва ўқув дастурлари бадиий асарларнинг танлаш тамойилларини ҳам белгилаб беради. Таниқли методист М.В.Черкезова кўрсатганидай «Миллий мактабларда асарларни ва уларни ўрганиш методикасини танлаш учун илмий адабиётшунослик мезонлари, адабий факт ва ҳодисаларга нисбатан тарихий-генетик, тарихий-функционал ва қиёсий-типологик ёндашувлар бирлиги асос бўлиб хизмат қилади»¹.

Дастур энг муҳим давлат ҳужжати бўлиб, уни бажариш мажбурийдир. Ўқитувчининг асосий вазифаси давлат дастури талабларини тўла ва самарали тарзда амалга оширишдан иборат. Шунга кўра ҳам ўқитувчи уни тўла билиши, унинг барча қисмлари ҳақида аниқ тасаввур ва маълумотга эга бўлиши шарт.

Дастур ўқитувчининг иш фаолиятидаги энг асосий манбадир. Унда амалий ҳаракатга кўрсатма ҳам, энг муҳим маълумотнома ҳам мужассамлашган. Ҳозиргача дастурлар умумтаълим мактабларининг барча бўғинларини (I - X ёки V-XI синфлар) қамраб оларди. «Таълим ҳақида»ги янги Қонун таълим тизимига бир қатор янгиликларни олиб кирди. Унга кўра энди умумий ўрта таълим I –IX синфларни қамрайди. Бундан кейин эса ўрта махсус касб-хунар таълими бошланади. Демак, дастурлар ҳам шундан келиб чиққан ҳолда бошқа-бошқа бўлади.

Умуман дастурда адабиёт курси тўлалигича тавсифлаб борилди. Ҳар бир синфдан адабиёт курсининг мазмуни ва иш тартиби, ҳар бир мавзунинг моҳияти муайянлаштирилади. Унда ўзлаштирилиши лозим бўлган илмий-назарий, адабий тушунчалар, асарни ўрганиш, нутқ ўстириш, синфдан ташқари ўқитиш, асарлар юзасидан суҳбат учун ажратиладиган соатлар миқдори, адабиётдан ўтказилиши кўзда тутилган оғзаки ва ёзма иш турлари, предметлараро алоқа, синфдан ташқари ўқишдаги асарлар рўйхати берилган.

Давлат дастурини бажариш асосида ўқитувчи ўқувчилардаги адабиёт ва санъатга бўлган муҳаббат, ижодкорлик, ижодий фаоллик, юксак ахлоқий анъаналарни такомиллаштириш ва ўстиришга асосий эътибор бермоқи лозим.

¹ Черкезова М.В. В поисках новых подходов к созданию учебников по литературе. На материале учебников по русской литературе для национальной школы. - // Литература в школе, 2006, № 5, с.23. (23-27)

Маълумки, адабиёт мустақил фан сифатида бошланғич таълим тугаганидан сўнг (IV синф) ўтила бошлайди. Бу даврда ўқувчи адабиёт ва ифодали ўқиш малакасининг дастлабки босқичини эгаллаган, сўз санъати ҳақидага дастлабки тасаввурга эга бўлган бўлади.

Албатта, бола мактабгача бўлган ёшдаёқ сўз санъати ичида бўлади. "Мактабгача таълим бола шахсни соғлом ва етук, мактабда ўқишга тайёрланган тарзда шакллантириш мақсадини кўзлайди. Бу таълим олти -етти ёшгача оилада, болалар боғчасида ва мулк шаклидан қатъи назар бошқа таълим муассасаларида олиб борилади"¹. Худди шу даврда у асосан тингловчи, баъзан ўқувчи шаклида дастлабки одимларини ташлайди. Демак, ўқувчи V синфга келганда ўқиш, ёзиш, китобхонлик маданиятига оид дастлабки тайёргарлик билан келади. Улар бадиий асар билан танишишнинг ибтидоий кўникмаларига эга бўлишади. Жумладаи, IV синф ўқувчилари матнни ифодали ўқий олишлари, асарда иштирок этувчи шахслар ҳақида ҳикоя қилиб бериш учун материал тўплаш, уларнинг хатти-ҳаракатларини баҳолаш, уларга нисбатан ўз муносабатини ифодалай олиш, адабий қаҳрамон ҳақида ихчам ҳикоя тузиш кўникма ва малакаларига эга бўлиш лозим. V синф ўқувчиси ҳам бадиий асар хусусиятларини тўла ўзлаштаришга тайёр бўлмайди. Шунга кўра М.Г.Качурин таъкидлаганидай: "Бу даврда асарда "нима ҳақида" ёзилгани нуқтаи назаридан ёндашишларини ҳисобга олиш керак"².

Бошланғич синфларда кўпроқ халқ оғзаки ижодига тегишли поэтик жанрлар: эртак, мақол, топишмоқлардан фойдаланнади. Мавзу доирасига кўра эса уларда меҳнат, бахт, Ватан, оила, йил фасллари, атрофимиздаги олам, инсон маънавиятидаги эзгу ва ёмон хусусиятлар, илмий оммабоп мақолалар тарзида ёритилган. Демак, бошланғич синфлардаёқ болаларнинг бадиий эстетик диди ҳамда китобхонлик маданиятининг шаклланиши учун имкон қидирилган. Энди V синфдан бошлаб ўқувчиларнинг ўқиш ва нутқ кўникмаларига таяниб туриб, асарни бадиий ҳис этиш, эстетик ҳис-туйғуларини ўстиришга алоҳида эътибор бериш лозим.

¹ «Таълим тўғрисида» Ўзбекистон Республикаси қонуни. 11-модда.

² Методика преподавания литературы. М.Просвещение 1985 г. с. 57.

V синф дастуридаёк. турли жанрлардаги асарлар билан танишиш тақазо этилади. Улар орасида қўшиқ, мақол, топишмоқ афсона, эртак, латифа, дoston, ҳикоя, рубоий, масал, қисса, роман каби хилма-хил жанрлар мавжуд[^] Бугина эмас, дастурда турли адабий тушунчалар ҳамда ёзувчи ва шоирлар ҳақида, уларнинг асарлари ҳақида ҳам маълумот бериш кўзда тутилгаи, Аммо тарихий-адабий изчиллик том иаъноси билан IV-VII синф адабиёт дастурлари талаблари сирасига кирмайди, зеро ўқувчиларнинг ёш хусусиятлари ҳам бунга имкон бермайди. Бу вазифалар VIII- IX синфларда амалга оширилади.

Академик лицей ва касб-ҳунар коллежларида эса йўналиш турига караб адабиёт ўқитишнинг ўзига хос мақсад ва вазифалари бедгиланади.

Адабий таълимни тўла амалга оширишда дарслик муҳим аҳамиятга эга. Таълим тизимидаги янгиланишлар дарсликлар мазмуни ва тузилишини ҳам тубдан янгиланишни тақозо этмоқда.

Дарслик ўқувчилар билимининг изчил ўсишига, илмий асосга таянишига имкон, бериши болаларнинг ёшини ҳисобга олиш, мавзуларнинг мантиқий алоқадорлигига эътибор бериши лозим. Унда миллий ва умуминсоний қадриятлар тарғиб қилиниши, ўқувчилардаги юксак ахлоқий ва эстетик дидларнинг шаклланиши ва тарбияланишига хизмат қилмоқи лозим.

Очиқ айтиш лозимки, ўқув қўлланмаларни яратиш замон талабларидан орқада қолмоқда. Бугун янги педагогик технологияни жорий этиш, жаҳондаги илғор ўқитиш усулларини тарғиб қилиш ва ҳаётга жорий этишга жиддий зарурат сезилмоқда.

Умумий ўрта таълимнинг давлат таълим стандарти ўқувчилар умумтаълим тайёргарлигига, савиясига қўйиладиган мажбурий минимал даражасини белгилаб беради.

Давлат таълим стандарти таълим мазмуни, шакллари, воситалари, усулларини, унинг сифатини баҳолаш тартибини белгилайди. Таълим мазмунининг ўзаги ҳисобланган стандарт воситасида мамлакат ҳудудида фаолият кўрсатаётган турли муассасаларда (давлат ва нодавлат) таълимнинг барқарор даражасини таъминлаш шarti амалга оширилади. Давлат таълим стандарти ўз моҳиятига кўра ўқув дастурлари, дарсликлар, қўлланмалар, низомлар ва бошқа меъёрий ҳужжатларини яратиш учун асос бўлиб хизмат қилади.

Умумий ўрта таълим мактаблари учун ўқув режаси давлат таълим стандартининг таркибий қисми бўлиб, у таълим соҳаларини меъёрлашни ҳамда мактабнинг молиявий таъминотини белгилашга асос бўладиган давлат ҳужжатидир. Таянч ўқув режаси ўқув предмети бўйича бериладиган таълим мазмунини ўқувчига етказиш учун ажратилган ўқув соатларининг минимум ҳажмдаги миқдорини ифодалайди. У ҳар бир синфда муайян ўқув предмети бўйича давлат стандартларига мувофиқ бериладиган таълим мазмунини аниқлашга асос бўлади.

Умумий ўрта таълим мактаблари учун адабиёт фанидан биринчи марта давлат таълим стандарти яратилди¹. Унинг янги авлоди иш тажрибаларидан келиб чиққан ҳолда тузилмоқда.

Шу асосда ўқув режалари, фан дастурлари тузилди. Бугунги кунда уларга муносиб равишдаги дарсликларга ҳам эгамиз. Бироқ тажрибалар шуни кўрсатмоқдаки, уларда ҳам айрим камчиликлар, нотугалликлар мавжуд. Мустақилликдан олдин ҳамда мустақилликнинг дастлабки пайтларида яратилган айрим дарслик ва ўқув қўлланмаларини назарда тутган ҳолда уларнинг тилини «оғир ва ғализ»² деган эди.

Дарслик ва ўқув адабиётларининг янги авлодини яратиш бўйича ҳаракатлар давом этиб келмоқда, ўқув адабиётлари танлови ўтказилмоқда. 2004-йилда 5-синф учун, 2005-йилда 6-7-синфлар учун танлов ўтказилди, 2006-йилда 8-9-синфлар учун дарсликлар яратилди. Бу дарсликларнинг афзал томони ўқитувчи учун методик қўлланма ҳам биргаликда яратилишида ва уларнинг амалиётда яхши натижага эришишида деб биламиз.

Дарсликларда айрим рукнлар бўлиши мумкин. Масалан, 5-синфда «Ҳикмат дурдоналари», «Эртақларнинг сеҳрли олами», «Мумтоз адабиётга саёҳат», «Болаликнинг беғубор олами», «Ватанни севмоқ иймондандир»³, 7-синфда «Халқ оғзаки ижодидан», «Ўзбек адабиёти тарихидан», «XX аср ўзбек адабиётидан», «Жаҳон адабиётидан» рукнлари мавжуд бўлса, 11-синф Адабиёт дарслигида маърифатчилик адабиёти, жадид адабиёти, шўро даври

¹ Умумий ўрта таълимнинг ДТС ва ўқув дастури. Таълим тараққиёти ахборотномаси. Тошкент, Шарқ, 1999, 1-махсус сон

² Сафо Матжон. Китоб ўқишни биласизми? 11-бет.

³ N. Karimov., U. Normatov. Adabiyot 5-sinf uchun darslik.- majmua. - T.: O'qituvchi, 2000, 352 bet.

адабиёти, мустақиллик даври ўзбек адабиёти, жаҳон адабиёти сингари рукнлар мавжуд¹.

Умумтаълим мактабларидан сўнг, уч йиллик академик лицейлар ҳамда касб-ҳунар коллежлари истеъмолга киритилди. Бу ёшларнинг фан асосларини жиддийроқ ва пухтароқ эгаллашлари учун муҳим омилдир. Айниқса, академик лицейлар бу борада алоҳида аҳамият касб этади. «Кадрлар тайёрлаш Миллий дастури»да бу борада шундай дейилади: «Академик лицей давлат таълим стандартларига мувофиқ ўрта махсус таълим беради. Ўқувчиларнинг имкониятлари ва қизиқишларини ҳисобга олган ҳолда уларнинг жадал интеллектуал ривожланиши чуқур соҳалаштирилган, касбга йўналтирилган таълим олишини таъминлайди».

Академик лицейда ўқувчилар ўзлари танлаб олган таълим йўналиши бўйича (аниқ, табиий, ижтимоий-гуманитар, хорижий филология) саводларини ошириш ҳамда фанни чуқур ўрганишга қаратилган махсус касб-ҳунар кўникмаларини ўзларида шакллантириш имкониятига эга бўладилар. Бу кўникмаларни муайян Олий таълим муассасаларида ўқишни давом эттириш асносида ёки меҳнат фаолиятида рўёбга чиқаришлари мумкин.

Академик лицейлар учун тузилган «Адабиёт» дастурида² таълим босқичлари орасидаги узвийлик ва узлуксизликка алоҳида аҳамият берилган.

Дастурда бадиий асарни таҳлил этишдаги мавжуд мафкуравий андозалар билан ёндошишга барҳам берилиб, адабий асарга соф бадиий-эстетик ходиса сифатида қаралган ҳамда таҳлил жараёнидаги асосий мезон сифатида ана шу ҳолатга таянилган.

Шу дастур асосида профессор Б.Тўхлиевнинг академик лицейларнинг II-босқичи учун «Адабиёт» дарслиги яратилди ва муносиб баҳоланди. Эндиликда II ва III босқич талабалар учун «Адабиёт» дарслигининг ханузгача йўқлиги ачинарли ҳол.

Касб-ҳунар коллежлари учун «Она тили ва адабиёт» дарслиги³ А.Рафиев ва Н.Фуломовалар томонидан яратилди. Бу дарслик ҳам кенг ўқувчилар оммасига илк марта тавсия қилинган дарсликлар сирасига киради.

¹ N. Karimov., B.Nazarov, U.Normanov, Q.Yo'ldoshev. Adabiyot: umumiy o'rta ta'lim maktablarining 11-sinfi uchun darslik.- T.: O'qituvchi, 2004.- 384 bet.

² Тўхлиев Б.Саримсоков «Адабиёт» Академик лицейлар учун ўқув дастури. Тошкент, 2000.

³ Рафиев А., Н.Фуломова «Она тили ва адабиёт». Тошкент. 2002.

Бизнинг олдимизда турган катта муаммолардан бири методист олимларга тегишлидир. Улар бугунги замон талабларига мос келадиган ўқув методик адабиётларни яратиб бериш борасида республикамиз таълим муассасалари олдида, кўп сонли ўқитувчи ва талабалар олдида қарздор бўлиб туришибди. Бугун филологик таълимнинг долзарб муаммоларини ҳал этишда, янги педагогик технологияларни таълим соҳаларига тезроқ татбиқ қилиш соҳасида улар ўз сўзларини айтишлари керак.

Дарсликлар одатда муайян таълим босқичларига мўлжалланган бўлади. Умумий ўрта таълим мактабларида уларнинг синфлари, академик лицей ва касб-ҳанар коллежларида эса уларнинг босқичлари кўрсатилади. Баъзан уларнинг ноаниқ белгиланиши ҳам учраб туради. Жумладан, 2001 йилда яратилган «Ўзбек тили» дарсликларидан бири «олий ўқув юртлари коллеж ва лицейларнинг рус гуруҳлари учун» деб мўлжалланган. Мантиқан, академик лицей, касб-хунар коллежи ва олий ўқув юртида айна бир материални такрорлаб ўтиш зарурати йўқлигини исботлаш шарт эмас.

Савол ва топшириқлар:

- 1. Адабиёт ўқитишда адабиёт дастури қандай роль ўйнайди?*
- 2. Адабиёт дастурининг таркиби ва мазмуни қандай белгиланади?*
- 3. Адабиёт дастури ва дарсликларига қандай талаблар қўйилади?*
- 4. Мактабда адабиёт ўқитиш тарихида қандай дастурлар тузилган?*

Бадиий асарни таҳлил қилиш.

Режа.

1. *Бадиий асарни таҳлил қилишининг турлари.*
2. *Бундаги асосий тамойиллар.*
3. *Таҳлилда танлов тамойили.*
4. *Адабий асар таҳлилида кириш машғулдотлари ва якунлоачи машғулдотларнинг ўрни.*

«Ҳамма нарсани ўқийвериш ярамайди. Дилда туғилган саволларга жавоб бера оладиган китобларнигина ўқиш керак».

Лев Николаевич Толстой.

Бадиий асар таҳлили ҳам бадиий асар устида ишлаш босқичларининг энг муҳимларидан биридир. Таҳлилнинг мақсади, вазифаси, таркиби ва ўзига хос мазмуни мавжуд. Бироқ уларни ҳар доим бир хилда бўлади, деб тасаввур қилиш тўғри эмас. Ҳар бир ижодкор, ҳар бир асар билан боғлиқ ҳолда таҳлил ҳам ўзига хослик касб этади. Бадиий асарни «ўқиш, хусусан, уқиш ўзига хос ижоддир. Китобхон – бадиий матн унга хоҳ ёқсин - хоҳ ёқмаган бўлса-да - хис-ҳаяжонга берилади, у ҳақда ўйлай бошлайди. Китобхон ижодининг бу босқичида бадиий матн ё бадиий асар сифатида қабул қилинади, ё бадиийликка алоқаси йўқ матоҳ сифатида инкор этилади»¹.

Сафо Матжоннинг қайд этишича, «Аслида китобхон ҳам ёзувчи сингари ижодкор. У асар мутолааси жараёнида муаллиф фаолиятини такрорлаш йўлидан боради. Ёзувчи ижодининг мураккаблиги шундаки, у хаёлида туғилган ғояни адабий қаҳрамонларнинг хатти-ҳаракати, курашлари мисолида конкретлаштирса, китобхон унга тескари - адабий қаҳрамон хатти-ҳаракати, курашлари тасвиридан умумий хулосалар чиқариш йўлини тутди»². Демак, таҳлил жараёнида мана шу психологик-ижодий ҳолат назарда тутилиши мақсадга мувофиқ бўлади.

Барча таҳлиллар учун қўйиладиган асосий талаб – илмийликдир. Реал назарий асосларга, бадиий-эстетик мантиқ талабларига жавоб бера оладиган таҳлил ўқувчининг ҳақиқий ёрдамчиси бўла олади.

Таҳлил албатта, ўқувчиларнинг ёш хусусиятларини назарда тутган бўлиши керак.

¹ Расулов А. Танқид, Талқин, Баҳолаш. – Тошкент, Фан, 2006, 13-бет.

² Сафо Матжон. Мактабда адабиётдан мустақил ишлар, 49-50-бетлар.

Таҳлиллар учун қўйиладиган асосий талаблардан яна бири унинг тарбиявий мақсадларни кўзда тутишидир. Фольклор ёки ёзма адабиёт намунаси, ижодкорнинг таржимаи ҳоли ёки муайян бир асар, эпик, лирик ёхуд драматик турга мансуб ижод намунаси таҳлил қилинар экан, улар ўз-ўзича эмас, балки муайян педагогик мақсадни кўзда тутган ҳолдагина таҳлил қилиниши шарт. Бу жиҳатларга эътибор берилмас экан, кўзлаган асосий мақсад самарасиз бўлиб қолаверади.

Методист олима М.Мирқосимова кўрсатиб ўтганидай: «Адабий таҳлил шеър ёки насрий асарни ифодали ўқишдан бошланади; ўқиш давомида ижодкор яратган тафаккур тарзи англанади, ўзлаштирилади, муҳокама қилинади, китобхон кўз ўнгидан яратилган поэтик манзара ёки ҳолат ҳам ташқи, ҳам ички ҳаракатлар, туйғулар орқали идрок этилади, ҳис қилинади. Ўша таъсирчан манзарани яратишда шоир ё ёзувчи қўллаган тасвирий воситаларга сиртдан аҳамият берилмайди, асосий эътибор ўқиш жараёнида мазмунга, образнинг ички маъноларига жалб этилади. Аммо, таҳлил жараёнида ана шу маъноларни ифода этишга сафарбар қилинган барча воситалар ўрганилади. Хилма-хил даврда яшаб ижод этган ижодкорлар яратган асарларни бадиийлик, ҳаётийлик ва таъсирчанлик мезонлари асосида ўрганиш мактаб адабий таълимнинг бош вазифасини белгилайди»¹.

Таълим жараёнларида қўлланадиган таҳлил турлари ниҳоятда ранг-барангдир. «У бадиий матнни ўқиш жараёнида ўқитувчининг изоҳи шаклида ҳам, асарни деталлаштириб кўздан кечириш шаклида ҳам, қаҳрамонларни тавсифлаш ёки тасвирий ифода воситаларини аниқлаш шаклида ҳам бўлиши мумкин... чуқур маънодорлик адабий таҳлилнинг энг биринчи ва асосий шартидир.

Таҳлилнинг ҳамиша маълум мақсадга қаратилиши унинг шакли ва мазмунини белгилайди»².

Таҳлил асарни қисмларга ажратиш ҳамда бу қисмларни яна янгидан яхлит ҳолда идрок этишни ҳам англатади. Таҳлил жалб этилган асарнинг жанри, мавзуси ва ҳатто ҳажмига ҳам боғлиқ бўлади. Нисбатан йирик эпик асарлар таҳлил қилинганида уларнинг дастлабки «қисмларга ажралиши» назарда тутилиши керак. Ҳар бир асарни таҳлил қилишда ажратилган соат ва имкониятлардан келиб

¹ М.Мирқосимова. Ўқувчиларда адабий таҳлил малакасини шакллантириш ва такомиллаштириш асослари. - Тошкент, Фан, 2006, 18-бет.

² Сафо Матжон. Мактабда адабиётдан мустақил ишлар, 21-бет.

чиққан ҳолда унинг тахминий режалаштирилиши амалга оширилади.

Таҳлилнинг бош мақсади асарда акс этган бадиий олам моҳиятини англаш, унинг асл мазмунини тўғри ва тўла идрок этишдан иборат. Ўқувчилар асарда акс этган воқеа ва қаҳрамонлар муаллифнинг нуқтаи назари билан алоқадорлигини, шунга қарамай асардаги бадиий олам билан ҳақиқий ҳаёт орасига тенглик аломати кўйиб бўлмаслигини англай бошлайдилар.

Таҳлил жараёнида ўқувчилар ёзувчи томонидан танлаб олинган ҳаётий материалларнинг муайян мақсад ва вазифаларга бўйсунган ҳолда муайян изчилликда келишини ҳам билиб олишади. Бу изчилликни танлаш ва таъминлаш ҳам ёзувчининг бадиий-эстетик ниятларига алоқадорлигини кузатишади, бунга ишонч ҳосил қилишади. Асардаги мавжуд сюжет ва композициянинг ўз-ўзидан юзага келмаслигини онгли равишда тасаввур эта бошлашади. Танланган ҳар бир шакл, жанр, услубнинг асл моҳияти ёрқинлашади.

Таҳлил бирданига яхлит тарзда амалга ошмас экан, демак, муайян мавзу ёки йўналишларнинг танлаб олиниши табиийдир. Шунга кўра, асарнинг сюжети ва композицияси, унинг образлар тизими, мавзу ва ғоялар қамрови, поэтикасига хос бўлган хусусиятлар алоҳида-алоҳида таҳлил этилиши мумкин. Кичикроқ ҳажмли асарларда эса буларнинг барчаси бирданига ҳам майдонга чиқа олади.

Катта ҳажмли асарларнинг айрим қисмларигина танлаб олиниши ҳам таълим-тарбия жараёнида тез-тез учраб туради.

Бадиий асарнинг таҳлили одатда уч қисмни ўз ичига олади. Булар: асар билан танишишнинг дастлабки босқичида унинг яхлитлигини идрок этиш, унинг алоҳида элементлари бўйича жиддий таҳлил қилиш, ниҳоят бу қисмларни яхлит ҳолатда бирлаштириш. Адабиётшуносликдаги бу тамойил мактаб таҳлили учун тўла татбиқ этилиши жоиз.

Шунга қарамай мактаб таҳлилида булардан ҳар бирининг қатъий танлаш, сайлаш асосида олиб борилиши ҳам талаб этилади. Албатта, бунинг бир қатор сабаблари бор. Биринчидан, таълимнинг муайян босқичида, яъни умумий ўрта таълим, академик лицей ва касб-ҳунар таълими босқичида бадиий асарнинг барча қисмлари эмас, балки мазкур босқич учун энг муҳим деб ҳисобланган томонларигина таҳлилга тортилади. Иккинчидан, ўқувчиларнинг

ёш хусусиятлари ва дунёқараши, умумий адабий тайёргарлиги назарда тутилади. Учинчидан эса, вақт имкониятларининг қатъий чегараси ҳам шуни тақозо этади.

Агар битта асарнинг барча жиҳатларини қамраб оладиган таҳлилни амалга ошироқчи бўлсак, бунинг умуман мумкин бўлмаслигини тасаввур этишимиз қийин бўлмайди: бунга қанчалик катта куч ва кўп вақт кетишини жуда яхши биламиз. Борди-ю шундай ишга амалий жиҳатдан киришиладиган бўлса ҳам у фойдадан кўра кўпроқ зарар келтирган бўлар эди, чунки бундай ишнинг, биринчидан, ўқувчилар учун зарурати йўқ, демак у зерикарли ва кераксиз машғулотга айланади. Иккинчидан эса, ўқувчининг адабиётга, бадиий асарни ўқиш ва ўрганишга бўлган иштиёқи сўниб, ундан оладиган завқи йўққа чиқади.

Дарс жараёнида бадиий асарнинг ҳамма қисмларини бирданига таҳлил қилиб бўлмас экан, унда нима қилиш керак? Асарнинг қайси жиҳатларига урғу бериб, қайси жиҳатларини орқа планга суриш лозим? Таҳлил учун танланган қисм ва элементлар қандай илмий ёки методик тамойилларга таянади? Асарнинг ғоявий-бадиий мазмунидаги қандай унсурлар таҳлилга тортилиши керак? Эндигина иш бошлаган адабиёт ўқитувчиларининг жуда кўпчилиги шу саволларга дуч келишади, бу табиий ҳолдир.

Мактабдаги адабий таҳлиллар кўпинча биртомонламаликда, муайян қолиплар ичида чегараланиб қолишда айбланади. Жумладан, адабиётшунос А.Б.Есин шундай ёзади:

«Мазмун соҳасида мавзу, характерлар, ғоя ҳамда сюжет элементлари, шакл соҳасида эса персонажлар ва бадиий нутқнинг айрим хусусиятлари (кўпроқ муваффақиятли қўлланган икки-учта кўчим) кўриб чиқилади», бироқ «бадиий тузилманинг проблематикаси, пафоси, композицияси, унда тасвирланган олам сингари энг муҳим масалалар ташқарида қолиб кетади»¹. Олимларнинг айримлари мактаблардаги таҳлилни тасодифий, муаллифнинг шахсий инон -ихтиёри билан танланган тамойилларгагина таянади, деб ҳисоблайди ҳамда бундай таҳлилларнинг илмий-методологик асосини ё йўққа чиқаради, ёки тасаввур этолмайди.

Албата, ҳар қандай танлов ва ҳар қандай чегараланиш бадиий асарнинг камбағаллашувига, унга бир томонлама ёндашувнинг

¹ Есин А.Б. Принципы и приемы анализа литературного произведения. Учебное пособие. — М.: Флинта, Наука, 1998, с. 191.

юзага келишига сабаб бўлади. Аммо бу ёндошувларга фақат тасодифийлик ёки субъектив фикр маҳсули сифатида қараш ҳам тўғри эмас. Мактаб таълими тажрибасининг ҳозиргача тўпланган ҳолати бу хил қарашларни рад этади. Қолаверса, мактаб таҳлилида ҳар қандай илмий-назарий асос йўқ дейиш ҳам тўғри эмас. Буларнинг барчаси биринчи навбатда, адабиётшунослик назарияси, адабиёт тарихи, ҳозирги адабий жараён, шунингдек, педагогика-психология туркумидаги фанларнинг ютуқ ва хулосалари замирида юзага келади. Қолаверса, адабиёт ўқитишнинг ўз тажрибалари ҳам бор, методика назарияси ва амалиёти бу борада ўзининг айтар сўзига эга.

Мактаб таълимидаги бадиий асар таҳлили ҳатто бадиий матнни ўрганиш нуқтаи назаридан ҳам тўла бўлолмайди. Бунинг қатор сабаблари маълум албатта. Шунга қарамай биз «бадиий асарларнинг ниҳоятда хилма-хил мавзу қирраларидан қайси бирларини етакчи сифатида танлашимиз керак? Бундай танловга нималар асос бўлади? Ўқитувчининг шахсий тажрибасими? Интуициями? Адабиётшуносликдаги илмий асосларми ёки яна бошқа бирор нарсаларми?» деган савол беришга ҳақлимиз.

Ўқитувчининг, адабиёт ўқитувчисининг асосий вазифаси ўқувчига ёзувчи кўзда тутган бадиий олам эшикларини очиб кўрсатишдан иборат. Бадиий олам дейилган қутлуғ қасрнинг муборак ва муқаддас остонасига олиб келинган ўқувчи бу қасрнинг чексиз осмонидаги рангин юлдузларидан ҳайрат туйғуларини юктириши, улардан олам ва одам сирларини ўрганишнинг сеҳрли калитларини топиши даркор.

Маълумки, бадиий асарлар, айниқса, ҳажман катта бўлган йирик жанрлар, бир қатор мавзуларни бирлаштириб туради. Иззат Султон уни «мазмундаги салмоқдорлик» деб атаган эди¹. Уларнинг орасида етакчи ва бош мавзуларнинг бўлиши ҳам табиий. Масалан, Чўлпоннинг «Кеча ва Кундуз»и мавзуларга бойлиги билан эътирофга лойиқ. Унда адиб «ўзбек халқининг XX аср бошларидаги ҳаётини бадиий гавдалантиришни мақсад қилиб қўйган», «Туркистоннинг тарихий тақдирини», «XX аср бошларида, яъни капиталистик муносабатлар эндигина шакллана бошлаган шароитда майдонга кела бошлаган буржуача

¹ Адабиёт назарияси, Икки томлик, биринчи том, Адабий асар, Тошкент, фан, 1978, 67-бет.

ишбилармон корчалон одамлар тоифасига мансуб»¹ кишиларни кўрсатган. Табиийки, унда ижтимоий зулм, севги ва муҳаббат, ота ва бола муносабати, ижтимоий гуруҳлар орасидаги муносабатлар, миллий ва маънавий қадриятлар ҳақида ҳам баҳслар юритилган.

Бироқ асардаги проблематика ҳамма вақт ҳам таҳлилда етакчи унсур бўлмаслиги мумкин. Бу дегани асосий муаммо ўқувчилар эътиборидан четда қолади, дегани эмас. Таҳлил учун асарнинг қайси бир унсури жалб этилмасин, ундан кўзланган мақсад битта бўлади. Бу ҳам бўлса, муаллиф кўзда тутган асосий масалага эътибор беришдир. Мактаб дастурларида бу тўғридан-тўғри таҳлил объекти сифатида белгиланган ҳам. IX синф «Адабиёт дастури»да айрим романларга берилган тавсифларни кузатиш мумкин:

Унда Алишер Навоийнинг «Ҳайрат ул-аброр»и - фалсафий, таълимий-ахлоқий дoston. Дунёни тасаввуфий идрок этиш. Исломий ахлоқ тарбияси: иймон, илм, адаб, саховат, ростгўйлик, халққа наф етказиш..., нуқтаий назаридан кўрилса, Абдулла Қодирийнинг «Ўткан кунлар» романи «XX аср миллат маънавий ҳаёти ва равнақидаги ўрни»га кўра эътиборга олинган. «Қутлуғ қон» ва «Улуғбек хазинаси» романлари таҳлилида ҳам мана шундай ўзига хосликлар назарда тутилади².

Бир қарашда бу асарларнинг фақат ғоявий оламига эътибор тушгандек кўринса-да, аслида ундай эмас. Буларнинг барчасида муаллиф нуқтаи назарининг рўёбга чиқиши учун ҳам кўшимча чора-тадбирлар кўзда тутилган.

Матнга кўра таҳлил етакчи ўрин тутишини ҳам таъкидлаш жоиз. Бу таҳлил қамровига кўра кенг ва типига кўра энг оммавийсидир. Уни барча тур ва жанрлардаги асарларга татбиқ қилиш имконияти мавжуд. Албатта алоҳида олинган ҳар бир асарга нисбатан ёндашувлар ниҳоятда хилма-хил бўлади. Масалан, мақолларнинг матни устидаги ишлар билан, фард, туюқ, рубоий, мурабба, мухаммас, мусаддас, ёки ҳикоя, қисса, романлар матни устидаги ишлар бир-бирига ўхшамайди. Мақол матнида алоҳида олинган сўз, мақол таркибидаги сўзларнинг ўрни, ўзаро муносабати, унинг тузилиши эътиборда турса, нисбатан каттароқ ҳажмдаги асарларни таҳлил қилишда уларнинг матнидаги алоҳида

¹ Н.Каримов, С.Мамажонов, Б.Назаров, У.Норматов, О.Шарафиддинов. XX аср ўзбек адабиёти тарихи. Тошкент, «Ўқитувчи», 1999, 188-бет.

² Умумий ўрта таълимнинг давлат таълим стандарт ва ўқув дастури. Она тили. Адабиёт. Ўзбек тили (таълим бошқа тилларда олиб бориладиган мактаблар учун). / Таълим тараққиёти. ЎзР ХТВнинг Ахборотномаси, 1-махсус сон, Тошкент, Шарқ, 1999, 226-240-бетлар.

қисмларни ажратиб олиш, шу қисмлар орасидаги алоқадорлик ва мунасабатларнинг даражасини белгилаш муҳим бўлади.

Шунга кўра матн режасини тузиш, бунда асосий, энг муҳим, биринчи даражали масалаларни ажратиб олиб, иккинчи даражалиларга берилиб кетишдан асраниш ҳам зарур бўлади. Бунда қисмлар орасидаги мантиқий боғланишларни ҳис этиш, белгилаш ва ёзувда уларни акс эттириш ҳам керак.

Режанинг хилма-хиллиги ўқувчиларнинг мустақил ва ижодий фикрлаш лаёқатларининг кўрсаткичи бўла олади. Шунга кўра унинг фақат дарак гаплардангина иборат бўладиган шаклидан мунтазам фойдаланиш ўринли бўлмайди. Режа бандларининг сўрок гаплардан тузилиши, режа тузишда асар матнидаги ифодалардан фойдаланиш ҳам ўқувчиларни ўйлашга, ижодий фикрлашга ундайди.

Жумладан, педагогик амалиёт чоғида, Тошкент шаҳридаги 73-мактабда 7-синф ўқувчилари томонидан Ҳамид Олимжоннинг «Ҳолбуки тун» шеъри юзасидан шундай режалар тузилган:

1. Шеърнинг бошланиши.
2. Шеъринг лаҳзалар акс этган вақт тасвири.
3. Шеърнинг бадиий-тасвирий воситалари ҳақида.
4. Шеърнинг таълимий ва тарбиявий аҳамияти.

Мазкур шеърга саволлар тариқасида тузилган режа куйида келтирилади:

1. Шеър қандай бошланади? Нима учун уни айнан шундай бошланган деб ҳисоблайсиз?

2. Дастлабки олти мисрада «шақирлайди» сўзининг такрорланиб қўлланшини қандай изоҳлаш мумкин.

3. Шеърда қандай тасвир воситалари қўлланган? Улар қандай вазифаларни бажармоқда?

4. Шеър сизда қандай таассуротлар қолдирди?

Энди бевосита матндаги ифодалардан фойдаланиб тузилган режага эътибор беринг:

1. Шағирлайди бетиним дарё,
Шағирлайди ваҳм тўлган жар.
2. Шағирлайди... Бермайди уйқу,
Хаёлларим бўлар паришон.
3. Ҳолбуки тун – бунда одатда
Бутун борлиқ ухларди сокин.
4. Сойга тушдим, кўкка чиқди ой...

5. Нур ёғилди қоронғи жарга.
6. Тикилганча кўзим қоғозга,
Кўлларимда титрарди қалам.
7. Ҳолбуки тун...

Ушбу режаларни тузган ўқувчиларнинг ўзларини кўрмай турибоқ айтиш мумкинки, биринчи режа муаллифи билимларни репродуктив даражада ўзлаштирган. Иккинчи режа эгаси эса матнни онгли даражада ўзлаштиришнинг уддасидан чиққан. Матн мазмунига кўпроқ ижодий ёндаша олиш намунаси учинчи режа муаллифига тегишлидир. Демак, иш жараёнида бундай хилма-хилликлардан фойдаланиш ўқувчиларнинг мустақил, ижодий фикрлаш қобилиятларини ҳам ўстириш имконини беради.

Сюжетли асарларни қайта ҳикоялаш ҳам матн устидаги ишларнинг таркибий бўлагидир. Бунда асар воқеаларини қайта баён қилиш эмас, балки бадиий асардаги муаллиф қўллаган сўзлардан фойдаланган ҳолда қайта ҳикоялашга, асардаги сўзловчи шахсини ўзгартириб ҳикоялашга, асар мазмунидаги асосий ўринларни сақлаган ҳолда, уни қисқартириб айтиб беришга, асар воқеаларига ўз шахсий муносабатларини билдирган ҳолда ҳикоялашга эътибор бериш кўпроқ самара беради.

Адабий таълимда айрим асарлар матнини қисқартириб, айрим мумтоз асарларимизнинг насрий баёнларидан фойдаланиш тажрибалари бор. Бу адаптация ходисаси билан алоқадор.

Айрим ҳолларда адабий адаптация меъёрларининг бузилиши ҳам кўзга ташланади. Шундай ходисаларнинг иккитасига йирик адабиётшунос А.Абдуғафуров эътиборни тортган эди. Улардан бири собиқ совет давридаги 4-синфлар учун яратилган «Ватан адабиёти» дарслигида Навоийга нисбат берилган бир парча билан, бошқа бири эса Навоий мактубларининг талқини билан алоқадор. Дарсликдаги парча қуйидагича:

«Бор эмиш аввал замонда бир киши,
Доимо ёлғончилик қилган иши.
Бир куни уйини ўт олган эмиш,
«Қутқаринг» деб дод-вой солган эмиш.
Сўзига ишонмабди ҳеч бир одам,
Уйи кул бўлиб ёниб кетди шу дам.
Унга айтмиш бир киши – ақли расо,
«Кимки ёлғон сўзласа, алдар эса,
Ҳар нечукким рост турур онинг сўзи,

Эл аро ёлғон эрур онинг сўзи.
Гарчи ёрдам бермади ҳеч сенга эл,
Бошқадан эмас, ўзингдан ўпка қил»¹.

Олим бу тизмаларни «бадиият ва жозибадан батамом бебаҳра, ҳатто оддий вазн ва қофия талабларига ҳам изчил риоя қилинмаган бу ниҳоятда жўн ва мажруҳ мисралар» деб тўғри баҳолайди.

Аслида бу Алишер Навоийнинг «Садди Искандарий» достонидаги куйидаги матннинг адаптацияси бўлиши лозим эди:

Бор эрмиш бурун чоғда козибваше,
Уйига тушуб шулаъи саркаше,
Фигонлар чекар эрмиш истаб мадад,
Эшитганга бўлмай сўзи мўътамад.
Чу куймиш уйи юмуб - очкунча кўз,
Демиш анга соҳибдиле бўйла сўз.
Ки: «Ёлғон ангаким форовон дурур,
Чини ҳам эл олинда ёлғон дурур.
Агар эл қилмади ҳимоят санга,
Ўзунгдин керакдур шикоят санга!»².

Матн устида ишлашнинг таркибий қисмларидан бири асар луғати билан алоқадор. Айниқса, мумтоз адабий асарларнинг матни устида ишлаш унинг луғавий таркибини алоҳида ўрганишни тақазо этади. Аммо бу фикр замонавий асарлар устида ишлаганда луғат устида ишлашнинг зарурати бўлмайди, деган хулосага олиб келмаслиги керак. Айниқса, тарихий мавзулардаги бадиий асарларда муайян тушунча ва ходисларнинг номлари, айрим атамалар шундай изоҳларни шарт қилиб кўяди.

Шунга қарамай, луғат устидаги ишнинг мумтоз адабий асарларни ўрганишдаги устивор йўналиш эканлигини таъкидлаш ўринли бўлади. Эндиликда ўқитувчиларнинг қулларида бир қатор луқатлар мавжуд. Булар орасида К.Қосимова³, Ж.Лапасов⁴, В.Раҳмоновлар⁵ луқатини, мумтоз адабиётимиз, хусусан, Алишер

¹ Јаранг: А.АбдуҚафуров. Буюк бешлик сабоқлари. Мақолалар. -Тошкент, ў.Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1995, 58-59-бетлар.

² Ўша китоб, 60-бет.

³ Јосимова К. 5-синфда луқат устида ишлаш. – Т.: Ўқитувчи, 1971.

⁴ Лапасов Ж.

⁵ Раҳмонов В. Ўзбек классик адабиёти асарлари учун қисқача луқат. – Т.: Ўқитувчи, 1983

Навоий¹ ва Бобур асарлари учун тузилган луҚат ва қўлланмаларни эслатишимиз мумкин.

Мумтоз адабий асарлар, айниқса лирик жанрга мансуб бўлган асарлар матни устида ишлашда улардаги тасвир воситалари, тил хусусиятлари ҳам диққат марказида бўлиши керак. Мисол учун Ҳусайн Бойқаронинг куйидаги ғазалини кузатайлик:

Эй жафо тиғи, келиб мажруҳ кўксумни ёру,
Қўл яланг айлаб солиб ҳар ён ичимни ахтару.
Ахтарурда топсанг ул кўнглумки, мажнуншевадур,
Ҳар нечук бўлса адам саҳроси сори бошқару.
Бошқарурда бормаса кўнглум адам саҳросиҚа,
Тўш-тўшидин санчибон ул сори они қайтару.
Қайтарурда воқиф ўлким, ёна қайтиб келмасун,
Тенгри учун нотавон жонимни андин қутқару.
Қутқарурда нотавон жонимни ул бебокдин,
Юз жафо айлаб ани келтур, қошимдин ўтқару.
Истабон келса яна кўксум шикофин топмагай,
Ваҳки, бир марҳам қўюб ул чок кўксум бутқару.
Айласанг мискин Ҳусайний жонини андин халос,
Вирди бу бўлғай дуода сен дағи доим ёру.

Энди шеър матни бўйлаб кузатишни давом эттирайлик. У куйидаги матлаъ билан бошланади:

Эй жафо тиғи, келиб мажруҳ кўксумни ёру,
Қўл яланг айлаб солиб ҳар ён ичимни ахтару.

Энг аввало мумтоз адабий асарлар учун тузилган луғатлардан фойдаланиб, байтдаги ҳар бир сўзнинг луғавий маъносини, унинг ўз ёки кўчма маънода қўлланаётганини, унинг бошққа сўзларга муносабатни аниқлаб олиш талаб этилади.

Лирик қахрамоннинг мажруҳ кўксини ёришга таклиф этилаётган тиғга эътибор бердингизми? У оддий тиғ эмас, балки **жафо тиги**дир. Кўкис, яъни кўкракни ёриб, яланғоч қўл билан унинг ичидан изланган нарса нима? Жавоб кейинги байтда мужассамлашган:

Ахтарурда топсанг ул кўнглумки, мажнуншевадур,
Ҳар нечук бўлса адам саҳроси сори бошқару.

¹ Навоий асарлари луҚати. Тузувчилар: П.Шамсиев, С.Иброҳимов. Т.: ў.Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1995.; Алишер Навоий асарлари тилининг изоҳли луҚати. Тўрт томлик. I. – Т.: Фан 1983. II т. – 1983. III т. – 1984; IV т. – 1985.

Демак, изланган нарса кўнгил. У қандай ҳолатда бўлишидан қатъий назар (*ҳар нечук бўлса*), уни адам саҳросига - йўқликка йўналтириш (*бошқару*) лозим. Ушбу байтда ҳам изоҳланиши лозим бўлган бир қатор сўзлар бор. «Мажнуншева», «нечук», «адам саҳроси», «сори», «бошқару» шулар жумласидандир. Ўқувчилар ушбу сўз ва истиораларнинг маъносини тўла тушуниб етмас экан, шеърнинг умумий моҳиятини идрок этиш ҳақида гап ҳам бўлиши мумкин эмас.

Бошқарурда бормаса кўнглум адам саҳросига,
Тўш-тўшидин санчибон ул сори они қайтару.

Ўзингиз молни, қўй - қўзилар ёки эчки - улоқларни далага ўтлатиш учун олиб борганмисиз? Ёки чўпоннинг шу ҳолатини кузатганмисиз? Дала-дашт (саҳро) йўналишидан четга чиқаётган жониворлар таёқ ёрдамида (яъни куч ишлатиб, мажбуран) йўлга солинади. Бу ҳолат кўпинча баҳордан кузнинг ўрталаригача бўлган муддатда уй ҳайвонларини тоғ ёки саҳроларга ёзги мавсумни ўтказиш учун олиб кетилаётган ёки аксинча, у ердан олиб келинаётган пайтда учрайди. Байт мазмунида мажозий тарзда бу кўнгилга нисбат берилмоқда.

Қайтарурда воқиф ўлким, ёна қайтиб келмасун,
Тенгри учун нотавон жонимни андин қутқару.

Бу ерда кўнгил ва жон бир-бирига зид қўйилмоқда. «Нотавон жон» «мажнуншева кўнгил»га тобе. Шунинг учун ҳам жон тобеликдан қутулмоқчи.

Қутқарурда нотавон жонимни ул бебокдин,
Юз жафо айлаб ани келтур, қошимдин ўтқару.

«Бебок» кўнгилнинг сифати. Унинг маъноси «қўрқмас, ҳайиқмас, тортинмайдиган; бевош» демакдир. Жонни кўнгилдан қутқаришда, барибир, уни яна бир марта кўриш иштиёқи устунлик қилади.

Ҳар қандай яранинг тузалиши учун кўп вақт керак бўлади. Қолаверса яра тикилар экан унинг ўрни қолади. Ошиқликда эса бундай яранинг ўрни мутлақо бошқача битади. Мана унинг тасвири:

Истабон келса яна кўксум шикофин топмагай,
Ваҳки, бир марҳам кўюб ул чок кўксум бутқару.

Бу ерда «шикоф» сўзи ёриқ, дарз, чок, тешик маъносини, «марҳам» эса малҳам, ярага қўйиладиган дори маъноларини англатади. Ҳар қандай ярага малҳам қўйилса, унинг битиши –

тузалиши учун муайян бир муддат талаб этилади. Ошиқ кўнглидаги – кўксидаги шикоф - ёриқни битириш учун эса ёрнинг биргина марҳами кифоя. Энг муҳими, у шу заҳотиёқ битади.

Айласанг мискин Хусайний жонини андин халос,
Вирди бу бўлғай дуода сен дағи доим ёру.

«Вирд»нинг маъноси бирор иш ёки сўзни қайта-қайта такрорлаш демакдир. Эътибор беряпсизми? Шоирнинг кутулмоқчи бўлгани нима эди? Тўғри, кўнгил эди. Жони ундан халос бўлгандан кейин ҳам дуода «кўксимни ҳар доим ёргин» дейилиши ошиқ кўнгил орзуларининг, ниятларининг барқарор ва мунтазамлигидан гувоҳлик беради.

Эътибор берган бўлсангиз, шеър - ғазалда олдинги байтни тугаллаётган сўз кейинги мисранинг бошланишида қўлланмоқда. Бу усул орқали шоир айтмоқчи бўлган фикрига янада кўпроқ эътиборни тортишга муваффақ бўлади. Айни пайтда шу фикрнинг мантикий ривожини ҳам таъминланади.

Бу жуда оддий мисоллардан биттаси холос. Аслида мумтоз адабиётимизнинг ҳар бир намунаси шундай ёндашувни тақозо этади.

Йирик методист олим Н.И.Кудряшев матн устида ишлаш асосида «ўқувчиларни ёзувчи фикрлари изидан, унинг образлари мантики изидан асосли ва онгли кузатиб бориш, адабий асарни бадиий бутунлик сифатида англаш»га ўргатиш деб баҳолайди. Айни чоқда бу ишнинг «жуда мураккаб кўникма бўлиб, чуқур мушоҳада, қиёслаш, анализ ва синтезни тақозо» этишини кўрсатади.

Матн устида ишлашнинг асосий нуқталаридан бири асарни ўқишдир. Унинг турлари ҳам ниҳоятда кўп. Булар орасида ифодали ўқиш, адабий ўқиш, шарҳли ўқиш, якка ва гуруҳ бўлиб ўқиш, ролларга бўлиб ўқиш каби турларни кўрсатиш мумкин.

Рус методист олимаси О.Ю. Богданова бу ҳақда шундай дейди: «Ўқиш муаммоси, китобхонликни, китобхон маънавий оламини шакллантириш муаммоси ҳанузгача энг долзарб илмий муаммо бўлиб қолар экан, методика фанида бадиий матнни яхлит идрок этишни, уни чуқур шарҳлашни, ёзувчи поэтикасини англашни таъминлайдиган иш усулларига устунлик бериш давом этаверади.

Адабий таълимдаги асосий компонент сифатида бадиий асарни ўқиш ва ўрганиш, уни шарҳлашнинг айтилиши тасодифий эмас»¹.

Бир қарашда унчалик қийин кўринмайдиган мана шу адабий ўқишга ҳам алоҳида эътибор зарур. Қанчалик ғалати кўринмасин, шуни алоҳида таъкидлаш жоизки, бошланғич синфларда, шунингдек, умумий ўрта таълимнинг дастлабки босқичида, 5-6-синфларда нисбатан яхши йўлга қўйилган мазкур усул юқори синфларда, бугунги академик лицей ва касб-ҳунар коллежларида бир озгина эътибордан четда қоляпти.

Республикаimiz Президенти Ислон Каримов «Биз фарзандларимизнинг баркамол руҳий дунёси учун, уларнинг маънавий ахлоқий жиҳатдан етук, жисмонан соғлом бўлиши учун доимо қайғуришимиз, курашмоқимиз зарур»², деган эдилар. Бу вазифани амалга ошириш учун адабиёт дарсларидаги матн мазмунини англаш устидаги ишлар ҳам катта ёрдам беради. Ана шу жараёнда бадиий асар матнини таҳлил қилишнинг турли шакл ва усулларидан унумли фойдаланиш зарурати бор. Шулар орасида кириш машғулоти, яқунловчи машғулоти ҳам ўзига хос ўринга эга.

Бадиий асар матни устида ишлашда **кириш машғулоти**нинг ўрни айниқса, катта. Таълимнинг турли босқичларида ўрганиладиган адабиёт курсининг асосий мазмун ва моҳиятини бадиий асарларни ўрганиш ташкил этади. Бу жараён бир неча таркибий қисмлардан иборат бўлиши мумкин. Хусусан, кириш машғулоти, бадиий матнни таҳлил қилиш, яқунловчи машғулоти шулар сирасига мансубдир.

Кириш машғулоти ўқувчилар эътиборини асар муаллифининг алоҳида хислатлари ёки шу асарга хос бўлган энг муҳим қирраларни, асосий бадиий-эстетик жиҳатларни англашга, ҳис этишга имкон бериши билан эътиборлидир. Янада аниқроқ айтиладиган бўлса, кириш машғулоти ўқувчиларни бадииятнинг навбатдаги янги оламига олиб киришдаги ўзига хос йўлдир.

Ҳар бир янги асар – янги олам. Уларда оламдаги ҳодисаларнинг ўзига хос тасвири ва талқини берилади. Демакки, мана шу асарларда тасвирланган қаҳрамонлар – образлар ҳам бир-

¹ Богданова О. Ю., Леонов С. А., Чертов В. Ф. Методика преподавания литературы. Под редакцией О.Ю. Богдановой. Учебник для студентов пед. вузов. М.: Издательский центр «Академия», 2-е издание, стереотипное, 2002, - с.13.

² Ислон Каримов. Ўзбекистон ХХI асрга интилоқда. Биринчи чакириқ Ўзбекистон Республикаси Олий Мажлисининг ўн тўртинчи сессиясидаги маъруза. 1999 йил 14 апрель. Тошкент, «Ўзбекистон», 1999, 24 бет.

бирларини такрорламайди. Уларнинг ҳар бирида шу оламга хос бўлган одамлардаги такрорланмаслик хислатлари мужассамлашган бўлади. Кунтуғди, Ойтўлди, Ўгдулмиш, Ўзғурмиш («Қутадғу билиг») сингари образларни адабиёт тарихининг кейинги босқичларида яратилган қайси образлар билан ўхшаш дея оламиз? Уларни айнан такрорлайдиган бирор бадиий асарни кўрсата оламизми?

Навоий яратган қаҳрамонларни эслаб кўрайлик: Фарҳод, Ширин, Лайли, Мажнун, Баҳром, Ҳудҳуд..... Буларнинг қайси бирларини такрорий ҳолда кўриш мумкин. Худди шунга ўхшаш Кумуш, Отабек, Зайнаб, Зеби, Акбарали, Мирёқуб, Йўлчи, Унсин, Қоратой, Бобур, Низом сингари образларнинг ҳар бири адабиётимиздаги такрорланмас воқеалар сифатида эътироф этилади. Демак, улар билан боғлиқ тасвир ва талқинларнинг барчасида ўзига хослик, такрорланмаслик хислатлари бор. Демак, шу образларни яратган муаллифларнинг ўзларида ҳам бошқаларга ўхшамайдиган, оламни фақат ўзларига хос тарзда кўрадиган ва кўрсата биладиган қирралар мавжуд. Кириш машғулоти мана шу қирраларнинг намоён қилинишига имкон бериши керак.

Кириш машғулоти ўқувчиларни ўрганилаётган асарни тўла ва ҳиссий қабул қилишлари учун муносиб замин яратиши билан ажралиб туради. Натижада, уларда асарни ўрганиш учун иштиёқ, қизиқиш шаклланади, пайдо бўлади. Кириш машғулотларининг шакл ва мазмуни хилма-хил бўлиши мумкин. Баъзан у бир-икки муҳим деталлар тавсифи ва баёнидан иборат бўлса, баъзан муайян тарихий давр ва шароит, ёзувчининг таржимаи ҳолидаги энг муҳим қирралар, муайян асар атрофидаги муҳим ижтимоий-сиёсий ва бадиий-эстетик ҳодисалар таҳлилидан иборат бўлиши мумкин.

Айрим янги, ўқувчилар учун маъноси нотаниш бўлган сўзлар изоҳи ҳам кириш машғулотларининг мазмунини ташкил эта олади. Демак, кириш машғулоти мазмунини қатъий тарзда чегаралаб қўйиш мумкин эмас. Бу вақт нуқтаи назаридан ҳам шундай хусусиятга эга. Баъзан кириш машғулоти дарсларнинг бир қисмини, дейлик 3-5 минутдан 15-20 минутгача бўлган қисмини қамраб олса, айрим ҳолларда бутун бошли бир дарс фақат кириш машғулотида ажратилиши мумкин. Бу ўқувчиларнинг ёш хусусиятлари, адабий тайёргарлик даражасига ҳамда

ўрганилаётган асар ёки мавзунинг моҳиятига боғлиқ ҳолда амалга оширилади.

Бунда бошқа фанлар имкониятларидан, фанларнинг ўзаро интеграциясидан унумли фойдаланиш имкони мавжуд. Асарда акс этган давр ва воқелар, характерлар ва образлар мантиқини тушуниб етишда алоҳида олинган тарихий даврларнинг, уларга хос бўлган ижтимоий-сиёсий ҳодисалар оқимининг ўзига хосликларини тасаввур этиш ўқувчилар учун асар моҳиятини билишга бўлган қизиқишларини янада кучайтиради. Масалан, 5-синфда Алишер Навоийнинг тавозе ва одоб тўғрисидаги адабий-бадий қарашларини ўрганиш кўзда тутилган. Шу мавзу олдидан кириш машғулотларини Навоийнинг шахсий ҳаётдаги хислатлари тўғрисида суҳбат уюштириш ҳам, ўқувчиларнинг Навоий, ўқувчиларнинг Навоий ҳаёти ва ижодига оид билимларини умумий тарзда савол-жавоблар воситасида муайянлаштириш ҳам мумкин бўлади. Худди шу ўринда Навоий ҳақида яратилган тарихий ҳамда фольклор манбаларидан фойдаланиш ҳам самарадор усуллардан бири бўла олади. Бунда юксак инсоний фазилатлар ҳақида сўз юритган адибнинг ўзида ҳам шу хислатлар ва фазилатларнинг мужассам эканлиги ёш қалбларда адиб шахсига нисбатан қизиқиш ва муҳаббатнинг шаклланиши ва барқарорлашувига олиб келиши шубҳасиз.

Ёки академик лицей ва касб-ҳунар коллежларида «Бобур лирикаси» мавзусини ўрганишдан олдин кириш машғулотларини бир неча шаклларда ташкил қилиш мумкин.

1. Бобур шеърисидаги мавзуларнинг бевосита унинг ҳаёти билан чамбарчас боғлиқ эканлигини кўрсатиб бериш. Бунинг учун Бобур ҳаётидаги энг муҳим эпизодлардан айримларини, имкони борича, тарихий асарлардан, хусусан, «Бобурнома»да акс этган тарихий-адабий парчалардан фойдаланган ҳолда шарҳлаш, изоҳлаш мумкин.

2. Бобурнинг ўзига замондош бўлган тарихчилар, санъаткорлар асарларидан фойдаланиш. Бунда кўпроқ тарихий асарлар ёки ўша давр санъаткорларининг миниатюраларидан, айниқса, бевосита «Бобурнома»нинг ўзига ишланган расмлардан фойдаланиш мумкин.

3. Бобурнинг ҳаёти ва ижоди ҳақида бизнинг давримизда яратилган тарихий, адабий, санъат асарларидан фойдаланиш. Бунда алоҳида олинган шеър, ҳикоя, расмлардан бошлаб, аудио ва видео

имкониятларидан фойдаланиш мумкин бўлади. Бобур ғазаллари билан айтиладиган кўшиқларнинг магнитофон тасмаси ёки компьютер вариантыдан («Сочининг савдоси тушди бошима бошдин яна», «Қаро зулфинг фироқида паришон рўзгорим бор», «Ким кўрубдур, эй кўнгул, аҳли жаҳондин яхшилиғ») фойдаланиш ўқувчиларнинг адиб асарларини эмоционал қабул қилишлари учун ҳам муҳим восита вазифасини бажариши табиийдир.

«Ўтган кунлар» романи таҳлилида миллий кадриятлар, қадимги урф-одатлар талқини айрича ўрин тутиши бор гап. Кириш машғулотларида бевосита асарнинг ўзига мурожаат қилиниши мумкин. Ундан истаганча мисоллар келтириш ҳам қийин эмас. Жумладан, «Кумуш уялиб зўрғагина салом берди ва Юсуфбек ҳожинг яқинига келиб бўйин эгди. Ҳожи қўли билан Кумушнинг елкасига қоқиб суйди ва Кумушнинг манглайига теккизиб олган ўз қўлини ўпди».

11-синф «Ўзбек адабиёти» дарслигининг муаллифлари бу ҳақда шундай ёзишади:

«Ҳиндлар бир-бирини кўрганда кифтини жуфтлаб таъзим қилади, французлар аёл кишининг қўлидан ўпиб саломлашади, ўзбек эркаги эса, фарзанди қатори аёлни оталарча эркалаганда, унинг манглайини силайди-да, ўз қўлини ўпади.

Одамни титратиб юборадиган яна бир ёрқин миллий лавҳа: Кумуш захарланиб, ўлим тўшагида ётибди. Қайнотаси Юсуфбек ҳожи Кумушнинг бошига келиб ўтиради. Келиннинг кўзи юмук, сочлари юзи устида паришон. Ўжи келинининг сочларини тузатиб, манглайига қўлини босади, «ойим..... ойим» дея мурожаат этади. Бунақа тиғиз ҳолатда ёши улуғ одам, қайнотанинг келини ёнига келиб паришон сочларини тузатиши, манглайига қўлини қўйиб ҳол-аҳвол сўраши табиий бир ҳол. Шунга қарамай, Кумуш кўзи очиб бесаранжом унга назар ташлайди ва таниб кўзғалмоқчи бўлади. Қарангки, беҳуш ётган келин бир дам ўзига келиб қайнотасини таниб қолиб, унинг олдида афтодаҳол ётганидан хижолат чекиб, ўша ночор ҳолатда ҳам одоб юзасидан кўзғалмоқчи, ўрнидан турмоқчи бўлади»¹. Кириш машғулотларида бундай парчалардан унумли фойдаланиш имкониятлари бор.

Кириш машғулотларида ўқувчиларнинг ўрганиладиган асар моҳиятини тўлароқ англаб етишлари учун айрим нотаниш сўзлар маъносини изоҳлаш ҳам яхши самара беради. Қадимги туркий

¹ Каримов Н., Назаров Б., Норматов У. XX аср ўзбек адабиёти, Тошкент, Ўқитувчи, 2002, 147-бет.

ёдномаларни, мумтоз адабиётимиз намуналарини, шунингдек, айрим таржима асарларини ўрганишда бу омилларнинг ўрни бекиёс. Масалан, Юсуф Хос Ҳожибнинг «Қутадғу билиг» асарини ўрганишда фақат «элиг», «зоҳид» сўзларигина эмас, бош қаҳрамонлар номи (Кунтуғди, Ойтўлди, Ўгдулмиш, Ўзгурмиш), айрим тушунча ва ифодалар («очун», «билга», «тўру», «қарағу», «юла», «тақи», «эрдам», «авучға сўзи»), географик атамалар (Ила, Ўтукан, Қуз ўрду), шахс номлари (Алп Эр Тўнга, Рустам, Қорун, Искандар), касб-ҳунар номлари («су башлар сипаҳсалар», «улуғ ҳажиб», «қапуғ башлар», «тарифчи», «игдишчи», «уз»)нинг изоҳи ҳам ўринли бўлади. Турди ҳаёти ва ижодини ўрганишда эса айрим эскирган ва нотаниш сўзлар қаторида тикувчилик атамалари, этнонимлар устида тўхташ ҳам жоиз бўлади. Булар қаторида «минг», «юз», «қирғ», «тириз», «ўнгир» каби сўзларни келтириш мумкин. Бундан замонавий асарларни ўрганишда сўз маъноларини изоҳлаш ва шарҳлаш зарурати бўлмайди, деган хулоса келиб чиқмаслиги керак.

Масалан, Абдулла Ориповнинг машҳур «Ўзбекистон» шеърида шундай мисралар бор:

Америка сеҳрли диёр,
Ухлар эди Колумб ҳам ҳали,
Денгиз ортин ёритди илк бор,
Берунийнинг ақл машъали.

Колумбда бор аламим маним,
Ўзбекистон - Ватаним маним.

Бу ерда Колумб ва Берунийнинг ким эканлигини изоҳлашдан ташқари, «ухлар эди», «аламим бор» ифодалари ҳам шарҳланишни тақазо этади.

Амалдаги дастурларга кўра 7-синфда Омон Матжоннинг «Кўрдим: Шукур Бурхон.....» шеъри ўрганилади. У шундай бошланади:

Кўрдим: Шукур Бурхон «Ҳамза»дан чиқиб,
аста пиёдалаб кетди бир куни.

Бир ён гавжум кўча, бир ён расталар,
оламон.....

Кўпчилик билмади уни.
Репетиция ўтган. Мана у борар,
Чарчок, тунд.....

Парвосиз ҳаракат аро.
Ҳозиргина улуғ шоҳ Эдип эди,
Энди фуқародан баттар фуқаро.

Агар биринчи навбатда Шукур Бурхоннинг буюк ўзбек санъаткори, жаҳоний эътирофларга сазовор бўлган актёр эканлиги айтилмаса, «Ҳамза»нинг машҳур театр эканлиги изоҳланмаса, Эдипнинг қадимги юнон адиби Софокл асарининг бош қаҳрамони эканлиги тушунтирилмаса, ўқувчиларнинг қизиқишларини ошириш у ёқда турсин, асар мазмун ва моҳиятини тўғри илғашлари ҳам мумкин бўлмай қолади.

Қолаверса, Юсуф Хос Ҳожиб, Алишер Навоий, Турди, Чўлпон, Абдулла Орипов, Омон Матжон, Абдували Қутбиддин ва бошқаларнинг ўз асарларида фойдаланган сўзларини истеъмолга киритиш бу сўзларнинг ўқувчиларнинг ҳам сўз мулкига айланишига асос бўлиб хизмат қилиши мумкин.

Кириш машғулотлари адабий таълимнинг узлуксизлиги ва узвийлигини таъминлашда, шу муҳим принципнинг амалга ошишида ҳам ўзига хос ўрин тутаяди. Унинг воситасида олдин ўтилган мавзулар билан, шу адибнинг олдинги синфларда ўрганилган асарлари билан алоқадорлик йўлга қўйилади. Масалан, «Уфқ романи ҳақида гап борадиган бўлса, ўз-ўзидан Ватан ва ватанпарварлик, ватан ҳимояси ва алоҳида олинган шахс, масъулият, бурч сингари тушунчалар ҳақидаги хотиралар уйғонади. Шу муносабат билан олдинги синфларда ўрганилган «Широқ», «Тўмарис», Ўрхун обидалари, «Суҳайл ва Гулдурсун» достони, Навоийнинг «Садди Искандарий» достони, шунингдек, «Олтовлон ва еттинчи» сингари асарлар эсланиши мумкин. Буларнинг ёнига ўқувчиларнинг ўзлари мустақил тарзда ўрганган асарлар ҳам келиб қўшилади.

Кириш машғулотлари ўқувчиларни асар билан ошно бўлиш жараёнларининг оstonасига олиб келса, уларни шу жараёнга тайёрласа, **яқунловчи машғулотлар** олинган билимларни мустаҳкамлашга, тегишли малака ва кўникмаларни барқарорлаштиришга имкон яратади. Худди шу босқич ўқувчининг бадиий асар ҳақидаги яхлит, узил-кесил хулосаларининг пайдо бўлишига асос бўлади.

Яқунловчи машғулотлар таҳлилни яна давом эттиради. Энди бу таҳлилда олдинги таҳлилнинг такрори эмас, балки асл қаймоқи кўрсатилади. Ҳар қандай асарнинг яқуний қисми бутун асардан

олинадиган таассурот салмоқини белгилайди. Сўз санъаткорлари – адиб ва ёзувчилар асардаги бундай хусусиятни жуда яхши билишган. Худди шунинг учун ҳам улар асосий зарблардан бирини айнан якунловчи қисмга қаратишлари бежиз эмас.

Агар Навоий ғазаллари кўздан кечириладиган бўлса, уларнинг катта кўпчилигида шу ғазалдан кўзда тутиладиган асосий ғоявий-эстетик мақсаднинг рўёбга чиқишида мақтанинг айрича роль ўйнашини кузатиш қийин эмас.

Навоийнинг бир ғазали қуйидаги матлаъ билан бошланади:

Меҳнат ўқидин қабақдек қолмишам афғон аро,
Ким бугун чобуксуворим йўқтурур майдон аро.

Меҳнат ва машаққатларнинг ўқи туфайли мен афғонлар ичида қолдим, (Бунинг асл сабаби), бугун отни усталик билан бошқара оладиган (гўзалимнинг) майдон ичида йўқлигидир.

Шундан кейин навбатдаги байтларда ёрнинг ошиқ ҳузурида йўқлиги, унинг рўпарасида бошқаларнинг пайдо бўлиши, кутишнинг интизорли лаҳзалари, ёрнинг келиши учун чорловлардан иборат. Буларнинг сўнггида эса мақта шундай сўзлар билан зийнатланади:

Эй Навоий, кет бу майдондинки ул хур ўлмаса,
Биллаҳ, ўлсам турмағаймен равзайи ризвон аро.

Агар ўша хур бўлмас экан, эй Навоий, бу майдондан кетгин,
Худо ҳаққи, (агар ўшал ёр бўлмаса,) жаннат боғи ичида ҳам турмас эдим.

Кўриниб турибдики, барча байтлардаги фикрлар занжири айнан сўнгги қисмда ўзининг энг баланд такомилига етган. Агар ҳозиргача «майдон» деган сўз «очиқ жой, сайҳонлик, дала» дегшан маънони англантиб келган бўлса, бу ерда у кўчма маънода «бу дунё» деган маънони ҳам нгалатади.

Бошқа бир ғазални кўрайлик:

Кимса ҳаргиз кўрмади чун аҳли даврондин вафо,
Улки даврон офатидур, не тамаъ ондин вафо?!

Бирор киши шу пайтгача даврон аҳлидан вафо кўрган эмас,
Давроннинг ўзига офат етказадигандан қандай қилиб вафо кутиш мумкин?

Кейинги мисраларда «ул ой»нинг бевафолиги, ёрнинг вафо бобидаги илтифоти, даврон аҳлининг вафосизлиги, ва умуман ер юзида вафога ўрин йўқлиги борасида гап боради. Ниҳоят, хулосада қуйидагиларни ўқиймиз:

Кимса кўнглин кимсадин истаб вафо, олдурмасун,
Ким манга худ етмади ул кўнглум олғондин вафо.

Агар матлаъда фикр йўналиши умумийлик устида бораётган бўлса, мактаъда аниқ ва конкрет шахс – мен устидаги мулоҳазалар устунлик қиляпти.

Бу жиҳатдан қуйидаги ғазал ҳам олдингисига ҳамоҳанг бўла олади:

Не наво соз айлагай булбул гулистондин жудо,
Айламас тўти такаллум шаккаристондин жудо.

Кўриниб турганидай, дастлабки байт умумий руҳ билан суғорилган. Унда табиатдаги уйғунлик ва мутаносиблик ҳақида фикр билдириляпти. Мактаъда эса яна аниқ ва конкрет шахс – лирик қаҳрамон майдонга чиқади:

Бир иёсиз ит бўлуб эрди Навоий ёрсиз,
Бўлмасун, ё рабки, ҳаргиз банда султондин жудо.

Бундай ҳолат эпик асарлар учун ҳам хосдир. Абдулла Қаҳҳор ҳикоялари бунинг ёрқин мисоли бўла олади.

Буларнинг ҳаммаси шуни кўрсатадики, яқунловчи машғулотлар олдинги дарсларнинг такрори бўлиб қолмаслиги керак. Гарчи бу машғулотларда олдин ўтилган адабий факт ва ҳодисалар ўрни-ўрни билан эсланса-да, улардан янги ҳукм ва умумлашмалар чиқариш учунгина фойдаланиш ўринли ва мақсадга мувофиқ бўлади.

Ушбу босқичда ўқувчиларни янада чуқурроқ мушоҳада юритишга, асарнинг янги ва яхши қирраларини теранроқ англаб олишларига йўллайдиган иш турларидан фойдаланиш лозим бўлади.

Дейлик, Алишер Навоийнинг «Хамса» туркумига кирувчи асарлар билан танишиб бўлинди. Таҳлиллар амалга оширилди. Эндиги гал яқунловчи машғулотларга етиб келади.

Маълумки, «Хамса» ўз моҳиятига кўра адабиёт тарихидаги энг мураккаб адабий ҳодисалар сирасига киради. Назаримизда, яқунловчи машғулотда бир неча йўналишларда иш олиб бориш имконлари мавжуд. Уларнинг энг асосийлари сифатида қуйидагиларни кўрсатиш мумкин:

1. «Хамса» яратиш анъанаси, Бу анъананинг ривожланишида Алишер Навоий асарларининг ўрни ва аҳамияти.

2. Достонлардаги қаҳрамонларга муаллиф муносабатининг акс этиши.

3. «Хамса» дostonларида замонавийлик муаммосининг ифодаланиши.

4. Эпик асарлар яратишда Навоийнинг маҳорати.

5. «Хамса»да тарихий шахслар сиймосининг яратилиши.

Бундай мавзуларни янада кенгайтириш мумкин. Бу ўқитувчининг ўз олдига қўйган мақсад ва вазифаларидан келиб чиқаверади.

Фақат охирги банд устида ўйлаб кўрайлик.

Маълумки, Алишер Навоий «Хамса» дostonларида реал тарихий шахсларга таянадиган кўплаб бадиий образларни яратган. Бу жиҳатдан Мажнун – Қайс, Искандар алоҳида аҳамият касб этади. Бугина эмас, адиб конкрет тарихий шахслар билан боғлиқ бўлган кўплаб кузатишларини ҳам ўз асарларида мужассамлаштирган. Улар қаторида мамлакат бошлиқлари - ҳукмдорлар, йирик амалдорлар, алоҳида мавқега эга бўлган ижод аҳли, адибга шахсан таниш ва кўнглига яқин бўлган шахслар ва бошқалар бўлишган.

Уларнинг таъриф ва тавсифлари, уларга хос тасвир маромида Навоийнинг ўзига хос қарашлари акс этган. Муҳими, бу тарихий шахслар тасвири орқали муаллиф асарда олға сурган асосий концепция, долзарб ғоявий-бадиий мавзулар янада теранроқ очиб берилади, уларнинг тасвири асардаги умумий руҳ билан уйғунлашиб кетади.

Масалан, «Ҳайрат ул-аброр»да Абдурахмон Жомий, Ҳусайн Бойқаро, Хожа Баҳоуддин Нақшбанд, Имом Фахр Розий, Султон Муҳаммад Хоразмшоҳ, Султон Бадиуззамон сингари тарихий шахслар ҳақида гап борса, «Сади Искандарий»да Низомий Ганжавий, Хусрав Дехлавий, Абдурахмон Жомий, Ҳусайн Бойқаро, Султон Бадиуззамон, Султон Абусаид Кўрагон каби тарихий шахслар қаламга олинган.

Умуман олганда, кириш машғулотлари сингари яқунловчи машғулотларнинг ҳам шакл ва кўринишлари ранг-барангдир. Энг муҳими, улардан айни шу синф ва айни шу ўқувчига мос ва муносиблари танланиши керак. Бу ўқитувчининг маҳоратига кўп жиҳатдан боғлиқдир.

Савол ва топшириқлар:

1. Бадиий асар таҳлилидаги асосий ҳолатларни изоҳлаб беринг.
2. Кириш машғулотлари қандай ташкил этилади. Аниқ мисоллар воситасида тушунтиринг.

3. Яқунловчи машғулотларнинг қандай педагогик аҳамияти бор? Мисоллар билан тушунтириб беринг.

4. Проф. А.Зуннунов кириш машғулотини муайян шарт-шароит ва унга ажратилган вақтга кўра қуйидаги турларга бўлади.

1. «Асарнинг яратилиши ёки унда акс эттирилган тарихий даврни тушунишга ёрдам берадиган кириш машғулотини.
2. Адабий асар ёки унинг мавзуси ҳақида ўқувчиларда таассурот ҳосил қилишга мўлжалланган кириш машғулотини.
3. Ўқувчиларнинг шахсий таассуротлари ёки амалий кузатишлари асосида ўтказиладиган кириш машғулотини.
4. Таржимаи ҳолга доир кириш машғулотини»¹. Уларнинг ҳар бирини тегишли тарздаги мисоллар билан тушунтириб беринг.

¹ А.Зуннунов ва бошқалар. Адабиёт ўқитиш методикаси... 134-бет.

301-302 гуруҳлар.

Адабий асарни жанрий хусусиятларига кўра ўрганиш.

Эпик асарларни ўрганиш хусусиятлари

Режа:

1. Таҳлилда асарнинг жанрий хусусиятларини ҳисобга олиш.
2. Эпик асарларнинг ўзига хос хусусиятлари.
3. Эпик асарлардаги таҳлил турлари.
4. Кахрамонлар тизимини ўрганиш усуллари.
5. Асар сюжети ва композициясини ўрганиш.
6. «Муаллиф изидан» таҳлил

Адабий асарларни таҳлил қилишда уларнинг тур ва жанр хусусиятлари алоҳида аҳамиятга эга. Асарнинг тур ва жанри уни таҳлил қилишга оид метод ва усулларнинг белгиланишига асос бўлади. Таниқли методист М.А.Рыбникова: «Методик усулларни асар табиати тақозо қилади... Балладани режа асосида таҳлил қилиш мумкин, Бироқ лирик шеърни режалаштириш мақсадга мувофиқ бўлмайди. Кичкина ҳикоя тўлиқ ҳажмда ўқилади ва таҳлил қилинади. Романдан алоҳида, етакчи бобларни ажратиб оламиз, улардан бирини синфда, бошқасини уйда, учинчисини синчиклаб таҳлил қиламиз ва матнга яқин ҳолда қайта ҳикоялаймиз, тўртинчи, бешинчи, олтинчиларини тезроқ тарзда таҳлил қилиб қисқача қайта ҳикоя қиламиз, еттинчи ва саккизинчи бобларнинг парчалари алоҳида ўқувчиларнинг бадиий ўқишлари шаклида берилади, эпилогни синфга ўқитувчининг ўзи айтиб беради. Топишмоқларнинг жавоби топилади ва ёд олинади, мақоллар изоҳланади ҳамда ҳаётий мисоллар билан далилланади, масал эса унда кўзда тутилган хулоса назарда тутилган ҳолда таҳлил қилинади»¹.

Буларнинг барчаси адабий асар таҳлилида унинг тур ва жанр хусусиятлари алоҳида аҳамият касб этишини кўрсатиб туради. Проф. Қ. Йўлдошевнинг ёзишича, «турли адабий асарлар билан иш юритилганда таҳлил усуллари мутлақо ўзгариб кетмайди, лекин ўқувчининг асарга ёндашиши, муносабат тарзи ўзгаради»². Бунинг жуда катта назарий ва амалий аҳамияти бор. Зеро, «асарларни тур ва жанр хусусиятларига кўра ўрганиш санъатдан лаззатланиш, асарни унинг

¹ Рыбникова М. А. Очерки по методике литературного чтения. – М., 1985. – С. 58.

² Йўлдошев Ж. Адабиёт ўқитишнинг илмий-назарий асослари. Тошкент, Ўқитувчи, 1996, 118-бет.

бадий бутунлиги ҳамда такрорланмас моҳиятини ҳис этиш қобилиятни ривожлантиришни назарда тутади»¹.

Адабий асарнинг бадий эстетик моҳияти унинг композициясини, яъни ундаги турли-туман қаҳрамонлар, бир-бирига ўхшамайдиган сахналар, алоҳида жой, манзара, вазият тасвирлари, монолог, диалоглар, ўй, хаёл, туш ва бошқа турли компонентларнинг мураккаб тартибини ўрганиш, шарҳлаш орқали ўзлаштирилади. Таҳлил жараёнида ўқитишнинг хилма-хил усулларида фойдаланилади. Буларнинг орасида адабий ўқиш алоҳида аҳамият касб этади. Чунки адабий ўқишда матннинг асл моҳияти дастлабки тарзда тасаввур этилади. Унинг ўзак муаммолари ўқувчининг кўз олдида осонроқ гавдаланади. Адабий ўқишда дастлабки урғу тушиши лозим бўлган ўринлар ажратилади, улар ўқувчиларнинг онгига ҳам, туйғуларига ҳам кучли таъсир кўрсатади.

Гап эпик асарлар устида борар экан, уларда «ҳар қандай ҳиссиёт воқеалар қаърига беркитилган» бўлишига эътибор бериш зарурати бўлади, Чунки «қаҳрамонларни ҳаётини воқеалар оғушида кўрсатиш хусусияти эпик асарларда инсоний кечинмаларни тасвирлар жараёнига жойлаш имконини беради ва ўқувчидан бу сезимларни илғаб олиш талаб қилинади. Адабиёт ўқитувчиси ўз ўқувчиларида айни шу малакани – эпик асар замиридаги бадий маънони илғай олиш ва мантикий хулосага кела билишни шакллантириши муҳим вазифа ҳисобланади»².

Адабий ўқиш ўқитувчининг иш фаолиятидаги асосий методик восита бўла олади. Адабий ўқиш воситасида алоҳида олинган қаҳрамоннинг, ёки бир неча қаҳрамонларнинг савияси, уларнинг асарда тутган мавқеи, асар мавзуси, ёзувчи кўзда тутган бадий-эстетик ниятнинг ифода тарзига эътибор тортилиши мумкин. Масалан, Академик лицейларнинг 1 босқичида Аҳмад Югнакийнинг «Ҳибат ул-ҳақойик» достони ёки Рабғузийнинг «Қиссайи Рабғузий» асарини ўқиш жараёнида ҳар икки адиб танлаган жанрларнинг ўзига хос хусусиятлари тушунтирилмаса, ўқувчилар мазкур асарларнинг асл моҳиятини, уларда кўзда тутилган бадий-эстетик моҳият мағзини чақа олмайдилар. Натижада улардаги ҳақиқий бадий тароват йўққа чиқади, улар ўқувчилар онгига етиб бормайди, уларнинг қалбларида тегишли ҳис-туйғуларнинг пайдо бўлишига ёрдам беролмайди.

¹ Богданова О. Ю., Леонов С. А., Чертов В. Ф. Методика преподавания литературы. Под редакцией О.Ю. Богдановой. Учебник для студентов пед. вузов. М.: Издательский центр «Академия», 2-е издание, стереотипное, 2002, - с.136.

² Ўлдошев Ж. Адабиёт ўқитишнинг илмий-назарий асослари. Тошкент, Ўқитувчи, 1996, 127-бет.

Умумий ўрта таълим мактаблари, академик лицей ва касб ҳунар коллежларининг адабий дастурларида халқ оғзаки ижоди, мумтоз ва замонавий адабиёт, шунингдек, жаҳон адабиётига мансуб бўлган хилма-хил жанрлардаги эпик асарларни ўрганиш кўзда тутилади. Жумладан, 5-синфда «Уч оға – ини ботирлар», «Сусамбил» халқ эртаклари, Ҳ.Олимжоннинг «Ойгул билан Бахтиёр», Ҳанс Христиан Андерсеннинг «Булбул», Жанни Родарининг «Ҳуришни эплотмаган кучукча», Анвар Обиджоннинг «Одил Бургутшоҳ ва «Замбуруғ» лақабли жосус ҳақида эртак» адабий эртаклари, Алишер Навоийнинг «Шер билан Дуррож», Саъдийнинг кичик ҳикоялари, Абдулла Қодирийнинг «Улоқда», Ғафур Ғуломнинг «Менинг ўғригина болам», Ойбекнинг «Фонарчи ота», Н.Норғобиловнинг «Оқбўйин», Нодар Думбадзенинг «Ҳелладос» ҳикоялари, Ўткир Ҳошимовнинг «Дунёнинг ишлари», Чингиз Айтматовнинг «Оқ кема», қиссалари берилган. Кўриниб турибдики, фақат 5-синфнинг ўзидаёқ эпик турга мансуб бўлган хилма-хил жанрлардаги асарлар тақдим этилган. Айти пайтда бошқа синфларда оғзаки ижоднинг дoston, ёзма адабиётнинг роман жанрларидан намуналарни ўрганиш ҳам кўзда тутилади. Худди шунинг учун ҳам уларнинг ҳар бирига ўзлари мансуб бўлган жанрлар нуқтаи назаридан ёндашилиши зарур бўлади, акс ҳолда ўқувчиларда нотўғри таассурот юзага келиши, кўзда тутилган бадиий-эстетик самара олинмаслиги мумкин.

Адабий асарнинг, жумладан эпик турга мансуб бўлган асарларнинг матни устидаги иш адабий таълимнинг ўзак масалаларидан биридир. У «ўқувчиларни бадиий адабиёт оламига олиб кириш, тасвирланаётган воқеаларга нисбатан муаллифнинг муносабати ва ниятларини пайқаб олишга имконият»¹ яратади. Бадиий матн устида ишлаш жараёнида ўқувчилар асарнинг поэтик моҳиятини англаб етади, унинг мазмунини таҳлил қилади, мавзунинг талқинларига эътибор қаратади, тасвирланаётган воқеа-ҳодисалар, қаҳрамонлар ва умуман, асардаги воқеалар ривожига муаллиф муносабатини аниқлашга ҳаракат қилишади.

Ҳатто айти бир хил жанрлардаги эпик асарлар таҳлилида ҳам ўзига хос ёндашувлар талаб этилади. Алишер Навоийнинг «Хамса»си таркибида бешта дoston бор. Уларнинг барчаси бир хил жанрда ёзилган. Шунга қарамай, уларнинг ҳар бири ўз олдига мутлақо бошқа-бошқа бадиий-эстетик мақсадларни қўйган. Демак,

¹ Зуннунов А., Адабиёт ўқитиш методикаси. – Т.: Ўқитувчи, 1992. – 16—бет.

Уларни таҳлил қилишда ҳам шу андозадан келиб чиқиш зарур бўлади. «Хайрат ул-аброр» фалсафий-дидактик дoston. Унда адибнинг олам ва одамга қарашдаги ўзига хосликлар фалсафий-ахлоқий рухдаги ҳикоя, қисса ва мулоҳазалар орқали ифодаланади.

«Фарҳод ва Ширин»да қаҳрамонлик йўналиши устивор. У ишқий-романтикага тўйинтирилган қаҳрамонлик дostonидир. «Лайли ва Мажнун» эса адабиётимиз тарихидаги «энг фожиавий ишқ қиссаси» сифатида машҳурдир.

«Сабъайи сайёр» - ишқий-саргузашт йўналишида бўлса, «Садди Искандарий» қаҳрамонлик дostonидир. Уларда инсониятнинг ўзига хос руҳий олами, жамиятнинг ижтимоий-сиёсий, ахлоқий-маънавий қарашлари, ўша даврлардаги ижтимоий ҳаёт манзаралари акс этган. Уларда воқеалар камрови ниҳоятда кенг, иштирок этувчи қаҳрамон ва персонажларнинг сони ҳам кўп, уларнинг ҳар бирига боғлиқ равишда эса муаллиф кўзда тутган бадиий ният ҳам ранг-барангдир. Таҳлил жараёнида мана шу ранг-баранглик ҳам доимий эътиборда туриши керак бўлади.

Уларнинг қай бирини таҳлил қилаётганда қандай усул ва йўллардан фойдаланиш керак деган саволга бир хилдаги жавоб бериш мумкин эмас. Бу вазифани алоҳида олинган шароит, синфнинг ўзига хослиги, ўқувчиларнинг адабий тайёргарлиги, қолаверса, ўқитувчининг ўз билим ва тажрибасидан келиб чиқиб ҳал этиш мақсадга мувофиқ бўлади.

Эпик асарларни таҳлил қилишда ҳам ўқувчиларнинг ёш хусусиятлари, уларнинг адабий тайёргарлиги асосий ўринда туради. Умумий ўрта таълим мактабларининг 5-6-синфларида асосан эпоснинг кичик жанрлари: эртақ, ҳикоя, қиссалар, айрим дostonлар ўрганилади. Йирик эпик асарларни ўрганиш эса юқори синфларда, шунингдек, академик лицейлар ва касб-ҳунар коллежларида ўрганилиши режалаштирилган. Уларнинг ҳар бирини ўрганишда ўзига хос усул ва шакллардан фойдаланишга тўғри келади.

Масалан, академик лицейларнинг 2-босқичида Навоийнинг эпик асарлари, жумладан, «Хамса» дostonларини ўрганиш белгиланган. Дастлаб, Навоийнинг ҳаёти ва ижоди ўрганилар экан, унда адибнинг адабий мероси, бу мероснинг фақат ўзбек адабиёти ривожига эмас, балки умумтуркий адабиёт тарихида ҳам, жаҳон адабиёти тарихида ҳам ниҳоятда улкан воқеа бўлганлиги қайд этилади. Сўнг адибнинг асар устидаги жиддий меҳнатини кўрсатиб

берувчи эпизодларга эътибор тортилади. Бундай ўринлар бешала дostonда ҳам истаганча топилади.

Ўқитувчи ўзи учун қулай бўлган вариантдан фойдаланиши мумкин. Буларнинг натижасида ўқувчиларда Алишер Навоий даҳосини таъминлаган ижодий ривожланиш босқичлари ҳақидаги асосли ва реал тасаввурлар ҳосил бўлади. Улар адиб ижодининг илмий-маърифий ҳамда бадиий-эстетик аҳамиятни теранроқ илғайдилар. Бунга эришиш эса осонликча кечмайди. Бу натижа турли-туман метод ва усуллар қўлланишини тақозо этади. Булар орасидан биз ўқитувчининг кириш сўзи, яқунловчи маърузаси, ўқувчиларнинг мустақил ижодий ишларини ажратиб кўрсатишимиз мумкин. Уларда асарлардаги асосий ғоявий-бадиий мағиз, алоҳида олинган эпизодларнинг асарнинг яхлит сюжети ва композицияси билан алоқадорлиги, олдинги синфларда Навоий ҳаёти ва ижоди билан боғлиқ ҳолда ўрганилган материалларни эслаш ва такрорлаш назарда тутилса мақсадга мувофиқ бўлади. Яна бир нарсани эслатиш ҳам ўринли бўладики, ҳажмига кўра йирик бўлишига қарамай, замонавий романларни таҳлил қилиш ҳам осон бўлмасида, Навоий асарларини, умуман, мумтоз эпик асарларни таҳлил қилишнинг қўшимча қийинчиликлари оз эмас. Айниқса, улардаги эскирган сўзларнинг кўплиги, ўша давр бадиий талаблари, шунингдек, бевосита адиб услуби билан боғлиқ ҳолатлар шулар жумласидандир. Бунинг устига йирик эпик асарларни ўрганиш учун талаб этиладиган вақт ҳам ниҳоятда чегаралаган. Қисқа бир вақт ичида ниҳоятда катта вазифаларни ҳал қилиш зарурияти ўқувчилар учун ҳам, ўқитувчилар учун қўшимча имкониятларни кидиришни тақозо этади.

Методист олим Сафо Матжоннинг гувоҳлик беришича, «Айрим ўқитувчилар эпик асарлар таҳлилинини жўнлаштириб, ёзувчини ўқувчи билан ёнма-ён қўйиб кўядилар. Ҳолбуки ўқувчиларни ёзувчининг бадиий-ижодий оламига бошлаш зарур. Бунинг учун асар таҳлиliga оид мустақил ишларни ўтказишда ўқувчилар олдига «Қаҳрамоннинг бу иши тўғрими?», «Унинг ўрнида бўлганда нима қилар эдинг?» каби ижодий фикрлашга қаратилмаган саволлар ўрнига: «Шу вазиятда қаҳрамон ўзини бошқача тутиши мумкинмиди?», «Ёзувчи уни нима учун айнан шу ҳолатда тасвирлайди?» сингари саволлар қўйилса, ёзувчининг

ижодий лабораторияси билан чуқурроқ танишишга имкон туғилади»¹.

Рус методистларининг гувоҳлик беришича, «Белкин қиссалари» ва «Дама қарға»ни ўқиган ўқувчилар Пушкин прозасини унинг бор бойлиги бўйича тасаввур қила олишмайди. Асосан қиссаларнинг сюжети тушинилади, бу ҳам унинг қисқалиги учун жуда чуқур ўзлаштирилмайди. Ўнинчи синф ўқувчилари мустақил ўқишдан кейин муаллиф нуқтайи назарини ҳам, Пушкин прозасининг бадиий фазилатларини ҳам англаб етишмайди»².

Биз бу фикрни Алишер Навоий ва мумтоз адабиётимизнинг бошқа намояндалари ижодига нисбатан ҳам татбиқ қилишимиз мумкин.

Аслида Алишер Навоий ижодининг, айниқса, «Хамса» дostonларининг поэтик ўзига хосликларини пухта ўзлаштириш, кейинги даврлардаги мумтоз адабиётимиз вакиллари яратган асарлар моҳиятини осон ва қулай ўзлаштиришнинг пухта асоси бўлиши керак.

Алишер навоий ўзбек адабиёти тарихидаги такрорланмас сиймодир. Унинг «Хамса» асари эса адиб ижодининг гултожи ҳисобланади. «Хамса» дostonлари адибнинг дунёни бадиий идрок этишдаги ўзига хос кашфиётидир. У фақат ўзбек эмас, балки бутун туркий халқлар адабиёти, Шарқ адабиёти, ҳатто жаҳон адабиёти тарихида бадиий-эстетик тафаккур тараққиётини янги босқичга олиб чиққанлиги билан алоҳида аҳамият касб этади.

Машғулотларнинг дастлабки босқичида ўқитувчи Алишер Навоийнинг муҳташам «Хамса»сининг яратилиш тарихи ҳақида қисқача маълумоти бўлиши мумкин. Бу маълумотлар ўқитувчининг маърузаси тариқасида ҳам, синфнинг тайёргарлигига қараб суҳбат асосида ҳам ўтказилиши мақсадга мувофиқ бўлади.

Маълумки, «Хамса» 1483-1485 йиллар орасида – икки йилда ёзилган. Шунга қармай, унинг таркибидаги ҳар бир дoston мазмун моҳиятига кўра ҳам, тузилиши ва таркибига кўра ҳам бир-бирига ўхшамайди. Ўқитувчи маърузаси давомида ҳар бир дostonга хос бўлган хусусиятларни муайянлаштириш учун орада ўқувчиларни суҳбатга чорлаши, савол-жавоблардан фойдаланиши мумкин.

¹ Сафо Матжон. Мактабда адабиётдан мустақил ишлар., 22-23-бетлар.

² Богданова О. Ю., Леонов С. А., Чертов В. Ф. Методика преподавания литературы. Под редакцией О.Ю. Богдановой. Учебник для студентов пед. вузов. М.: Издательский центр «Академия», 2-е издание, стереотипное, 2002, - с.138.

«Хайрат ул-аброр»ни ўрганишда асардаги фалсафий ҳамда ахлоқий-маърифий муаммолар талқинига асосий урғу берилса, «Сабъаий сайёр»ни таҳлил қилишда унинг композициясига эътибор қаратиш мақсадга мувофиқ бўлади. «Ҳикоя ичида ҳикоя» қабалидаги бу асарда мавзу қамровининг кенглиги, талқинларнинг турфалиги, инсоний характерларнинг катта миқдори ва тасвир имкониятларининг кенг ҳажми ўқувчилар онгига етказилиши ўринли бўлади.

Навоий асарни мақолотларга бўлади. Бу сунъий ва тасодифий характерда бўлмасдан, муаллифнинг аниқ ғоявий-бадий мақсадлари билан алоқадордир. Ундаги ҳар бир мақолот учун танланган мулоҳазалар, келтирилган далиллар, қўлланган мақол ва ҳикоялар муайян бадий мақсадларни кўзда тутди. Энг муҳими, улар бадииятнинг олий намуналари сифатида намоён бўлади. Асардаги бирорта образнинг тасодифийлиги ёки воқеалар мантиқига «сиғмай қолиши» ҳақида гап ҳам бўлиши мумкин эмас. Улардаги ҳар бир қаҳрамон, ҳар бир персонаж, уларнинг хатти-ҳаракатлари тўлиқ асосланган, бу асосларнинг ўзагини ҳаётий мантиқ ва бадий ҳақиқатлар ташкил этади.

Достон композициясидаги барча унсурлар жуда катта маъновий ҳамда эмоционал «юк» кўтариб туради.

Достон матнининг ўқилиши таҳлили жараёнида муаллифнинг шахсий нуқтаи назари, унинг инсон шахси билан алоқадор бўлган бош концепциясига урғу бериш ўринли бўлади.

«Хамса» туркум достонларини ўрганишда Навоийнинг адиб сифатидаги, шу асарнинг муаллифи сифатидаги муносабатлари айрича аҳамият касб этади. Достонларнинг барчасида инсон ва унинг ҳаётдаги ўрни, шу ўринга унинг масъулияти алоҳида эътибор билан чизилади. Мана шу нуқтаи назарга муаллиф – Алишер Навоий турлича нуқтаи назарларни кўрсатади.

Хамса достонларининг сюжет қурилишида, композициясида ҳам бу масалалар тегишли инъикосини топган. Жумладан, улардаги алоҳида олинган бир қатор образлар борки, адиб ўзи замондош бўлган давр воқеалари ёки тарихий ўтмиш мисолида инсоний характерларнинг такрорланмас қиёфаларини кўрсатиб беради. Баъзан уларни воқеаларнинг табиий ривожини ичида тасвирлаб берса, баъзан уларга ўзининг конкрет муносабатини жуда очиқ равишда ифодалайди. Ҳар қандай ҳолатда муаллифнинг шу қаҳрамонларга бўлган муносабати унинг китобхонларга ҳам

айтадиган гапи борлигининг далолати бўла олади. Ўзи тасвирлаётган воқеа ёки характерлар силсиласи воситасида у китобхонни ҳам тегишли манзилларга йўллаб тургандай бўлади.

Навоий асарларида ижтимоий ҳаётга оид барча қатламларнинг вакиллари кузатиш мумкин. Улар орасида шоҳлар, вазирлар, савдогарлар, деҳқонлар, кемачилар, косиблар, олимлар, шоирлар ва бошқалар мавжуд. Буларнинг барчаси тилга олинар экан, уларнинг орасидаги ўзаро муносабатлар ҳам, бу муносабатларнинг намоён бўлиш шакллари ҳам бир-бир қаламга олинади. Яхлит ҳолда эса биз ўша даврдаги жамият учун муҳим бўлган асосий қонуниятлар билан ҳам танишиб борамиз.

Савол ва топшириқлар:

1. Эпик асарларнинг қандай ўзига хосликлари мавжуд. Ўқув таҳлилида улардан қандай фойдаланиш мумкин?
2. Эпик асарларнинг сюжети ва композициясини ўрганишда қайси жиҳатларга кўпроқ эътибор берилиши керак деб ўйлайсиз? Нима учун?
3. Асарнинг образлар тизимини таҳлил қилишда қандай ўзига хосликлар мавжуд? Уни аниқ бир асар мисолида тушунтириб беринг.
4. «Муаллиф изидан таҳлил»ни қандай тушунасиш?

Лирик асарларни ўрганиш

Р е ж а :

1. *Лирик асарларни жанр хусусиятларига кўра ўрганиш.*
2. *Лирик асарларни қабул қилишининг ўзига хос хусусиятлари.*
3. *Поэтик матнни таҳлил қилиш йўллари.*
4. *Лирик асарларни ўрганишдаги педагогик техника.*
5. *Лирик асарларни мактабда ўрганишининг ўзига хос хусусиятлари.*
6. *Лирик асарларни академик лицей ва касб ҳунар коллежларида ўрганишининг ўзига хос хусусиятлари.*
7. *Лирик асарларни олий таълимда ўрганишининг ўзига хос хусусиятлари.*

Бизда шеърий жанрлар, лирик асарлар ҳақида ёзилган тадқиқотлар ниҳоятда кўп. Бу бежиз эмас. Аслида бизнинг адабиётимиз тарихи том маънодаги лирик асарлар тарихи десак муболаға бўлмайди. Классик адабиётимиздаги ғазал минг йиллар давомида адабиётимизнинг бутун куч ва қудратини, тилимизнинг назокат ва тароватини кўрсатадиган бир белги, кўрсаткич бўлиб келганлиги бунинг ёрқин бир далилидир.

Лириканинг ўзига хос хусусиятлари нималардан иборат? Дастлаб шу саволга жавоб бериб кўрайлик. Бунинг учун назарий китобларни варақлашга тўғри келади. Биз «Адабиётшунослик терминлари луғати, адабиётшуносликка кириш, адабиёт назариясига оид дарсликлардаги таърифлар билан қизиқамиз. Мана улар:

Жамол Камолда:

«Қадим Юнонистонда лирика мусиқа ва рақс санъатлари билан узвий, чамбарчас ҳаёт кечирган экан, Шарқда ҳам шундай бир ҳолни кузатиш мумкин. Шарқда энг буюк мутасаввуф шоир Мавлоно Жалолиддин Румий ҳам ўзининг сўфиёна ғазалларини рубоб жўрлигида, рақсга тушиб айтган. Ўзбек халқининг севимли классик шоири Бобораҳим Машраб ўз шеърларини танбур оҳанглари билан орасталаб куйлаб юргани эл орасида маълум.

Лирика инсон ўз шахсини таниган, ўзини шахс сифатида англаган, ўзини олам ичра яна бир олам деб билган ва ташқи,

объектив оламга янгича қараган шароитларда пайдо бўлади... Лирика парвозини ҳамиша жамият ҳаёти белгилайди»¹.

Тўхта Бобоевда :

«Лирика (Юнон лирис – лира жўрлигида куйлаш) – бадий адабиётнинг асосий турлариданбири бўлиб, бирор ҳаётий воқеа-ҳодиса таъсирида инсон қалбида туғилган руҳий кечинма, фикр ва туйғулар орқали воқеликни акс эттиради»².

Дилмурод Қуронова:

«Лирика (юн. чолғу асбоби) адабий тур сифатида қадимдан шаклланган бўлиб, ўзининг бир қатор хусусиятларига эгадир. Лириканинг белгиловчи хусусияти сифатида унинг туйғу кечинмаларни тасвирлаши олинади. Яъни эпос ва драмадан фарқли равишда лирика воқеликни тасвирламайди, унинг учун воқелик лирик қаҳрамон руҳий кечинмаларининг асоси, уларга туртки берадиган омил сифатидагина аҳамиятлидир»³.

«Адабиётшуносликка кириш»да:

«Лирик турга кирувчи асарлар одатда кичик ҳажмли бўлишига қарамай, турмушни бадий, образли акс эттиришнинг барча хусусият ва белгиларига эга. Лирик турга кирувчи асарларда конкрет индивидуал кечинмалар орқали типик кечинмалар ифодаланади. Шу орқали лирик асарда бадий умумлаштириш вужудга келади»⁴.

Эркин Худойбердиевда:

«... лирик тур хусусиятлари асосан тўртта:

1. Лирика ва эпосда ҳам объектив ва субъектив дуне акс этади, лекини эпосда биринчиси, лирикада иккинчиси биринчи ўринга чиқади. Чунки лирика ўз-ўзини ифодалашдир, аммо дунё лирикага лирик қаҳрамоннинг онги орқали ўтади, «мен» тилидан аён бўлади»...
2. Лирика эмоционал-ҳиссий (медитатив) фикрлашдир, яъни у ички олам, қалб диалектикаси аксидир. Дунёдаги зиддиятлар дилга кўчади; лирика ички поэзиядир, руҳий ҳолат ойнасидир.
3. Эмоционал- ҳиссий фикрлаш шахсий кечинма тусини олади, яъни лирика негизида кечинма туради, ҳаёт шеърда кечинма

¹ Жамол Камол. Лирика. - // Адабиёт назарияси. Икки томлик, II том, Адабий-тарихий жараён, Тошкент, Фан, 1979, 237-238-бетлар.

² Т.Бобоев Адабиётшунослик асослари. – Тошкент, Ўзбекистон, 2002. 477-бет

³ Қуронова Д. Адабиётшуносликка кириш. Тошкент, А.Ҳодирий номидаги халқ мероси нашриёти. 2004, 183-бет.

⁴ Шукуров Н., Ҳотамов Н., Холматов Ш., Махмудов М. Адабиётшуносликка кириш. Тошкент, Ўзитувчи, 1979. 179-бет.

шаклида аес этади, кечинма лирик таъриф ва лирик образга айланади, шу сабабли, шахсий кечинма ўзига хос типик тарзга киради, одамлар бу кечинмада ўзини кўради, уни ўзиники қилиб олади. Баъзи шоирнинг кечинмалари ҳаётга нисбатан тор, баъзилариники кенг бўлиши мумкин. Кечинмалари бой, теран шоир лирикасининг халқчиллиги ва умуминсонийлиги ортади.

4. Эмоционал-ҳиссий фикрлаш ҳис ва фикр муносабати маҳсулидир. Ҳаёт доимо шоирда қувонч ё нафрат ҳиссини кўзғайди, ҳис эса аста секин фикр ва хулосага айланади. Ҳис кўнгилдаги тўлғинланиш ҳосиласидир. Шеърдаги ҳис тингловчида ҳам худди шундай ҳис туғдиради. Бу эса шеърдаги бадиий идрок ва эстетик таҳлил ҳам лирик умумлаштиришдан келиб чиқади

Булардан келиб чиқадиган хулосаларни қўйидагича умумлаштириш мумкин:

- лириканинг бошқа санъат намуналари билан алоқадорлиги очик сезилиб туради;

- лирика қанчалик индивидуал, хусусий ҳолатларни акс эттиришига қарамай, унда жамият ҳаётининг ифодаси акс этган бўлади;

- лирик асарлар инсон ҳис-туйғуларини жуда аниқ ва ёрқин тасвирлаши билан ажралиб туради;

- Улардаги туйғу ва кечинмалар тасвири ҳаётий воқеалар тасвирини иккинчи даражага ўтказиб қўяди;

- уларда том маънодаги ривожланиб борадиган сюжет мавжуд бўлмайди;

- қисқача қилиб айтганда, уларда ўзига хос шеърый нутқ амал қилади.

Абу Наср Фаробий шеърятнинг ўзига хослиги ҳақида мулоҳаза юритар экан, жумладан, шундай дейди:

«...исботда илм, тортишувда иккиланиш, риторикада ишонтириш қанчалик аҳамиятли бўлса, шеърятда ҳам ҳаёл ва тасаввур шунчалик зарур бўлади. Баъзида инсон феъли кўпроқ ҳаёл суришга боғлиқ бўлади. Бу шундайки, инсон бир нарсани бошқа бирор нарсада бор, деб тасаввур қилади. Бунинг натижасида у нарсаларнинг борлиғи ҳис ва исбот тасдиқлагандагина унинг ўша нарсада борлиғига ишониб, ўшандай қилиш мумкин. Ҳатто бу

ишда унинг борлиги ёлғон бўлиб, фақат хаёл қилинган тақдирда ҳам, бу ҳаракат – феълни амалга оширади»¹.

Тадқиқотчи олим А.Шаропов ёзганидай: «лирик кечинма оқими поэтик тасвир орқали ўқувчида юзага келадиган руҳий ҳаяжон тўлғинларида ўз ифодасини топади. Поэтик тасвирнинг ҳаққонийлиги, унинг характери, аниқлиги ёки ёрқинлиги, босиқлиги ёки кўтаринкилигига қараб, ўқувчида бир-бирига ўхшамайдиган, бир-бирини такрорламайдиган руҳий кайфият ҳосил бўлади. Бу ранг-баранглик, биринчидан, шоирнинг борлиқ воқеа-ҳодисаларни ҳис қилишдаги ўзига хослиги, бетакрорлиги билан узвий боғлиқ бўлса, тўғрироғи, объектив ёки субъектив моментнинг белгилангани билан изоҳланса, иккинчидан, давр талаби, ўқувчи руҳий дунёсининг ранг-баранг қатламлари, унинг бадиий диди савияси билан боғлиқдир»².

Шу ўринда яна бир тадқиқотчининг мулоҳазаларини кузатиш ўринли кўринади. Унинг ёзишича, «бадиий асарда объект ва субъект тили терминлари (бу ерда «тил» сўзи нутқ маъносида) қўлланади. Адабий турлар – лирика, эпос ва драма тили ўртасидаги айирма ҳам айнан шу нуқтадан – объект ва субъект нутқидан бирининг доминантлик (устунлик) қилишидан бошланади. Субъект – муаллиф, объект - қаҳрамонлар эканлигини назарда тутсак, лирикада субъект нутқи ҳукмронлик қилишини сезиш қийин эмас. Лирик асарларда бевосита реал-ҳаёт воқеа-ҳодисалар баёни эмас, балки ана шу воқеа-ҳодисалар натижасида муайян бир шахс қалбида туғилган ҳис-ҳаяжон, туйғу-кечинмалар тасвири берилади. Демак, муайян ҳис-туйғу айрим олинган бир кишиники - субъектники, шу ҳис-туйғуни ифодаловчи ҳам субъектнинг ўзи. Масалан, Абдулла Ориповнинг «Чорлаш» шеъринан:

Дўсти ғариб, кел, кўлингни тут,
Юрагингда ёқай аланга,
Кел, бир зумга дунёни унут,
Кўтарайин сени баландга.

Кўриниб турибдики, нутқ муаллифи – лирик қаҳрамон. «Дўсти Ғариб»га ҳамдардлик туйғуси ифода этилган бу ўн иккилик бошдан-охир шу лирик қаҳрамон монологидан иборат. Айрим ҳоллардагина лирик асарларда (воқеабанд шеър ёки ғазалда)

¹ Абу Наср Форобий. Шеър санъати. Арабчадан таржима, изоҳ ва муқаддималар муаллифи А.Ирисов – Тошкент, Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1979, 18-бет.

² Шаропов А. Оламлар ичра оламлар. Рисола. Тошкент, Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1978, 41-42-бетлар.

қахрамон (объект) нутқи кўриниб қолди, аммо у барибир субъект нутқидан кейинги ўринда туриши билан характерланади. Шу маънода лирика тилини субъект тили дейиш мумкин»¹.

Лириканинг бу хусусиятлари таълим жараёнида эътиборга олинishi шарт. Психологларнинг таъкидлашича, IV-VI синф ўқувчилари VII-VIII синф ўқувчиларига қараганда лирик асарларни тушунишга ва ўқишга мойилроқ бўлади. Бу мойиллик IX-XI синф ўқувчиларида яна янгидан ривожланиб боради.

Демак, таълим жараёнида бу хусусиятларни эътиборга олиш, керак бўлса, улардан ўз ўрнида ва унумли фойдаланиш лозим. Шеър – эмоционал кайфият ифодаси. Бу кайфиятни ўқувчиларга юқтира олиш эса ўқитувчининг маҳоратига боғлиқ.

Шеърый асар бир кишининг – шоирнинг олами ўзига хос кўриши натижасида юзага келган ҳосилadir. Ҳамма гап шу ўзига хос қараш ва кўришни англаб, ҳис қилиб етишда холос. Ана шу конкрет битта одамга тегишли туйғулар, ҳиссиётлар айни пайтда бутун инсониятга, ҳамма одамларга бир хилда алоқадорлигини англаш шеърни ҳис қилишдаги биринчи қадам, дастлабки одим бўлади.

Шеърый асарни англаш, ундаги муаллиф кўзда тутган ниятни, мақсад ва вазифаларни тушуниб етиш, шеър ғоясининг мағзини чақиш уни ўқишдан, янада аниқроғи ифодали ўқишдан бошланади.

Имкони бўлса, шеърый асарни профессионал актёрлар, таниқли сўз усталари, ўрни билан эса уларнинг мусиқа ёрдамидаги ижросидан фойдаланиш мақсадга мувофиқ бўлади.

Шунда шеърый асардаги ритм, товушлар уйғунлиги, сўзнинг кўп маънолилиги, айни пайтда ҳар бир сўз ва товушнинг жаранги, янги сўзнинг оҳори осонроқ ва таъсирлироқ тарзда намоён бўлади.

Шеърый асарларни таҳлил қилишда ўқувчиларнинг ёши алоҳида эътиборда тутилиши керак. Мисол тариқасида академик лицейларнинг ўқувчиларини оладиган бўлсак, уларнинг қалбига лирик асарлар моҳиятини сингдиришда мантиқийлик ва эмоционалликни қўшиб олиб боришнинг самарали бўлишини таъкидлаш жоиз.

Бу ёшда уларга шеърый асарнинг образлар тизими ҳақида гапириш, муҳокама ва мунозараларни шу соҳага буриш ўринли

¹ Ғаниев И. Фитрат драмалари поэтикаси. – Тошкент, Фан, 2005, 180-181- бетлар..

бўлади. Айни пайтда шеърнинг эмоционал-образли қирраларидан назарий тушунчалар томонга ўтиш имконияти ҳам мавжуд бўлади. Назарий тушунчалар асосида шеъринг асар образларини тушуниш томон бориш ҳам амалиётда синовдан ўтган ва ўзини оқлаган усуллардан ҳисобланади. Буни Навоий ғазаллари мисолида кўриб чиқишимиз мумкин.

Академик лицейларнинг иккинчи босқичида ўқиётган ўқувчилар умумий ўрта таълим мактабида Ҳамид Олимжон, Шукрулло, Мақсуд Шайхзода, Атоий, Бобур, Муқимий, Ғафур Ғулом, Миртемир, Усмон Носир, Эркин Воҳидов, Абдулла Орипов, Хуршид Даврон, Зулфия, Абай, Азим Суюн ва бошқа турли давр ва турли йўналишларда ижод қилган шоирларнинг шеърлари билан танишиб улгурган бўлишади. Айни пайтда улар мумтоз шеъринг жанрий бўлинишларини, аруз вазнида ёзилган асарларни ҳижолаарга бўлиб ўрганишни, шеър тузилишига оид тушунчаларни ўзлаштирган бўлишади.

Навоий ижодига оид дарслар воситасида ўқувчилар онги ва тасавурида буюк адиб сиймосини – унинг ижодий қиёфасини шакллантириш мумкин бўлади.

Навоийнинг ташқи қиёфаси унга замондош бўлган санъаткорлар томонидан чизиб қолдирилган. Имкони бўлса дарсда шу расмлардан фойдаланиш мақсадга мувофиқ бўлади. Адибнинг сўз воситасидаги портрети эса кўплаб ижодкорларда мавжуд. Биз Ойбек ижодига («Навоий» романи) мурожаат қилишимиз мумкин.

Бобурнинг «Бобурнома»сидаги таъриф ҳам асқотади:

«Алишербек назари йўқ киши эрди. То туркий тил билад шеър айтибтурлар, ҳеч ким ончалиқ кўп ва хўп айтқон эмас».

Навоийнинг шахсий фазилатлари, алоҳида қобилият ва иқтидори ҳақида ҳам махсус тўхташ жоиз. Айниқса унинг зехни, хотираси ҳақидаги тарихий фактлар ўқувчиларнинг қалбига кучли таъсир кўрсатади ва бу ҳолат уларнинг адиб ижодига бўлган қизиқишларини оширувчи омил бўлиб хизмат қилади. Шунга кўра адибнинг ёд олган асарлари, замонавий ва ўтган адиблардан ёд олинган шеърларнинг миқдори ҳақидаги мулоҳазаларни уларга етказиш ўринли бўлади.

Навоий фавқуллода қобилият эгаси бўлган. Унинг иқтидори чеку чегара билган эмас. У жуда эрта шуҳрат қозонган. Ўзидан бир неча марта катта ёшда бўлган замондошлари унинг иқтидорини тан олишган, унга қойил қолишган.

Навоий шеърияти билан мулоқот ўқувчиларнинг ички оламларининг, маънавиятининг бойишига катта ҳисса қўшади.

Навоийнинг ватан ва ватанпарварлик ҳақидаги шеърлари фақат ўша давр кишисининг кечинмалари сифатидагина эмас, балки бугунги авлод, хусусан, ёшлар учун ҳам ибрат ва намуна мактаби бўлиши табиийдир. Ўқувчилар онгига мана шу ҳолатлар етказилиши керак.

Ғурбатда ғариб шодмон бўлмас эмиш,
Эл анга шафиқу меҳрибон бўлмас эмиш.
Олтун қафас ичра гар қизил гул битса,
Булбулға тикандек ошиён бўлмас эмиш.

Шеърни таҳлил қилиш жараёнида унинг юзага келишига омил бўлган ҳаётий воқеаларнинг тилга олиниши ҳам шеър моҳиятини англаб етишда асосий омиллардан бири бўлиши мумкин. Аммо ҳар бир шеър остидаги руҳий ҳолатни аниқлаш ва англаб етишнинг анча қийинлиги, баъзан эса умуман мумкин бўлмаслигини ҳам эътироф этиш керак.

Навоий шеърияти туйғулар ва фикрларнинг етуклиги, табиийлиги, фавқулодда гўзал ва таъсирчанлиги, сўз маъноларининг камлақдек товланиши билан ажралиб туради.

Кўргали ҳуснунгни зору мубтало бўлдум санга,
Не балолиғ кун эдиким, ошно бўлдум санга.
Ҳар неча дедимки, кун-кундин узай сендин кўнгул,
Ваҳки, кун-кундин батаррак мубтало бўлдум санга.
Ман қачон дедим, вафо қилғил манга, зулм айладинг,
Сен қачон дедим, фидо бўлғил манга, бўлдум санга.
Қай пари пайкарга дерсан телба бўлдунг бу сифат,
Эй пари пайкар, не қилсанг қил, санга бўлдум, санга.
Эй кўнгул, тарки насиҳат айладим, овора бўл,
Юз бало етмаски, мен ҳам бир бало бўлдум санга.
Жоми Жам ичра Хизр суйи насибамдур мудом,
Соқиё, то тарки жоҳ айлаб гадо бўлдум санга.
Ғусса чангидин навое топмадим ушшоқ аро,
То Навоийдек асиру бенаво бўлдум санга.

Шеър ифодали ўқилгач, саволлар устида ишлаш мумкин бўлади:

1. Шеърни ўқиш натижасида сизда қандай туйғулар пайдо бўлди? Шеърда қандай образлар мавжуд?

2. Биринчи байт мазмунини қандай изоҳлаш ёки шарҳлаш мумкин?
3. Шеър мавзусини аниқланг. Унга қандай сарлавҳа қўйиш мумкин деб ўйлайсиз? Қўйган сарлавҳангизни асослаб бера оласизми?
4. «Балолиғ кун» ифодасини изоҳлаб беринг. Шеърда яна қандай сифатлашлар қўлланган? Улар қандай вазифаларни адо этмоқда?
5. Шеърнинг қофияси ва радифларини аниқланг. Нима учун айни шу сўзларнинг қофияда қўлланганлигини изоҳлаб беринг.
6. Байтлар орасида мантиқий боқланиш борми? Уни қандай изоҳлаш мумкин. Байтдан байтга ўтган сари шоирнинг ички кечинмалари тасвирида қандай ўзгариш ва янги қирралар кузатилади? Изоҳлаб беринг.
7. Ҳазалда қандай тасвир воситалари қўлланган? Улар қандай бадиий-эстетик вазифаларни бажармоқда?
8. Ҳазалнинг тили, унда қўлланган сўзларнинг эмоционал-экспрессив томонлари ҳақида нималарни айта оласиз?

Навоийнинг мазкур ҳазали лирик кайфиятнинг ўзига хос ифодаси сифатида алоҳида эътиборга моликдир. Манна шу кайфиятни туғдириш учун шеър ифодали ўқилади. Ифодали ўқишдан сўнг унинг байтма-байт таҳлилига ўтиш мумкин.

Кўргали ҳуснунгни зору мубтало бўлдум санга,
Не балолиғ кун эдиким, ошно бўлдум санга.

Матлаънинг биринчи мисрасида ошиқ кўнгилининг соғинчли иштиёқлари, ёрга бўлган дил талпинишлари ўз ифодасини топган бўлса, кейинги мисрада шу ошиқликдан пушаймонлик акс этган. Бу оҳанг ёрни илк марта кўрган кунга берилаётган баҳода (не балолиғ кун эдиким) мужассамлашган. Қофияга «мубтало» ва «ошно» сўзларининг сурилиш мазкур мотивни бўрттириб тасвирлашга хизмат қилади. Мисралар охирида такрорланаётган радиф – «бўлдум санго» мазкур кечинмаларнинг бевосита сўзловчи – лирик қаҳрамонга дахлдорлигини таъкидлаб туради. Аммо бу ердаги пушаймонликнинг оний лаҳзаларга оидлигини ҳам унутмаслик керак. Кейинги бандларда ундан асар қолмайди. Аксинча уларда лирик кайфиятнинг бошқа қирралари янада теранроқ очиб берилади.

Энди бевосита лирик қаҳрамоннинг умумий ҳолати тасвирига ўтилади:

Ҳар неча дедимки, кун-кундин узай сендин кўнгул,
Ваҳки, кун-кундин батаррак мубтало бўлдум санга.

Бу ерда ишқий кечинмаларнинг ўзига хос тасвири мавжуд. У инсон – лирик қаҳрамон руҳиятидаги ўзгаришларнинг тадрижини кўрсатиб бермоқда. Навбатдаги байтда ҳам шу руҳ давом этади. Энди лирик қаҳрамон ва унинг нутқи йўналтирилган шахс – маъшуканинг ўз сўзлари орқали инкишоф этиш йўли танланади: Ман қачон дедим, вафо қилғил манга, зулм айладинг, Сен қачон дединг, фидо бўлғил манга, бўлдум санга.

Матлада бошланган мен ва сен зиддияти барча байтларда давом эттирилган. Фақат олдинги мисраларда бу зиддиятга кучли урғу тушмаган эди. Ушбу байтда эса айти шу ҳолатнинг бўрттириб тасвирланиши кузатилади. Бу бежиз эмас – навбатдаги байтдан бошлаб лирик «мен»га алоҳида эътибор жалб қилинади. Туйғулар ифодаси шу байтдан бошлаб янада қуюқлаштирилади. Лирик қаҳрамон бунга бевосита маъшуқага мурожаати воситасида эришади:

Қай пари пайкарга дерсан телба бўлдунг бу сифат,
Эй пари пайкар, не қилсанг қил, санга бўлдум, санга.

Мазкур мурожаат ёнида сўзлар такрори, улар воситасидаги мантиқий қайтариқ лирик қаҳрамон муддаосининг тўла ва таъсирчан ифодаланишига хизмат қилади.

Кейинги байтда ҳам мурожаат қилиш усули қўлланган. Бироқ, бу мурожаат энди ёрга эмас, балки лирик қаҳрамоннинг ўзигадир, Ўз-ўзига мурожаат шакли сифатида **кўнғил** танланган:

Эй кўнгул, тарки насиҳат айладим, овора бўл,
Юз бало етмаски, мен ҳам бир бало бўлдум санга.

Бу ерда зиддият юз ва бир ўртасида содир бўлмоқда. Кейинги байтда эса зиддиятнинг мантиқий кучи яна бир пардага кўтарилади. Одатда, Жоми Жамга мушарраф бўлган киши ҳеч нарсага муҳтожлик сезмайди. Айниқса, унинг ёнида «Хизр суйи» ҳам мавжуд бўлса, бу энди ҳар нарсага имкон дегани билан баробардир. Шунга қарамай у соқий ҳузрида бир гадо холос.

Жоми Жам ичра Хизр суйи насибамдур мудом,
Соқие, то тарки жоҳ айлаб гадо бўлдум санга.

Охирги байт – мақта шеърнинг ўзига хос якуни сифатида майдонга чиқади. Шунга кўра у барча байтлардаги фикр оқимини давом ҳам эттиради, айти пайтда уларнинг мантиқий поёнини ҳам кўрсатади.

Ғусса чангиндин навое топмадим ушшоқ аро,
То Навоийдек асиру бенаво бўлдум санга.

1. Тасаввур қилинг, сиз академик лицейларнинг иккинчи босқичида (ёки умумий ўрта таълим мактабларининг X синфида) шу ғазални таҳлил қилмоқчисиз. Ўқувчиларингизга қандай саволларни берган бўлар эдингиз? Шундай саволлардан 6-10 тасини ёзма равишда кўрсатинг.

Академик лицейларда ва касб-ҳунар коллежларида Навоийнинг бир қатор рубоий, ғазал ва қитъаларини ўрганиш асосида ўқувчиларнинг классик шеърят, лирик қаҳрамон, лирик кечинма, лирик кайфият ҳақидаги тасаввурларини кенгайтириш ва бойитиш мумкин бўлади.

Ўқувчиларга шеърини асарни талқин қилишда жуда кўп йўл ва усуллар борлигини, шоирнинг нияти кўпинча таг маъноларда яширинган бўлишини, шунга кўра шеърининг ҳар доим кўпмаънолилик касб этишини тушунтириш, уларда мана шунга оид кўникма ва малакаларни шакллантириш ва ривожлантириш керак бўлади. Мисол тариқасида Абдулла Ориповнинг машҳур шеърини эслатиш мумкин:

Бозорга ўхшайди аслида дунё,
Бозорга ўхшайди бунда ҳам маъни.
Иккиси ичра ҳам кўрмадим асло
Молим ёмон деган бирор кимсани.

Ёки бошқа бир адибнинг шеърини кўриш мумкин:

Доно ўйлар кўриб нодонни,
Табиатдан умр бир эҳсон,
Инсонми шу ғанимат онни
Қадрламай совурган инсон?

Нодон ўйлар кўриб донони,
Табиатдан умр бир эҳсон,
Инсонми шу ғанимат онни
Қадрламай совурган инсон?

Савол ва топшириқлар

1. Умумий ўрта таълим мактаблари ва академик лицейларда лирик асарларни ўрганишда қандай фарқли жиҳатлар бор?
2. Лирик асарларни таҳлил қилишда асарнинг жанри қандай аҳмият касб этади? Конкрет мисоллар ёрдамида буни тушунтириб бера оласизми?
3. Таҳлил жараёнида ўқувчилар лирик асарларни қабул қилишнинг қайси жиҳатларига алоҳида эътибор беришлари керак бўлади, деб ўйлайсиз?
4. Лирик асарларни ўрганишда ифодали ўқишнинг қандай роли ва аҳамияти бор? Тушунтириб беринг.
 - 5.1. Адабиётлар билан ишлаш:
Тавсия этилган манбалар (адабиётлар) билан танишиш.
 - 5.2. Битта поэтик матн устида қиёсий таҳлилни амалга ошириш (мактаб дарслигида берилган таҳлилга ўз таҳлилини қўшиш)
 - 5.3. Иккита дарс парчаси (фрагменти) ишланмасини тузиш. Ундаги асосий вазифа ўқувчиларга (5,6-синфлар) қофия ҳақида маълумот бериш бўлади.
 - 5.4. Берилган шеърий асар таҳлили учун саволлар тизимини ишлаб чиқиш.
 - 5.6. Алоҳида шеърий асарни таҳлил қилиш учун дарс конспектини тузиш. (7-синфдаги, 8-синфдаги, 9-синфдаги, Академик лицейларнинг биринчи, иккинчи ва учинчи босқичларидаги шеърлар мисолида) (танлаш ихтиёрий).

Драматик асарларни ўрганиш

Р е ж а :

1. *Драматик асарларнинг жанр хусусиятларига доир.*
2. *Уларни ўрганишининг ўзига хос хусусиятлари.*
3. *Драматик асарларни ўрганишда асар тилига эътибор бериш.*

Драматик асарларга драма, комедия, трагедия (фожеа) сингари жанрлар мансубдир. Бундай асарларда воқелик асарда бевосита иштирок этувчи шахсларнинг хатти-ҳаракатлари, нутқлари орқали очилади.

Драматик асарлар сахнага мослаб ёзилган бўлади, ёзувчининг фикрлари асарда иштирок этувчиларнинг сўзлари ва ҳаракатлари воситасида кўрсатилади.

Лирик ёки эпик асарларда муаллиф нуқтаи назари кўп ҳолларда очикдан-очик билдирилади. Драматик асарларда эса айна мана шу ҳолат мавжуд эмас. Бу ўқувчилар учун кўшимча қийинчиликларни юзага келтиради. Шунга кўра бу ердаги муносабатларнинг ўзига хос тарзда акс этишини уларнинг онгига, идрокига етказиш зарурати бор. Сахна асаридаги ҳар бир ҳаракат ва ҳар бир сўзнинг катта маъно ташиши ўқувчилар томнидан англаб етилиши керак. Бунинг учун таҳлил жараёнларида асарнинг шу хусусиятларига асосий урғу беришга тўғри келади.

«Сўз санъатининг асосий турларидан бири бўлган *драма* юнонча сўз бўлиб, ҳаракат, амал-фаолият деган маъноларни билдиради. Пьеса, асосан, сахнада ижро этиш учун мўлжалланган бўлиб, суҳбат-диалог шаклида ёзилади. Унга баён ва тасвирлашга хос усуллар ёт бўлганидан, муаллиф персонажлар хатти-ҳаракатини, ҳодисаларни бевосита таҳлил этиш имкониятига эга эмас. Бундай вазифалар диалоглар етакчилигида, монолог, ремарка ва паузалар ёрдамида муайян вақт ичида кўз ўнгимизда содир бўлаётган қисматлар шаклида амалга оширилади. Ҳар бир воқеага йўналиш берилади. Драматик асар танаффуслар билан кўрсатилганлиги сабабли, ҳар қайси қисми *парда* деб юритилади.

Парда ичида кўринишлар бўлади. Бир кечага мўлжалланганлиги сабабли драма асари ҳажман чеклангандир»¹.

Драматик асарлар композицион тузилиш жиҳатидан бошқа жанрлардаги асарлардан фарқ қилади.

Шунинг учун драма жанри сўз санъатига мансуб бўлса ҳам, сахнада ижро этилиши билан роман ва қисса жанридан фарқ қилади. Драма ҳар бир образ ўз характерига хос хислатларни жонли тили, хатти-ҳаракати орқали номойиш қилади. Шунга кўра драмада проза ва поэзияга хос бўлган бевосита муаллиф нутқи бўлмайди, балки унинг нутқи қавс ичида изоҳланади. «Насрчи ва назмчи ҳикоя қилиш, воқеаларни изоҳлаш, ҳодисаларни ифодалаш, характерларни тасвирлаш йўлидан боришса, драматург эса сўзларни ҳаракатга солиш, қаҳрамонларни сўзлатиб қўйиб, характерларини очиш услуидан фойдаланади»². Китобхон ёки томошабин драмада содир бўлаётган воқеа ва қаҳрамонларнинг ўзидан пайқаб олади. Бинобарин, драматург ўз қаҳрамонларининг ҳаёти ҳақида ҳикоя қилмайди, балки уларни ҳаракатда кўрсатади.

Драматик асарларда оҳанг, пауза ва овознинг баланд-пастлиги катта аҳамиятга эга бўлиб, нутқнинг ўзиги хос бу хусусияти сахнада янада аниқроқ кўринади.

Драма адабиётнинг гултожи ҳисобланади. Унда драматургга нисбатан ташқи воқеа-ҳодисалар, ҳаётини масалалар, иштирок этувчи шахсларни ўз-ўзини номоён қилиш воситасида акс эттирилади. Ҳар қандай ҳодиса ҳам драматик бўлавермайди.

Таълим жараёнида ўқувчи ва талабалар бир неча драматик асарлар билан танишиб чиқишади. Улар орасида қадимги Юнон драматургларининг асарларидан бошлаб, хорижий мамлакатлардаги адиблар қаламига мансуб бўлган сахна асарларигача мавжуд. Табиийки, уларнинг орасида ўзбек драмалари асосий ўрин тутди.

Максуд Шайхзода драматургияси ҳам шу сирага киради. Драматик асарларни таҳлил қилишда адабиётшуносликдаги мавжуд тадқиқотларга таяниш мумкин. Айниқса, Иззат Султон, Н.Маллаев, Ҳ.Абдусаматов, Б.Имомов, И.Ғафуров, Ш.Ризаевларнинг тадқиқотлари бу жиҳатдан эътиборлидир.

Чўлпоннинг драматургия соҳасидаги илк асарлари 20-йиллар арафасида майдонга келган бўлса-да, улар, шунингдек, 1920-йилда

¹ Имомов Б., Жўраев Л., Ўақимова Ў. Ўзбек драматургияси тарихи, Тошкент, «Ўқитувчи», 1995, 5-бет.

² Абдусаматов Ў. Драма назарияси. – Тошкент, Ғафур Ғулум номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти., 2000, 210-бет.

ёзилган “Ёркиной” драмаси ҳам кичик сахна асарлари эди. Шунинг учун ҳам Москвадаги ўзбек драма студиясида сахналаштириш учун маҳаллий мавзудаги асарларга эҳтиёж туғилганида Чўлпон мазкур пьесани қайта ишлаб, уни 1926-йилда китоб шаклида нашр этган.

Пьесага Чўлпоннинг куйидаги сўзлари илова этилган: “Тотли ва бой тили билан эртақ (чўпчак) айтиб бериб, шу асарнинг ёзилишига сабаб бўлган КАМПИР ОНАга хурмат билан бағишлайман”.

Бу сўзлардан маълум бўлишича, “Ёркиной” пьесаси заминда Чўлпоннинг “кампир онаси”дан эшитган халқ эртаги ётади. Айрим манбаларда эса “Ёркиной” пьесасида Андижондаги Пўлатхон кўзғолони билан боғлиқ воқеалар акс эттирилган, деган фикр ҳам мавжуд. Аслида ҳам, Чўлпон ёшлигида “кампир онаси”дан Пўлатхон кўзғолони ҳақидаги эртақнамо воқеани эшитган ва мазкур асарни яратишда шу эртақ-воқеадан фойдаланган бўлиши мумкин. Кўпгина тадқиқотчилар шу фикрни қўллаб-қувватлашади.

“Ёркиной”нинг қисқача мазмуни куйидагича:

Ўлмас ботир исмли саркарданинг қизи Ёркиной билан унинг қароргоҳида боғбонлик қилган Пўлат ўртасида муҳаббат ришталари боғланади. Пўлат бу уйнинг оддий хизматкори, Ёркиной эса ўзига тўқ хонадоннинг фарзанди бўлгани учун боғбон йигит ўз эзгу ниятининг амалга ошишига кўзи етмаганлигидан бу хонодондан кетмоқчи бўлади. Кутилмаганда Пўлатни Ёркиной билан ёлғиз учратиб қолган Ўлмас ботир уни номуссизликда, кўрнамакликда айблайди. Бу ҳам кифоя қилмасдан ўз қизи Ёркинойни ҳам ор-номусни унутиб, номуносиб, камбақал, бечора бир хизматкор билан учрашгани учун ўлдиришга тайёр эканлигини айтади.

Ёркиной эса ҳақ йўлида ўлимдан ҳам қайтмайди, шу йўлда у ўлимга ҳам тайёр. Шунинг учун ҳам у бўйинини эгганида Ўлмас ботир: *“Отанг ноҳақ ерга бир қатра қон тўккан эмас. Мундан кейин ҳам тўкмайди!”* деб мағрур жавоб беради.

Ўлмас ботир ва унга ўхшаш кимсалар учун ҳақ ва ҳақиқатнинг талқини бир хил эмас: ўз манфаати учун ҳаққа қараш бошқачароқ: бу йўлда у одамларни қириб ташлаш, истаганча қон тўкишни ҳам жоиз ҳисоблайди. Ўз манфаатидан келиб чиққан ҳақ тушунчаси уни ўзининг ёлғиз қизини жазолаш тўғрисида ўйлаб кўришга ҳам ундамайди. Айни шу пайтнинг ўзида ўзгалар учун ҳақ

тушунчаси уни Пўлатни қатл этиш учун изн бераверади: “Аммо, - давом этади у Пўлатни кўрсатиб, - мана бу кўрнамакнинг қони тўкилса, асло ноҳақлик бўлмайди!” Ана шундай эътиқод билан яшаган Ўлмас ботирнинг ҳалол инсон эмас, балки золим ва қонхўр саркарда эканлиги маълум бўлади.

У билан жуда ноқулай аҳволда тўқнашган ва ўз шаъни, йигитлик ор-номусини ҳимоя қилишга мажбур бўлган Пўлат ўзи ва отаси ҳақидаги аниқ маълумотларни билишга интилади. Худди шу нарса Ўлмас ботирнинг қаҳрини янада кучайтиради. Зеро, бу ваҳшийлик Ўлмас ботирнинг ҳеч кимга очиб беролмайдиган энг даҳшатли сири эди.

Чўлпон пьесанинг бу муҳим драматик нуқталаридан бирини бундай тасвирлайди:

“П ў л а т (*қалтираб*)”. Ботир, пардани очиш замони келганга ўхшайдир. (*Кўзига қараб олиб.*) Менинг отам ким?

Б о т и р (*бир қуршашиб ранги ўчиб оладир, сўнгра ўзини тўхтатиб олиб, бемалол*). Отанг - бир қишлоқи!

П ў л а т. Қани ўша қишлоқи? Нимага мен сизнинг даргоҳингизда, сизнинг нон-тузингизга қараб қолганман?

Б о т и р. Ўзини боғолмаган бир қишлоғи сени бити билан боғсинми? Ўзи боғолмагандан кейин менга бериб кетган-да! Отанг сени: “Ботирнинг қизи билан ўйнашсин, Ботирни эл-халқ олдида ерга қаратсин!” деб қолдирган эдимми? (*Қизиб.*) Қани, айт, беномус, гапир!

П ў л а т (*қалтираб, ботирнинг кўзига қараб олиб*). Уялмайсизми? Уялмайсизми? Астаффуруллоҳ... (*Бир-икки қадам орқасига қайтадир.*)

Б о т и р. Мен кимнинг она қўйнидаги қизи билан ўйнашибманким, уялсам?

П ў л а т (*югуриб келиб*). У...ёнғоғнинг тагидаги хандак кимнинг ғори? (*Ботир чўчиб, орқасига ҳиладир, Лекин ўзи жим; Пўлат борган сари унлиқиб.*) Бир хандакда неча кишининг боши бор? (*Қўйнидан бир рўмолчада майда суяклар олиб ташлаб.*) Мана бу суяклар кимники? Нимага ёнғоғ тагидаги хандакда чириб кетган? (*Ёнидан бир қозоз олиб.*) Мана бу ариза кимники? (*Бақуриб.*) Кимники дейман? Ариза берганлар қани? (*Ердан суякларни олиб, Ёрқиноининг олдига ташлайди*). Мана шулар эмасми ариза берганлар? Менинг отам, акам, тоғам, яна бошқа қанча қавм-у қариндошларим шу бир ҳовуч суякнинг ичида

эмасми? Гапиринг! Нимага дамгингиз чиқмай кетди? (*Ботирнинг қиличи қўлидан тушиб кетадир, ранги оппог оғарадир, касал одамдай бўшашиб, ҳолсиз туриб қоладир*)....

Пўлат билан Ўлмас ботир ораларида бўлиб ўтган ана шу диалогнинг драмадаги ўрни жуда ўзига хос. Ушбу парча асар қахрамонларининг характери уларнинг дунёқараши, тасаввурлари, бир-бирларига бўлган муносабатларини ҳам ойдинлаштиради. Анав шу воқеалар туфайли отасининг қандай инсон эканлигини билиб олади. Бунга Пўлатнинг сўзлари имкон беради.

Ёрқинойнинг Пўлат томонига тўла «ўтиб кетиши» ҳам мана шу сахна кўриниши билан аслосланади.

Ёзувчи бу ҳаётини ҳақиқатга бадиий тасвир орқали бизни ишонтира олади:

“Ё р қ и н о й (*қалтираб*). Ота, ота дейман! Бу нима гап? Бу нима? Бу қандай гап? (*Ботир жим.*) Пўлат, сен айтиб бер, бу нима гап? Мен ўламан. Мен чидаёлмайман. Бу қандай сир?”

П ў л а т (*ўзини босиб олиб, бўшашиброқ*). Бу сирларнинг тагини отангиздан сўранг. Ота-она, қавм-у қариндошларини бир умр кўрмаган, уларнинг ширин гапларини эшитмаган, ўзларини кўриш ўрнига бир халта чириган суякларига эга бўлган киши ўша суякларни чиритган даргоҳда тура олмайдир. Амакингизга қизини бермагани учун хонавайрон бўлган бир қишлоқи, ўша қишлоқини “ҳақ” дегани учун ер билан яксон қилган қишлоқ... Яна мендек бахти қаро ўғлини шу даргоҳга бир умрлик кул қилиб берибдир! Мен шу тўрт оғиз гапни сизга айтиб қўйиб, шу даргоҳдан буткул бош олиб кетмакчи эдим... Ойим пошшо, менга нон-туз берди, деб отангиздан ҳалоллик сўрамайман. Нимага десангиз, ҳар бир тишлаган ноним – ота-оналаримнинг бир бурда эти, ҳар бир қатра татиган тузим – уларнинг кўз ёшлари, балки қонлари билан тўлган экан ”.

Бу ерда энди драманинг бошқа бир имкониятидан фойдаланилмоқда. Унинг номини биз монолог деймиз. Монолог – битта қахрамоннинг нутқи. Аммо у ўз йўналишига кўра хилма-хил бўлиши мумкин. Баъзан, у қавҳарамоннинг хатти-ҳаракатларини, ўй-кечинмаларини асослаш учун хизмат қилса, айрим ҳолатларда бошқа қахрамонлар билан муносабатларини ойдинлаштириш учун бўйсундирилади. Бу ердаги монолог эса Ўлмас ботир қароргоҳида содир бўлган даҳшатли воқеаларнинг илдизини очишга қаратилган.

Бу ерда мантиқан бир моҳиятга эга бўлган ҳодисага икки хил қараш, икки хил нуқтаи назарнинг ўзаги кўрсатиб берилмоқда. Аслида, Пўлатнинг отаси, акаси, тоғаси, ҳатто бутун уруғ-аймоқлари Ўлмас ботирнинг амакисига қизини бермагани учун ўлдириб ташланган.

Пўлатнинг нутқи мана шу ҳақсизликка қарши исён тарзида намоён бўлади. Айни шу диалог Ёрқинойнинг ҳам шундай тенгсизликка, ижтимоий адолатсизликка қарши Пўлатнинг ёнида биргаликда бош кўтарганлигини аослаш учун хизмат қилган.

Драматик асарнинг сахнадаги ижроси алоҳида аҳамиятга эга. Театрдаги драматик асарнинг қўйилишини кузатиш беҳад катта таъсир кучига эга. Албатта, бунда актёрларнинг маҳорати ҳам ҳал қилувчи аҳамият касб этади.

Ҳамид Олимжоннинг ёзишича:

«Уйғур «Гамлет»ни сахнага қўйди. Аброр Ҳидояттов Гамлет ролини, кейин эса Отелло ролини, Сора Эшонтўраева Офелия ролини, кейин эса Дездемона ролини ижро этди. Сеҳргар драматург Шекспирнинг пьесалари ҳаммани илҳомлантириб юборди. Спектакль катта муваффақият қозонди. «Гамлет» сурункасига 22 кун қўйилди. Аброр Ҳидояттовнинг дублёри йўқ эди. Шекспир пьесаларининг сеҳрли кучи Аброр Ҳидояттовни ҳорғинликка эътибор бермасликка мажбур этарди. У жазавага тушиб ўйнарди. Спектакллардан бирида Гамлет сахнада беҳуш бўлиб йиқилди. Аброр касал бўлиб қолди. Узоқ вақтгача халқ артисти сахнага чиқа олмади»¹. (Курсив бизники – Т.Б.) Демак, ўқувчиларга имконияти борица драматик асарларнинг бевоситта ижроси билан таништириш, ҳеч бўлмаганда унинг радиопостановкаси ёки теле ёки видеонусхаларидан парчалар кўрсатиш уларнинг мазкур асарларни англаш ва ҳис этиш жараёнларига ижобий таъсир кўрсатади.

Драматик асарларда конфликт алоҳида урғу билан намоён бўлади. Шунга кўра, таҳлил жараёнида асардаги асосий конфликтнинг намоён бўлишига эътибор бериш шартдир. Масалан, «Падаркуш»да Зиёли билан Бой ўртасидаги зиддият ҳам мавжуд. Бу зиддият Бой билан Домулло орасида ҳам мавжуд. Муаллиф икки томоннинг ўзига хос дунёқарашини, ўй-фикрларини, мақсад-

¹ Ҳамид Олимжон. Ўзбек халқининг адабиёти. – Ҳамид Олимжон. Асарлар мажмуаси. Беш томлик. Бешинчи том, Мақолалар. Танқид. – Тошкент, Фафур Ғуцлом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1972, 265-266-бетлар.

муддаоларини бир-бирларига карама-қарши қўйган ҳолда тасвирлайди. Зиёли ва Домулло эзгуликнинг, янгиликнинг тарғиботчиси ва мухлиси сифатида кўринса, Бой эскиликка муккасидан кетган, янгиланиш ва ўзгаришларга нисбатан бепарво, ҳатто душман мақомида тасвирланади. Икки образда юрт қайғуси, эл-юрт ташвиши, унинг келажаги учун қайғураётган кишилар кўрсатилса, Бой қиёфасида ўзининг тор, биқиқ дунёсидан ташқарини кўра олмайдиган, манфаатпараст ва жоҳил шахс намоён бўлади. Асарда илм ва илмсизлик, маърифат ва жаҳолат орасидаги зиддият ҳам ёрқин кўрсатиб берилган.

Мақсуд Шайхзоданинг «Мирзо Улуғбек» драмасидаги зиддиятларнинг намоён бўлиши ҳам ўзига хосдир. Бир қарашда у мутафаккир ота ва мансабпараст ўғил орасида содир бўлаётгандек кўринади. Аслида эса у шахс билан замон, алоҳида шахс ва ижтимоий тузум орасидаги зиддиятларга таянади. Энг муҳим ва бўртиб кўринадиган зиддиятлар Улуғбек билан унинг ўғли Абдуллатиф, Улуғбек билан Гавҳаршодбегим, Улуғбек билан Саид Обид, Улуғбек билан Пири Зиндоний орасида кўзга ташланади. Бу зиддиятларда ақл – идрок ва жаҳолат, эзгулик ва қабоҳат, бағрикенглик ва манфаатпарастлик, донолик ва жоҳиллик сингари бир-бирига зид бўлган фазилат ва нуқсонлар ҳам ўзаро бир майдонга туширилади. Улар орасидаги баҳсу мунозаралар, кескин курашлар орқали чуқур ҳаётий мантиқ ва хулосалар ёрқин намоён бўлади.

Драматик асарларнинг ўрганилишида уларнинг тилига алоҳида эътибор бериш керак бўлади. Йирик адабиётшунос олим ва драматург Иззат Султон айтганидай: «Киши роман ўқир экан, унда тушунилмаган сўз устида ўйлаш, унинг маъносини эсга олиш ёки луғатлардан қараб топиш имконияти бор. Томошабин бундай имкониятларга эга эмас. Шу сабабли сахнада айтилган ҳар бир сўз тушунарли бўлиши шарт»¹.

Драматик асарларни таҳлил қилишда асардаги қаҳрамонларнинг ҳаракати, бир-бирларига муносабатигина эмас, балки ундаги ҳар бир сўз, ҳар бир ишора ҳам ўзига хос аҳамият касб этади. Шунга кўра уни таҳлил қилишда муаллиф ремаркасидан бошлаб, қаҳрамонларнинг бир-бири ҳақидаги фикрлари, уларнинг ўз сўзлари, муаллиф кўллаган тасвир воситаларининг барчаси, тил имкониялари ҳам ҳисобга олиниши

¹ Иззат Султон. Адабиёт назарияси. – Тошкент, Ўқитувчи, 1980, 289-бет.

керак. Буни ихчам намунасини «Ёркиной» драмаси мисолида шундай кўрсатиш мумкин:

Ёркиной» драмасидаги Пўлат образига тавсиф:

Муаллиф ремаркаси	Пўлат ҳақида бошқалар	Нутқидан намуналар	Мақол ва образли ифодалар	Пўлат нутқи учун хос бўлган сўзлар
<p>Пўлат – боғ бон йигит, 30-35 ларда Ўлмас ботир-нинг кўрғон боғчасида ўрик дарахтларининг таги. Тўрда – ўрикзордан сўнг олмасор, унинг орқасида узун-узун саргад (ишком)лар. Кўклам бошлари: ҳамма дарахтларнинг япроқлари кўм-кўк-тоза, гуллар чаман-чаман бўлиб очилгонлар. Вақт ярим кечага яқинлашган, дарахтларнинг орасидан ойдинлик тушадир, йироғлар сутдек ойдин. Оғир ва сирли бир жимлик.</p> <p>Бир гиламча, бир шер териси – пўстак билан иккита ястик кўтариб</p> <p>П ў л а т чиқар, содда – хизматкорларча кийинган. Белида ёлғиз боғ - бон пичоғи осилган.</p>	<p>Қумри: Биладан, биладан, кимни севганингизни ҳам билан. Ким учун кўз ёши тўканингизни ҳам билан. Сиз севган гўзалнинг сиз учун кўз ёши тўкиб турганини ҳам билан. Сиз севган гўзалнинг ўзингизга тенг бўлмаганини, шу учун унга ета олмаслигингизни, менга ўхшаган ноумид бўлганингизни ҳам билан.</p> <p>Момо: Пўлат бўлса ўз гавдасидан бошқа ҳеч нарсаси йўқ бир боғ бон, бир ялангоёқ.</p> <p>Ботир: Беномус, кўрнамак! Гапир дейман сенга, беҳаё!</p> <p>... Мен сенинг мардлигингни билганим учун сен билан майдонда учрашганимга жуда хурсанд эдим. Шу учун урушда бир мартаба ҳам ҳийла ишлатмадим, ҳамма вақт сенга хурмат билан уруш қилдим.</p> <p>Ёркин: Мана шундай тоза қиличлар мана бу Бека ўхшаган ноинсоф золимларга эмас, ўша Пўлат ботирга ўхшаган инсофли, ҳақ йўлида тортишиб ётган азаматларга келишадир.</p>	<p>... мен билмадимким, ярим кечада бу тарақ-туруқ нима учун ва ким учун бўлса?</p> <p>Йўқ, мен ўз шармандалигимни сира ўйламайман, лекин унинг шарманда бўлишидан жуда ёмон кўрғаман. Унга тарикдай бир гап тегса, хафа бўламан.</p> <p>Севса-да, севса-да... У – осмонда, мен-ерда. У мени ўйлайдир, мен – тоғу тошларни... Мен тожу тахт ўғрилари билан мардларча олишиб турган бир йигитман!</p>	<p>Унга тарикдай бир гап тегса, хафа бўламан. Ўлмас ботир ишни бузиб қўйдида. Бек билан бўй ўлчашмакчи бўлган бой</p>	<p>Пошшам, Ота, отажон, худога шукур, Биз қўлимиздан келганини қилдик</p>

Драматик асарлар моҳиятини яхши англаш учун матн устида ишлаш катта ёрдам беради. Айниқса, ифодали ўқиш, шарҳли ўқишнинг нафи катта. Бунда муаллиф кўзда тутган маънонинг юзага чиқарилишига имконият пайдо бўлади. Ўқитувчининг ўзи

ифодали ўқиш намунасини кўрсатиб, ўқувчиларини шу йўналишга бошласа, асар мантиқдаги бош маънонинг англаниши осонлашади. Шарҳ ва изоҳлар эса шу мантиқнинг таркибий қисмларини кўрсатишга қаратилиши керак.

Драматик асарларни тушунишдаги енгилликни таъминлайдиган яна бир қадам асарни ролларга бўлиб ўқиш билан алоқадор. Аммо бу ҳам ўз-ўзича, осонлик билан амалга ошмайди. Ролларга бўлиб ўқиш учун ҳам жиддий тайёргарлик керак. Зеро, ҳар бир асар қаҳрамонининг ўзига хос хусусиятлари, унинг руҳиятидаги мавжуд ҳолат теран илғаниши, уларнинг ҳар бирига хос бўлган хатти-ҳаракат ва ҳатто овознинг тезлиги, баланд-пастлиги ҳам аҳамиятли бўлади. Уларнинг асарда тасвирланаётган воқеа ва характерларга алоқадорлиги ўқиш шаклидан оқ сезилиб туриши мақсадга мувофиқ бўлади. Бу жараёнларда ўқувчиларнинг муаллиф Ғояларини тушуниши, муаллиф билан биргаликда кашф этиб бориши керак бўлади.

Биз «Ёрқиной» мисолида мулоҳаза юритадиган бўлсак, дастлабки парда билан танишишдан кейин ўқувчиларга шундай саволлар билан муносабат қилишимиз мумкин:

1. Биринч пардада биз нималарни кўрдик? Унинг иштирокчилари кимлар?
2. Иштирокчиларнинг кийимларида қандай ўзига хосликлар бор?
3. Биз сахнадаги иштирокчилар, уларнинг кийимлари, қиёфалари, ёши, характери ҳақидаги маълумотларни қаердан ёки қандай билиб олдик?
4. Қумри ва Пўлат нутқларидан айрим намуналарни ўқинг. Уларда ифодаланаётган асосий моҳият нимада деб ўйлайсиз?
5. Қаҳрамонларнинг бир-бирларига бўлган муносабатларида қандай оҳанглар устивор? Улар қандай ифодаланапти? Бу муносабатларнинг англанишида муаллиф ремаркаларининг ўрнини тушунтириб бера оласизми?

Ўқувчиларга асарнинг сахнадаги кўринишини тасаввур эттириш ҳам унинг моҳиятини теранроқ илғаш йўллари билан бирдир. Бунинг учун ўқувчиларга «Ёрқиной» драмасидаги бирорта кўриниш учун сахна безакларини танлашни тавсия этиш мумкин. Турли ўқувчилар бунда бир неча вариантни тавсия қила оладилар. Бутун синф билан ҳар бир тавсияни муҳокама қилиш, уларнинг қайси бири асар руҳиятига кўпроқ даражада мос

ҳолатларни топганлигини белгилаш ўқувчилардаги мустақил ва ижодий фикрлашни, уларнинг оғзаки ва ёзма нутқларининг ривожланишини таъминлайди, муҳими уларнинг асар Ғоясини чуқурроқ англаб етишларига замин ҳозирлайди.

Ўнинчи мажлис воқеаларини олиб кўрайлик. Бу ерда Ўлмас ботир билан Пўлатнинг юзма-юз суҳбатлари берилади. Аслида, драманинг энг ўткир кўринишларидан бири ҳам шу ерда. У ерда Ғоялар кураши, мафкуралар кураши, шахслар кураши, улар орасидаги зиддият ўзининг бутун қамров ва мантиқи билан намоён бўлган. Сюжет нуқтаи назаридан воқеларнинг кульминацион нуқтаси ҳам шу ерда. Парча билан танишиб, ўқувчиларга шундай саволлар бериш мумкин бўлади?

1. Ўлмас ботирнинг келганлиги ҳақидаги хабарни Пўлат қандай қабул қилди?
2. Пўлатнинг шу ҳолатдаги монологда унинг кайфияти ва қарашлари қандай ифодаланган?
3. Ўлмас ботирнинг «Пўлат, ҳозир сен билан бизга дунёда ҳеч бир маҳрам, дўст, ота-она демасдан, ёлғиз гаплаштурган вақт келиб қолди» деган гапларини Пўлат қандай қабул қилди? Шу манзарадаги Ўлмас ва Пўлатларнинг ҳолатига қандай баҳо берасиз?

Шу тарзда асар матни устида ишлаш асносида воқеларнинг ривожланиб бориш хусусиятлари ҳам изоҳланади, тушунтирилади.

Бундай мулоҳазалар асарнинг мазмунини теран англатади, ўқувчиларни ролларга бўлиб ўқишга тайёрлайди. Шундан кейингина биз алоҳида образларнинг тавсифига ўтишимиз мумкин бўлади.

Асардаги иштирокчиларнинг ҳар бири билан танишган ўқувчи, уларнинг ўзига хосликлари ёзувчи маҳорати туфайли юзага чиққанлигини ҳис этиши керак.

Биргина Ўлмас образини олиб кўрайлик. Асар давомида уни хилма-хил кўринишларда учратамиз. У вазият ва шароитга қараб ўзини турлича тутаяди. Буларнинг барчаси унинг нутқида ўзига хос тарзда ифодаланади. Асарни таҳлил қилиш жараёнида Ўлмаснинг ботирлиги, ўз фарзанди учун фидокор ота эканлиги, мақсадига эришиш йўлида ҳеч нарсадан (ҳатто одам ўлдиришдан ҳам) қайтмаслиги, Айни пайтда нодон ва жаҳолатга ботганлиги ҳам кўриниб қолади. Бундай ҳолатларнинг барчасида қаҳрамон нутқи

тегишли услубий ранг-баранглик ва тасвир воситалари орқали намоиш этилади.

Ўқувчиларга Ўлмас ботирнинг нутқиға тавсиф бериш вазифасини топтириш мумкин.

Ўлмас ботир асарнинг биринчи парданинг охирги - ўнинчи мажлисида пайдо бўлади. Унинг нутқи дашном ва нафратга тўла ҳолда кўринади:

(Ботир *(ташқаридан бақриб келар)*). Ҳой беорлар, беномуслар!
(*Тез кириб келиб бир тўхтаб оладир-да, сўнг бирдан Пўлатға ҳамла қилиб*) Беномус, кўрнамак!).

Пўлатнинг кескин саволларидан кейин эса у бирданига ўзгаради:

(Ботир *(огир)*) Пўлат, сенга нима дейишни билмайман... Менга мунча қаттиқ даъволаринг бор экан. Ўзимга хилват қилиб туриб айтсанг бўлмасмиди?)

Шундан кейин уни бешинчи пардада кўрамиз. У ёлғон хабарларгаишониб келган ҳолатда намоён бўлади. Ўз фарзанди учун ҳаётини таҳлика остига қўйиб бўлса-да, Пўлатнинг ҳузурига келади. Ғатто маҳрамини ҳам ташқарида қолдириб, Пўлатнинг ҳузурига ёлғиз бир ўзи киради. Манна шу саҳнада Ботирнинг нутқидан унинг Пўлатга, қизига, ўзига, бошқаларга бўлган муносабатларини атрофлича илғаб олиш мумкин.

Унинг Пўлат ҳақида айтган гаплари Ботирнинг ота сифатидаги, кўшин бошлиқи сифатидаги, бир ўзбек йигити сифатидаги химлатларини кўрсатиб беришга хизмат қилади.

Ботирнинг ўз қизи ҳақида айтган гаплари ҳам ички қарама-қаршиликларга тўла. Бир томондан у қизини қоралайди, айниқса, Пўлатдай «ёмон бир душманнинг олдида шу кунга қолгани учун» унга дашномлар ёғдиради, Айни пайтда ота сифатида, ўз фарзанди учун бутун умри, кучи, меҳрини берган ота сифатида қуйидаги сўзларни ҳам айтади:

Б о т и р . Қизимни танимасам – танимасман, унинг кўнглини билмасам – билмасман... Лекин уни севаман, у учун ҳар нарсадан кечаман!

Худди шу тарзда Ўлмас ботирнинг ички маънавий олами Пўлат билан бўлган суҳбатда атрофлича очилади. «Ғунари - гўрковникидан ёмон» (Ёрқиной) Ўлмаснинг ота сифатида мутлақо бошқача одам эканлиги кўринади.

Бешинчи парда охирида Ўлмас айтган мана бу мулоҳазалар унинг яна бир янги қиррасини: мардларча тан ола билишини, самимий эътироф эгаси бўла билишини ҳам тасдиқлайди:

Б о т и р (*Пўлатга қараб самимий*). Пўлат, кечир мени! Сенинг билан олишиб бўлдим! Ҳозир Нишобсойга жўнайман, қизни ўзи ўқирлатиб, сенга тўнкаган бекни бола-чақа, авлоду аждоди билан тилка-тилка қиламан! Номуссиз сарой, ҳамиятсиз сарой, тожу тахт лозим бўлса, ўзи сақлаб олсин. (Тез чиқадир).

Драматик асарларни таҳлил қилишнинг яхши намунаси Қ.Аҳмедовнинг «Ғамза Ғакимзоданинг «Бой ила хизмтчи» драмасини ўрганиш» китобида тавсия этилган. У ерда асар матни устида ишлаш, жраманинг композициясини ўрганиш усуллари, ундаги алоҳида персонажлар устида ишлаш, драманинг тилини ўрганишга оид фикр-мулоҳазалар баён этилган.

Умуман, драматик асарларни ўрганишда пардалар орасидаги боғланишларга, ҳар бир пардага хос бўлган воқеалар ривожига, мана шу жараёнларда алоҳида олинган персонажлар характеридаги ўзгаришлар ва ривожланишлар даражажасига алоҳида эътиборибериш керак бўлади. Бунда уларнинг тилига, бир-бирларига муносабатларига, шу муносабатларнинг ифода тарзига ҳам диққатни қаратиш шарт.

Савол ва топшириқлар:

1. Таълимнинг турли босқичларида драматик асарларни ўрганишнинг ўзига хос хусусиятлари нималарда деб ўйлайсиз?
2. Драматик асарларни ўрганишда кўпроқ нималарга эътибор бериш керак деб ўйлайсиз?
3. Драматик асарларни ўрганишда сахна безаклари, муаллиф ремаркаларининг ўрни ва аҳамияти нималарда кўринади?
4. «Мирзо Улуғбек» драмасидаги Улуғбек образининг нутқий тавсифини тузинг.

Бадиий асарнинг тилини ўрганиш

Р е ж а

1. Бадиий асар тили ҳақида.

2. Бадиий асар тилини таҳлил қилишнинг асосий хусусиятлари.

Бадиий адабиётни онгли ва ижодий ўқишга ўргатиш бугун ҳар доимгидан кўра ҳам каттароқ аҳамият касб этиб бормоқда. Бу борада бадиий матн тушунчаси, уни таҳлил қилиш тамойиллари айрича аҳамият касб этади. Бадиий матнни адабиётшунослар ҳам, тилшунослар ҳам ўрганишади. Матннинг лингвистик таҳлили эса тобора кенгроқ эътибор қозонаётганлиги бежиз эмас.

Бадиий асар матнини ўрганиш билан адабиётшунослар ҳам, тилшунослар ҳам жуда қадим замонлардан буён шуғулланиб келган деб айтишимиз мумкин. Шунинг учун ҳам бу масала фанда анъанавий мавзулар қаторида туради, бироқ ҳалигача мана шу қадимий муаммонинг қоронғи нуқталари, баҳсталаб ўринлари оз эмас.

Гарчи олий ўқув юртларидаги бир қатор фанлар: адабиётшунослик ва тилшуносликка кириш, адабиёт назарияси, она тили ва адабиёт ўқитиш методикаси, бадиий матннинг лингвистик таҳлили, бадиий асарни таҳлил қилишнинг замонавий методлари, она тили ва адабиёт ўқитишнинг замонавий технологиялари ё бевосита, ё билвосита бадиий матн таҳлилига алоқадор бўлса-да, ҳалигача уларнинг энг самарадор ва амалиёт учун энг қулай турлари устидаги баҳслар давом этмоқда. Бунда асар тили алоҳида эътиборда тутилади.

«Адабиёт назарияси ва эстетиканинг умумий муаммоларини эгаллаган, ҳатто бадиий ғоя ва мазмунни интуитив тарзда ҳис эта олиш қобилиятига эга бўлган адабий танқидчи ва адабиёт тарихчиси адабий асар таҳлилида поэтик нутқнинг лингвистик асосланган услубиятисиз ҳеч нарсага эриша олмайди. Фақат шу йўл билангина адабиётда ўзаро қаттиқ боғланиб кетган иккита омил: мазмун (ғоя) ва материал (шакл)нинг ишончли намойишига эришиш мумкин бўлади»¹.

«Бадиий асар мазмуни деганда одатда борлиқдаги ижтимоий, маънавий, табиий ҳодисаларнинг алоҳида, махсус (бадиий-эстетик) ўзлаштириш ва акс эттириш натижалари тушунилади»².

¹ Степанов Г.В. Содержательный и формальный аспекты в литературно-критическом анализе художественного произведения. – Язык и стиль писателя в литературно-критическом анализе художественного произведения. – Кшинев, «Штиинца Кишинев», 1977, с.3.

² Ўша ерда

«Асар бадий тўқимасини таҳлил қилишнинг қийинлиги тил шаклининг ўзига хос хусусиятлари билан белгиланади. Тил материали бошқа барча санъаткорлар ишлатадиган материаллар (мармар, бўёқ, ёғоч, тош, муסיқадаги товуш в.б.)дан ўзида ҳам моддий, ҳам идеал томонлари борлиги билан фарқ қилади. Бошқача қилиб айтганда, сўз материали умумэгаллик қиладиган ашё сифатида индивидуал ижод жараёнига қадар ҳам ўз моддий қобиғи ва ўз моҳияти (мазмун)га эга бўлади. Демак, тил оддий материал («материя») эмас, балки аллақачон шаклланган материал, яъни турли типдаги (луғавий, грамматик) маъноларга эга бўлган моддий субстратдир». Ижод жараёнида аллақачон ўз мазмуни (маъноси)га эга бўлган тил бирликлари (сўз, сўз бирикмаси, гап) бадий «мазмун»ни, яъни реал борлиқ объектлари ҳақидаги санъаткорнинг фикрларини ифодалаш учун мақсадли тарзда фойдаланилади.

Бадий асар шакли тушунчаси «моддий субстрат»дан, яъни тилдангина иборат эмас, ваҳоланки, бадий асар шаклини ташкил этувчи элементлар сирасида (масалан, композиция билан ёнма-ён тарзда) сўз материалига, унинг тузилишига етакчи ўрин хосдир. Шакл элементлари орасида мазмуннинг категориялари ҳисобланадиган ғоя, образ, сюжет, мотив, вазият в.б. билан энг мустаҳкам ва бевосита боғланиб кетадигани тилдир. Бу муносабатларнинг шундай турики, улар ҳатто бир-бирларига ўтиб туришлари ва айланишлари билан характерланади¹.

«Бадий матнни тадқиқ этаётган адабиётшунос ва танқидчи учун энг муҳим мазмун категориялари ғоя ва образдир. Дарҳақиқат, ғоя ва образ ажралмасдир, зеро бадиё образ мазмуни бадий асар ғоясини ташкил этади. Санъат соҳасида мазмунни яратиш, биринчи навбатда образни яратиш сифатида намоён бўлади.

Юқорида баён этилган мулоҳазалардан очик кўришиб турибдики, бадий асар мазмунининг умумий талқини, очилиши ва баҳланишида тилнинг аҳамияти нечоғлик каттадир. Шунга қарамай, бадий матн таҳлилига бағишланган тадқиқотларда ғоя-образ ва тил мутаносиблиги масалалари турлича кўриб чиқилади»².

«Улардан биттасини қайд этайлик: структур-лингвистик метод ўз табиатига кўра иккиёқлама бўлган объектнинг бир томонини – тилни ўрганишга, (бирок нутқни ўрганишга эмас) йўналтирилган,

¹Ўша китоб, 4-бет.

²Ўша китоб, 5-бет.

айни пайтда адабиётшунос конкрет «нутқий» мавжудлик билан (мавҳум «тил» ҳодисалари билан эмас) билан машғул бўлади»¹.

Тилшунослик фаолиятининг битта соҳаси бадиий асар тили ва услубини, жумладан, ёзувчининг индивидуал услубини ўрганишдан иборатдир. Бироқ, соф тилшунослик нуктаи назаридан ўрганиладиган йўналишда бадиий асарнинг бутунлигига кўра унинг мазмун аломатларини тўла қамрай олмайди.

Биз бир асар тилини таҳлил қилишни режалаштирайлик. Бунинг учун эътиборда тутилиши шарт бўлгани айрим хусусиятлар борки, биз уларни эсда тутишимиз керак. Булар:

1) ўқувчиларнинг олдинги синфларда она тили ва адабиёти дарсларида олган билимлари;

2) уларнинг адабий-назарий тайёргарликлари;

3) матндаги асосий тасвир воситаларини аниқлай олиш ҳамда уларнинг шу матнда бажараётган вазифаларини таҳлил қила олишга оид малака ва кўникмалари.

Бадиий асар тилини таҳлил қилишда ҳам узвийлик ҳамда узлуксизлик асосий тамойил бўлиб қолиши керак. Шунга кўра бадиий асар тилини ўрганишда ҳам ўқувчиларнинг бу соҳадаги билимларининг босқичма-босқич ортиб боришига эътибор қаратиш лозим.

Буни шундай тасаввур қилсак бўлади:

1. *Поэтик тил ҳақидаги дастлабки маълумот*

2. *«Поэтик нутқ» тушунчасини*

3. *Поэтик матннинг синтактик қурилиши*

4. *Бадиият ва тасвир воситалари мутаносиблигини умумлаштириши.*

Барча босқичлардаги асосий урғу тил сатҳлари, адабиётшунослик фанлари, предметлараро алоқаларни эътиборда тутган ҳолда шаклланадиган билим, кўникма ва малакаларга қаратилиши мақсадга мувофиқ бўлади.

Биз Хоразмий ҳақида гапирганимизда, жумладан, шундай деймиз:

«Хоразмийнинг тили ниҳоятда ширали. У ўзбек тилининг нозик ва нафис ички имкониятларини муҳаббат билан намойиш эта олган. «Шакардек тил», «тонг ёқтуситек», «тан ичра жон», «арслон юрак», шунингдек, «олдини тутмоқ», «олдин кечмоқ», «ер ўпмоқ»,

¹ Ўша китоб, 6-бет.

«елга бермоқ» каби ифодалар Хоразмий тилининг нафосатини белгилаб беради. Асарда Фаридун, Сулаймон, Масих, Юсуф, Ҳотами Той, Рустам, Али, Муҳаммад Хўжабек сингари тарихий ҳамда афсонавий номлар учрайди. Муаллиф ўрни-ўрни билан арабча ва форсча сўзлардан ҳам усталик билан фойдаланади.

Шунинг учун ҳам «Муҳаббатнома» ўзбек тили тарихини ўрганиш учун ҳам бой манба бўла олади. Унинг ўша давр тилининг бадийий ёдгорлиги сифатидаги қадри баланддир».

Бу гаплар мағзини чақиш учун эса Хоразмийнинг «Муҳаббатнома»си тили устида ишлаш талаб этилади.

Бунинг учун дарслик материалга муурожаат қиламиз:

Номалар ошиқнинг ўз маъшуқасига дил изҳорлари тарзида ёзилган. Уларда маъшуқа *таърифи* асосий ўрин тутди. Биринчи номанинг дастлабки мисралариёқ худди шу тарзда бошланган. Маъшуқанинг кўрки тенгсиз. У кўрклиларнинг подшоҳи унинг гўзаллиги ҳақидаги мадҳ (хуснунг сипоҳи) оламни тутган.

Маъшуқа – парирухсор. Аммо парирухсорларнинг ҳам гўзали – кўркабойи.

Юз, қош, кўз, хол, бўй (қад) тасвирлари ниҳоятда хилма-хил ҳолатларда жуда гўзал ва оригинал тарзда тасвирланади:

Турубдур кўзда қаддингиз хаёли,

Анингдекким сув узра тол ниҳоли.

Лирик қаҳрамон назарида маъшуқа гўзаллик, латофат ва назокатда тенгсиз. У оламдаги энг азиз ва мўътабар инсон. Мумтоз адабиётимизда бўлганидек, Хоразмий тасвирида ҳам маъшуқа бепарво, қаҳри қаттиқ, жафокор ва ҳатто бевафодир. Шунинг учун ҳам маъшуқа «номехрибон», «аҳди бақосиз».

Қамуқ ёқут эринли, сўзи дурлар,

Вафосизликни сиздан ўрганурлар.

Бироқ ошиқ кўнгил изҳорида собит, у ўз ишқига содиқ. фикрида қатъий:

Давр сизнинг дурур даврон боринча,

Кулунгизмен танимда жон боринча.

... Киши қайда ўларин билса бўлмас,

Ҳақиқат ёридан айрилса бўлмас.

ҳатто:

Аюрмен, юз нечаким келса меҳнат,

Жафо сиздин, тақи биздин муҳаббат.

Умуман, асарда ҳақиқий гўзалликни таъриф ва тасвир этиш, инсоний муҳаббат туйғуларини самимий ифодалаш, инсон қалбидаги нозик кечинмаларни қаламга олиш асосий ўрин тутди. Бу гоҳ маъшуқа ва сабога мурожаат, гоҳ ошиқ қалб изҳори тарзида намоён бўлади. Уларнинг барчасига хос хислат – юксак бадииятдир. Адибнинг ўхшатиш ва сифатлашларидан бошлаб, танлаган вазни, жанри, қофия ва радифларигача ана шундай нозик бадииятни юзага келтиришга хизмат қилади.

Агар десам сени Рустам, ёрарсен,
Қиличинг бирла сафларни ёрарсен.

Муҳаммад Хўжабек мадҳига бағишланган бу парчада мамдуҳ - макталаётган одам Рустамга ўхшатилмоқда. Биринчи мисра охиридаги «ёраарсен»-ярайсан, лойиксан, арзугуликсан маъноларини беради. Кейинги мисрадаги шу сўз эса «ёрмоқ», «бўлиб ташламоқ» маъноларига эга. Бундай тажнисли қофиялар адибнинг оқзаки анъаналар билан яқиндан танишлигини кўрсатади. Бугина эмас, халқона киноя ва қочиримлар, анъанавий тасвир воситалари, хусусан, муболаға ва ўхшатишлар тизими ҳам бу фикрни қувватлайди.

Бундай таҳлилни замонавий шеърят мисолида ҳам амалга ошириш мумкин.

Юртим, сенга шеър битдим бу кун,
Қиёсингни топмадим асло.
Шоирлар бор ўз юртим бутун—
Олам аро атаган танҳо.
Улар шеъри учди кўп йироқ,
Қанотида кумуш диёри.
Бир ўлка бор дунёда бироқ
Битилмаган дostonдир бори:
Фақат ожиз қаламим маним,
Ўзбекистон, Ватаним маним.

Абдулла Орипов «Ўзбекистон» шеърини Ватан мавзусида яратди. Унда ватанпарварлик ғояси илгари сурилди. Аслида бу шеър миллионларнинг, миллионлаб ўзбекларнинг ижтимоий босим

остида томоқида қадалиб турган хайкириқ сифатида юзага чикди. Зеро, шеър ёзилган пайтда Ўзбекистон мустақиллиги ҳақида гап ҳам йўқ эди.

Шоир Ўзбекистонни баланд ва ўз овози билан Юртим - Ватаним дея олди. Ватан тасвири эса мутлақо ўзига хос тарзда қаламга олинди. Адиб аввал юрт тарихини эсга олади. Абу Райхон Беруний, Алишер Навоийдек буюк инсонларнинг бевосита ўзбек халқига мнсублигининг ўзи фахр ва ифтихор манбаи бўла олишини таъкидлайди. Абдулла Орипов таърифидаги Ўзбекистон «битилмаган дostonдир».

Шоир ватанпарварлик ғоясини рўёбга чиқариш учун тасвирнинг ўзига хос усулларини танлайди. Айниқса, асарнинг тили мутлақо ўзига хос. У ширадорлиги, оҳангдорлиги, сержиллолиги билан ажралиб туради. Шеър бармоқнинг ниҳоятда ўйноқи вазнида ёзилган. Ўн беш бандли бу асарнинг ҳар бир бандида поэтик фикрнинг ўзига хос ривожини кузатиш мумкин. Ана шу ривож бевосита унинг тили билан ҳам боғлиқдир. Ўқувчилар билан шеърни таҳлил қилишда ҳар бир банддаги таянч сўзларни белгилаш, ҳар бир банддаги асосий ғоя ва унинг ифодаланиш тарзига диққат қилиш яхши самара беради.

Шеърдаги бадиий тасвир воситалари устида ишлаш жараёнида ҳам (ўхшатиш, сифатлаш, тазод, таъдид ...) асар тилининг ўзига хосликларини кузатиш имконияти бўлади.

Маълумки, Алларнинг 3-босқичидаги Абдулла Ориповнинг ҳаёти ва ижоди ҳам ўрганилади. Жумладан, у ерда «Ҳангома» асарини ўрганиш имконияти мавжуд. Биз ушбу асар тили билан боғлиқ таҳлил намунасини Қ.Ёдгоров тадқиқотига суянган ҳолда ҳавола этамиз.

«Биз бу асар устида ишлаш жараёнида асар тили билан унинг ғояси, ғоявий-бадиий мазмуни орасидаги боғланишларни аниқроқ тасаввур этиш имкониятлари билан танишамиз. Бу ерда матнда иккита маъно: бир ўқишда ялт этиб кўзга ташланиб турадиган - ташқи қисм, ҳамда унинг остига «беркитиб қўйилган» - сирли қисм мавжуд. Аммо уларнинг ўзаро зич алоқадорлигини ҳам айтиш жоиз. Йирик рус методисти И.А. Гальперин қайд этганидек, «Айни кузатиб бўладиган ҳодиса кузатиб бўлмайдиган ҳодисалар моҳиятини ойдинлаштириш учун имкон беради»¹.

¹ Гальперин И. Р. Текст как объект лингвистического исследования. М.: Наука, 1981. С.24

Маълумки, матн бир марта тўлиқ ўқиб чиқилганидан кейин унинг яхлитлигини идрок этиши мумкин бўлади. Аммо бу яхлитликнинг алоҳида-алоҳида қисмлардан иборат эканлигини ҳам назарда тутиши керак. Зеро, «матннинг бутунлигига ички маъно ривожигадаги қисмлар ва бутунликнинг ўзаро алоқалари туфайли эришилади»¹. Бизнинг мисолимизда у алоҳида-алоҳида бандлардан иборатдир. Мана шу бандларнинг муаллиф тақдими ва талқинидаги кетма-кетлиги матн яхлитлигини таъминлаган.

Энди матннинг ўзини кўриб чиқайлик. Матнни шартли равишда уч қисмга ажратиши мумкин:

1. Тўй хабари ва йўлга чиқиши.
2. Икки чолнинг адашиб қолганликларини сезишлари.
3. Қайтиши.

Воқеа шундай бошланади:

*Қор ёғарди бўралаб,
Қолишмасди довулдан.
Тўйга айтиб кетишди
Шундоқ қўшни овулдан.*

Шеърда воқеабандлик бўлганлиги учун ҳам бандлар орасидаги мантиқий алоқадорликни англаш унчалик қийин эмас.

Кўриниб турибдики, матн дастлаб оддий хабар билан бошланмоқда. Бундан кейинги воқелар ривожига учун асос бўлган ҳодиса «қўшни овулдан тўйга айтиб» кетишгани. Эътиборни кейинги тўртликка қаратайлик.

*Йўлга чиқди икки чол,
Тўйга бориш қарз, бешак,
Бирови отга минди,
Бирови минди эшак.*

Дастлабки мисрада берилган умумлаштирувчи сўз («икки чол») охирги икки мисрада алоҳида-алоҳида кўрсатиляпти. Йўлга чиқиш, масъулиятни англаш (тўйга бориш қарз, бешак)даги умумийлик билан, уловлардаги айирма яхлит ҳолда ўқувчининг кўз олдида гавдалантирилади. Бу ерда инверсиянинг оддийгина

¹ Вартаньянц А.Д., Якубовская М.Д. Пособие по анализу художественного текста для иностранных студентов-филологов. – М.: Русский язык, 1989, с 7.

иштироки ҳам гап таъсирчанлигини оширишида фавқулодда вазифа бажарган. Гарчи охирги икки гапнинг қурилиши яқиндай туюлса-да (ҳар икки гап ҳам эга билан бошланяпти, бунинг устига эгадан кейин бор-йўғи иккитагина сўз иштирок этяпти холос), уларнинг ички тузилишида кескин айирма сезилади. Бу айирма кесим таркиби билан боғлиқ. Биринчи ҳолатда у одатдаги тартибда (отга минди) кўзга ташиланади. Кейинги ҳолатда эса мана шу одатдаги тартибнинг ўзгартирилиши билан адабиётшуносликда «поэтик эффе́кт» деб юритиладиган ҳодиса содир бўлади. Сўз маъноларининг товланишида янгича бир жило пайдо бўлади.

Бандда ҳар икки чолнинг тўйга бориш сабаблари, улови алоҳида кўрсатилган. Кейинги бандларда воқеаларнинг ривожини маълум даражада мана шу уловлар билан алоқадор ҳолда кечади:

*Қор-чи, ҳамон ёғарди,
Ёғар эди гуниллаб.
Йўлни эшак бошлади,
От эргашиди лўкиллаб.*

Агар биринчи бандда қорнинг анча шиддат билан ёғайётганлиги кўрсатилган бўлса, ушбу бандда унинг давомийлиги, узлуксизлигига урғу берилган. Олдинги ҳолатда гап шахслар устида бораётган эди. Бу ерда уловларнинг ҳаракатига эътибор тортилган. Дастлабки ҳолатда уловлар «ҳаракатсиз» бўлиб, шахслар ҳаракатда кўрсатилган эди. Кейинги бандларда ҳаракат асосан табиат манзараларига, шунингдек, икки уловга «юкланади». Ҳозирги банднинг кейинги қисмидаги «эшак бошлади» ва «от эргашиди» қисмлари шу мисралардаги гапнинг маъновий асосини ташкил этади. Шоир биринчи гап олдидан тўлдирувчи, иккинчи гапга эса ҳолни қўйиши билан манна шу бир хилликни силлиқлаб юборган, уни сезилмайдиган даражага келтирган. Бунинг ёнига қофиядаги оҳангдошлик ва композициядаги яхлитлик ҳам қўшилиб шеърнинг таъсирчанлигини жуда кучайтириб юборган.

Абдулла Орипов тасвирнинг жуда ўзига хос усулини танлаган. У манзараларнинг тез-тез алмашиб туришини таъминлаган. Навбатдаги банд чолларнинг ўзаро суҳбатига қаратилади:

*Ганга тушди икки чол,
Суҳбат у ёқ-бу ёқдан.
Ўтган-кетган, баланд-наст,
Гоҳ кала, гоҳ туёқдан.*

Бу ерда ҳам яна воқеаларнинг давомийлигига, шу билан бирга чолларнинг катта тажрибасига алоҳида урғу берилган. Бунга дастлаб жуфт сўзларнинг қўлланилиши билан эришилган. Суҳбатнинг «у ёқ – бу ёқдан» бўлишининг ўзиёқ турли хил мавзуларнинг ўртага тушганлигига ишорадир. «Ўтган-кетган», «баланд-наст» ҳам биринчидан, мавзуларнинг анча-мунча ўзгарганлигини, иккинчидан, бу икки киши орасидиги муносабатларнинг тасодифий эмаслигини, балки анча узоқ муддатлардан бошланиб келаётганлигини англатиб келади. «Гоҳ» айирув боғловчисининг такрорий ҳолда қўлланиши воқеаларнинг алмашилиб-алмашилиб келишини кўрсатиб турибди. «Гоҳ кала, гоҳ туёқдан» ифодаси мавзу қамровининг анча катталигини ифодалайди. Адиб ҳали алоҳида бир сўзни ишлатмасдан туриб, воқеаларнинг кундузи бўлаётганлигини англата олган. Бунга қуйидаги тасвир янада кўпроқ ишонч беради:

Суҳбатнинг ҳам, у мумий сафарнинг ҳам давомийлигини кўрсатиши учун яна уловлар эсга олинади:

*Суҳбат деган соз нарса,
Қолмасанг бас сургашиб,
Йўргалар эшак ҳамон,
От боради эргашиб.*

Ушбу бандда қўлланган «ҳамон» сўзи эътиборга молик. У воқеалар давомийлигини кўрсатувчи шаклий белгилардан биридир. Мазкур ҳолатда у уловларнинг ҳаракатига алоқадор. Ваҳоланки, у олдинроқ қорнинг узлуксиз ёғишини, вақт нуқтаи назаридан узоқ давом этаётган табиат ҳодисасини англатиши учун хизмат қилган эди.

Шу шеърни таҳлил қилган А.Ҳамдамов кўрсатиб ўтганидай: «Чигал шароитга тушиб қолган одамлар, кўпинча, бу аҳволнинг ҳақиқий сабабини қидириб ўтирмасдан, шу ҳолатга сабаб бўлган кишини сўка бошлайдилар. «Ҳангома шеърининг қаҳрамонлари ҳамбу «анъана»ни давом эттиришади:

- Қора қишда тўй қилмай
Баттар бўлгур, нокас, гов.
Баччагарнинг аслида
Феъли совуқ эди-ёв.

Тўй эгасига қарата айтилаётган бу гапларнинг мазмуни, ундаги «нокас», «гов», «феъли совуқ» эпитетлари ушбу тўй эгасига тўғри елдими-йўқми, бунинг аҳамияти йўқ. Бу банда ифодаланан қаҳр қарғиш, сўкиш, камситиш каби салбий маънолар жаҳл чиққанда айтилавериб, маълум бир қолига тушиб қолган халқ тилининг бадиий намуналаридан бир кўринишидир»¹.

Воқеа содир бўлаётган вақт ҳам шоир томонидан бир неча марта турли усул ва шаклларда эслатилади.

Шу тарзда дастлабки танишув таҳлили амалга ошади. Сўнг матндаги айрим сўзлар устида тўхташ мумкин бўлади. Булар:

бўраламоқ – шиддат билан ёқмоқ

овул – кўчманчи чорвадорлар ўрнашган жой; қишлоқ

гоҳ калла, гоҳ туёқдан – кўч. гоҳ одамлар, гоҳ одамдан бошқа жонзот ва ҳодисалар ҳақида сўзлашиш назарда тутилади

сургалмоқ – судралгандай бўлиб юрмоқ, ҳолсиз ҳолда юрмоқ

йўргаламоқ – майда қадам ташлаб, тез юрмоқ; югурмоқ

кун қайтди – кеч бўлди

чақирим – халқ тилида қўлланадиган узунлик ўлчови, одатда инсоннинг товуши етадиган жойгача, деб тахмин қилинади, тахминан, 1, 06 км га тенг.

лўкилламоқ – 1. елиб юрмоқ, 2. чопиб юрмоқ. 3. Кўч. овора, сарсон бўлмоқ; бекорга уринмоқ.

ичига кирди куюн – кучли даражада безовта бўлмоқ, қаттиқ ҳаяжонланмоқ

тиш қайрамоқ – бировга қарши қасд қилиб, ёниб юрмоқ.

Бўғот – қамиш солиб ёпилган томнинг девордан ташқарига чиқиб турган қисми.

қамчин – бу сўзлашув тилидаги сўз бўлиб, аслида қамчи шаклида қўлланади. От-уловни уриб юришга ундаш учун ишлатиладиган дастали, кўпинча, қайиш тасма шаклидаги асбоб.

¹ Ҳамдамов А. Абдулла Ориповнинг «Ҳангома» шеърида халқона рух. - //Ўзбек тили ва адабиёти, 2003, 4-сон, 66-бет.

фонус – одатда, қўлда кўтариб юриладиган (ичига чироқ ёки шам қўйиладиган) ёки бирор жойга ўрнатиладиган, шамол ва ёгиндан муҳофаза қилинган чироқ

Талабаларнинг эътибори воқеалар ривожига, бундаги тасвирга, тасвирлардаги ифода имкониятларига тортилади. Биргина қиш манзарасининг ўзинигина олайлик. Банддан бандга ўтган сари қиш тасвирининг, айтиқса савуқ ва изгириннинг кучлироқ бўёқларда кўрсатилишини кузатиш мумкин. Юқорида айтилганидай, қиш манзараси дастлаб, оддий хабар тарзида келтирилади.

Қор ёғарди бўралаб,
Қошимасди довулдан.

Муаллиф қиш манзарасини яна қор ёғиши воситасида кўрсатади. Фақат қорнинг ёғиши даражаси (тарзи)га алоҳида ишора қилади:

Қор-чи, ҳамон ёғарди,
Ёғар эди гупиллаб.

Ниҳоят қор ҳам тинади. Бироқ совуқ энди авжига чиқа бошлайди (Қора совуқ тиш қайраб, Қовургани эзарди. . . Йўл қаёқда, тўрт тараф қалин, оппоқ қор эди. Энг баттари – савуқда жон сақлаш душвор эди).

Атроф тасвири мана шундай қуюқ бир ҳолатга келтирилгандан сўнг, шоир тасвир йўналишини бевосита қаҳрамонлар – икки чолга қаратади:

Қайтай деса изига –
Белги ҳам йўқ, из ҳам йўқ.
Қалтирайди икки чол,
Таскин ҳам йўқ, сўз ҳам йўқ.
Тонгага яқин қишлоққа
Киришдилар қалтираб.

Энди матндаги вақт оқимига эътиборни тортиш мумкин бўлади. «Ҳангома» шеърисида вақтнинг ифодаланиши ҳам ўзига хос тарзда кечган. Биринчидан, у фасл маъносида (қиш), иккинчидан сутканинг бир қисми маъносида кузатилади. Воқеалар эрталаб, (ҳар ҳолда куннинг биринчи ярмида – кундуз кун) бошланади. Кундуз сўзи ишлатилмасдан туриб, тасвир маромидан шу нарса англашилади. Бирининг отга, бошқасининг эшакка миниши, қорнинг ёғиб турганлигини кўриш, суҳбатнинг хотиржам ва изчил давом этаётганлигини кўрсатувчи тасвирлар шунга хизмат қилади. Ниҳоят, вақтнинг ўзгариши кўрсатилади:

*Аста-секин кун қайтар,
Уфқларда ўчган ранг.
Қор оралаб қайдадир
Бир юлдуз чақнар аранг.*

Кейинги бандда вақт оқимига янада кучлироқ бир белги илова қилинади:

*. . . Бири деди: Оқсоқол,
Кун ботганга ўхшайди.*

Бу фикр тобора кучайтирилади. Олдин «бир юлдуз» ҳақида гап борган бўлса, энди «юлдузлар» тилга олинади («юлдузлар чақнар бот-бот»).

Чолларнинг тунни билан адашиб, қийналиб юрганлари махсус кўрсатил-маса-да, «қиш», «совуқ» сўзлари олдидан келтирилган «қора» сифатлаши шу вазифани ҳам бажара олади. Қолаверса, қуйидаги банд айни вақтда шундан олдинги пайтнинг қоронги кеча эканлигини тасдиқлаб туради:

*То тонггача икки чол
Юрди, турди, суринди.
Узоқларда бир маҳал
Қора нарса кўринди.*

Ниҳоят, уларнинг ҳаракатидаги навбатдаги пайт кўрсатилади (Тонгга яқин қишлоққа киришдилар қалтираб).

Таҳлилнинг навбатдаги босқичида шеърдаги руҳий ҳолатлар тасвири ва талқинини кузатиш мумкин. Унда ҳам юқоридаги тартибни давом эттириш мақсадга мувофиқ бўлади.

Матн мазмунини тўла англаб етиш учун айрим савол ва топшириқлардан фойдаланиш мумкин бўлади. Хусусан:

- 1. «Қор ёғарди бўралаб, Қолишмасди довулдан» мисраларида муаллиф об-ҳавонинг ёмонлиги, қишнинг анча қаттиқ эканлигини алоҳида таъкидлаган. Шунга қарамай икки чол нима учун йўлга тушишди? Матнда шу ҳолат изоҳланганми? У қайси мисраларда ўз ифодасини топган?*
- 2. Воқеанинг айни қишнинг қаҳратонида бўлаётганлиги нима учун қайта эслатилади? Шу мақсадларни амалга ошириш учун адиб қандай тасвир воситаларидан, сўз ва сўз бирикмаларидан фойдаланади?*
- 3. Воқеанинг содир бўлган жойи аниқми? У қайси сўзлар орқали ифода этилган?*

4. Шеърда ўзбекона руҳиятнинг акс этган ўринларини кўрсата оласизми? Шоир уларни қандай акс эттирган?
5. «Қор тинди-ю чолларнинг ичига кирди қуюн» ифодасининг мазмунини изоҳланг.
6. Чолларнинг бир-бирларига қандай сўзлар билан мурожат қилганларига эътибор беринг. Уларнинг нима учун шу сўзларни қўллаганларини асосланг.
7. Адашиб қолишдаги ноқулайлик ва ваҳима янада кучайтириб берилган бандларни топинг. Шоирнинг топқирлигини қандай баҳолайсиз?
8. Шеърда икки чолнинг улови алоҳида эътиборда бўлган. Уларнинг тасвири билан боғлиқ ифодаларнинг ўзига хослиги нимада деб ўйлайсиз?
9. Шеърда такрорланиб қўлланган бир неча сўзлар мавжуд. Улар бажараётган бадиий-услубий вазифаларни тушунтиришга ҳаракат қилинг.
10. Шеърнинг бошланиши ва охириги бандларидаги феъл шаклларига эътибор беринг. Уларнинг қўлланишидаги фарқ ва сабабларни изоҳланг.

Дастлаб, матндаги ифода имкониятларининг ўзаро алоқадорлигини кўриб чиқайлик. Шу нарса ойдинлашадиги, унда матннинг қисмлари бир-бирлари билан бир эмас, бир неча муносабатларга кўра алоқага киришади. Бу алоқадорликни кетма-кетлик, мантиқийлигига кўра, уларнинг тузилиши, таркибий қисмларига кўра ҳамда мазмун моҳиятига кўра тасниф қилиш мумкин.

Матннинг ташиқи томонида очиқ кўриниб турган нарса битта ҳаётий воқеанинг оддийгина баёни холос. Аслида бу воқеанинг кундалик турмушда юз бериши ва шу вазиятга истаган одамнинг тушиб қолиши ҳеч ҳам ажабланарли, бунинг устига кулгили эмас. Агар воқеа иштирокчиларининг анча катта ёшдаги кишилар эканлигини эслайдиган бўлсак, бу воқеа ҳатто ачинарли ҳамдир. Шунга қарамай, матн билан танишиб бўлганимиздан кейин бизда, табиийки ўқувчиларда ҳам енгилгина кулги уй²онади. Бутун гап – асосий ишнинг моҳияти мана шу енгилгина кулгини юзага чиқараётган имкониятлар устида бормоқда.

Юқорида таҳлил қилинган матнлар натижасида, биз қуйидаги хулосаларга кела оламиз. Матннинг бевосита сўз билан ифодаланган ташиқи томони унинг ички, яширин томонини очишга

ҳам имкон берадиган асосий омилдир. Фақат бу омил «бир ўлчамли» бўлмайди. Яъни фақат ифода имкониятининг ўзи унинг ички маъносини бутун қамрови ва тўлалиги билан очиб беришга қодир эмас. Ўқувчиларнинг матндаги мавжуд мазмун-моҳиятни тўла англаб етишлари учун ундаги лисоний хусусиятларнинг бутун мажмуига, матннинг қурилишига, унинг қисмлари орасидаги мантиқий алоқадорликка эътибор бериш зарурати сезилади. Демак, таҳлил жараёнида матннинг фақат кўриниши, ташқи томони эмас, балки мана шу ташқи томон – сўзлар ва гаплар билан ифодаланадиган қисмдан ташқари, уларнинг ўзаро муносабат ва алоқадорлигидан келиб чиқадиган маъно ҳам асосий ўрин тутишини англаб етиш мақсадга мувофиқ бўлади».

Демак, бадиий асар тилини таҳлил қилишнинг ҳам хилма-хил шакл ва кўрпанишлари мажуд. Буларнинг ҳаммаси эса ўқувчиларнинг бадиий асар билан яқинлигини кучайтиради, уларнинг қалбида бадиий сўзга, адабиётга, улар орқали эса эзгуликка бўлган меҳрини оширади.

Савол ва топшириқлар:

1. Бадиий асар тили тушунчасига ниямалар киради?
2. Бадиий асар тилини таҳлил қилишда нималарга эътибор бериш керак?
3. Бадиий асар тилини таҳлил қилишда узвийлик ва узлуксизлик тамойили қандай намоён бўлади?
4. Битта мумтоз, битта замонавий ҳамда битта фольклор асарини танлаб, уларнинг тили ҳақида ўз мулоҳазаларингизни ёзма тарзда ифодалашга ҳаракат қилинг.

Ёзувчи таржимаи ҳолини ўрганиш

Режа:

1. Ёзувчи ҳаёти ва ижодини таълим босқичларида ўрганишнинг аҳамияти.
2. Адиб ҳаётини ўрганишнинг шакл ва усуллари.

Бадиий асарларни ўрганишда унинг муаллифи ҳақидаги маълумотлар ҳам айрича аҳамият касб этади. Бу маълумотлар кўпинча, асарнинг ғоявий-бадиий мазмунини теранроқ англашда,

асарнинг ижтимоий-эстетик моҳиятини тўғри белгилашда ёрдам беради. Мазкур маълумотлар қаерлардан олинади?

Уларни адибларнинг ўзлари ёзиб қолдирган таржимаи ҳоллардан, адиб ҳақида айtilган замондошлар, унинг тенгдошлари, устозлари ёки шогирдлари, таниш-билишлари ва мухлислари томонидан айtilган ёки ёзма ҳолида етиб келган манбалардан олинishi мумкин. Бу борадаги энг яхши омиллардан яна бири адиб ва ёзувчиларнинг асарларида сақланиб қолган материаллардир.

Масалан, Абдулла Орипов ҳақида гапириб туриб, Эркин Воҳидов шундай деган эди: «Барча исёнкор шоирлар каби Абдуллага ҳам осон бўлган эмас. Қаттол тузум қамчисидан у ҳам омон қолмаган. Лекин руҳий азоблар, сиқувлар, минг изтироблар сўнггида шоирга насиб бўлган каттакон бахт шуки, у халқи меҳрини қозонди, ўзи курашган озодлик ва мустақиллик ғоясининг куртак ёзганига гувоҳ бўлди. Шоир учун бундан ортиқ саодат йўқ»¹. Шоирнинг бахти унинг дардкаш қалбидаги инжа туйғуларнинг самимийлигида, Ватан деган сўзнинг бутун салмоқини, залворини, шуқуҳини қалбинингн туб-туби билан теран англаганидадир.

Таниқли шоир Усмон Азим айтганидек, «Унинг тоза, юксак, самимий ҳеч киму ҳеч нарсадан ҳайикмайдиган овози бирдан Ўзбекистонни ларзага солди. Абдулла Ориповнинг ҳар бир сатри, ҳар бир шеъри билан Адабиёт ўзбек адабиётига қайта бошлади.

Шоирнинг биринчи китоби мисли кўрилмаган ҳаяжон билан кутиб олинди. Ғайрат ва жасорат билан йўғрилган шеърлар юракларга, руҳларга «Ватан» деган туғённинг мангу ҳаёт муҳаббатини сочиб ўтди. Ҳозир биз «Ўзбекистон Ватаним маним» деб жўнгина айтаётганимиз сатрларни, у пайтларда ҳасрату ғуссалар ичида кўз ёшларимиз тирғираб ёд айтганларимиз ёдимда.....

Абдулла Орипов шеърияти — шўроларнинг қудратли мафкураси сиқуви остида саросимада қолган юракларга шараф билан яшашнинг ягона йўли — Ватанни севмоқ эканлигини ўргатишга хизмат қилди. Ватанни озод кўришни истаган ва кейинчалик бу йўлда сайи ҳаракатлар қилган инсонларининг кўпчилигига ҳам Абдулла Орипов шеърияти мадад бўлганига гувоҳимиз. Абдулла Орипов шеърияти мустамлакачилик даврида

¹ Ўз АС, 2001 йил, 23 март.

ҳам ўзбекда ору номус барқарор эканлиги ҳақида келажакка кўрсатадиган ўлмас ҳужжатларимиздандир».¹

Бундай фикрлардан адабиёт дарслари жараёнида фойдаланиш ўқувчиларнинг бадий адабиётга, унинг ижодкорига нисбатан қизиқиш ва муҳаббатини янада кучайтиради.

Бадий асарни таҳлил қилиш жараёнида адибнинг ўз фикрларидан фойдаланиш ҳам яхши самара беради. Масалан, Юсуф Хос Ҳожибнинг ҳаёти ва ижодини ўрганишда бевосита унинг ўз асари – «Қутадғу билиг»га мурожат қилиш ўринли бўлади. Бунинг асосий сабабларидан бири адиб ҳақида бошқа илмий, тарихий манбаларда тегишли ахборотларнинг сақланиб қолинмагани ёки ҳозирча топилмай туришидир.

Китоб муқаддимада адиб ўзининг туғилган юртини эслатиб ўтади:

Мунуки туруғлақ Қуз ўрду эли,
Туб-асли, насабдин юрумиш тили.
Бунинг туғилган ели, Қуз ўрдудир,
Туб-асли, насл-насабдан тили сўз очди.

Қуз ўрду туркийлар истиқомат қиладиган қадимий шаҳарлардан бири.

У Болосағун номи билан ҳам машҳур бўлган. Бу шаҳар XI асрда яратилган яна бир муҳташам обида – Маҳмуд Қошғарийнинг «Девону луғот ит-турк» асарида бир неча марта тилга олинади. Жумладан, бу шаҳарнинг арғун лаҳжасида Қуз улус, ўғуз лаҳжасида эса Қуз ўрду деб юритилишини Маҳмуд Қошғарий махсус қайд этади.

Юсуф Хос Ҳожиб ҳам, Маҳмуд Қошғарийга ўхшаб кўпгина ўлкаларни кезиб чиққан, талайгина сайру-саёҳатларда бўлган, чамаси. Унинг қуйидаги мисралари шундай фикрга ундаб туради:

Бу туғмиш елиндин чиқиб барғани,
Китабни қўшубан тугал қилғани.
Бу ўз туғилган элидан чиқиб боргани,
Китобни жамлаб тугал қилгани (ҳақида гапиради).

Адиб асарини ёзишга бир ярим йил вақт сарфлайди.

Тугал ўн саккиз айда айдим бу сўз,
Ўдурдум, адирдим сўз эвдим тера.

¹ Усмон Азим. Ватанни севмокни ўргатган шоир. // Ўз АС 2001 йил, 23 март.

Бу сўзларни тугал ўн саккиз ойда айтиб бўлдим,
Танладим, фарғладим, териб сўз йиғиб (тўрладим).
Ўн саккиз ой, табиийки, асарни бевосита ёзиш учун сарфланган
муддат. Адибнинг унга катта тайёргарлик кўргани ва кўпкуч
сарфлагани аниқ. Ҳар ҳолда асарнинг Қашғарда тугатилгани махсус
қайд этилади:

Баруси битилмиш, йетурмиш низам,
Бу Қашғар элинда қўшулмиш тамам.
Борини ёздим, тартиб бердим,
Бу китоб Қашқар элида тамом ёзилди.

«Қутаду билиг» да дostonнинг ёзилиши санаси ҳам қайд этилган:

Йил алтмиш еки тўрт юз била,
Бу сўз сўзладим мен тутиб жан сура.
Тўрт юз олтмиш иккинчи йил эди,
Мен жонни койитиб ушбу сўзни сўзладим.

Тўрт юз олтмиш иккинчи - ҳижрий йили. Уни милодга
айлантурсак, 1069-1070 йилларга тўғри келади.

Адибнинг исми Юсуф эканлиги ҳақида асар сўнггидаги
қасидалардан бирида ўқиймиз:

Э Юсуф, керак сўзни сўзла кўни,
Кераксиз сўзуг кезла, қилға кўр-а.
Эй Юсуф, керак сўзни рўйи рост сўзла,
Кераксиз сўзни яшир, (чунки у) зиён қилади.

Китоб Қашқар элиги – ҳукмдори Тавғач улуғ Буғрохонга
тортиқ қилинади. Бунинг эвазига эса у Хос Ҳожиблик лавозими
билан тақдирланади. Асардаги насрий муқаддимада шундай
дейилади: «Аммо бу китобни Қашғарда тугал қилиб, Машриқ
малики Тавғачхон ускинга кекурмиш, малик ани ағирлаб, улуғлаб
ўз Хос Ҳожиблики анга бермиш турур, анинг учун Юсуф Улуғ Хос
Ҳожиб теб ати-жави язилмиш турур (яъни), «Аммо бу китобни
Қашқарда тугал қилиб, Машриқ малики Тавғачхон даргоҳига
келтирибди. Малик уни ёрлақаб, улуғлаб, ўз (саройида) Хос
Ҳожиблик (лавозим)ини унга берибди. Шунинг учун Юсуф Улуғ
Хос Ҳожиб деб машҳур номи тарғалибди».

Достонда адибнинг ёши борасида ҳам айрим ишоралар мавжуд:

Тегурди менга алги эллик яшим,
Қуғу қилди қузғун туситег башим.
Эллик ёшим менга қўл тегизди,

(Қора) кузғун тусидек бошим(ни) оққуш(дек) қилди
(яъни сочим оқарди).

Ёки:

Ўтиз йиғмишин яндру алди элиг,

Неку қилгай алтмиш тегурса алиг.

Ўттиз (ёш) йиққанларини эллик (ёш) қайтариб олди,

Агар олтмиш (ёш) қўл тегизса, нималар қилар экан?

Булардан кўринадики, адиб асар ёзилган пайтда эллик билан олтмиш орасида бўлган.

Мана бундай муаллиф изоҳлари, эслатмалари бадиий ижоднинг ўзига хос хусусиятларини тушуниш учун ҳам, адибнинг шахсиятига алоқадор бўлгани маълумотларни ойдинлаштириш учун ҳам, ўрни-ўрни билан эса муайян бир адабий ҳордисанинг ижтимоий-эстетик аҳамиятни тасаввур этиш учун ҳам фавқулодда катта ёрдам бериши мумкин бўлади.

Адабиётшунос олим Д.Қуроноф бу ҳақда яхшигина кузатишларини эълон қилган: «Кўпинча эл ичида ижодкорлар тўғрисидаги турли-туман миш-мишлара, узунқулоқ гапларга дуч келинадики, гоҳо уларнинг бир-бирига тамомила зидлигию ақл бовар қилмас даражада ажабтовурлигидан шошиб қолади киши. Албатта, бу нав миш-мишлар эл наздида катта обрў-эътибор топган кишилар ҳаётига қизиқишнинг зўрлигидан юзага келади. Бироқ ўйлашимизча, буни оммавий қизиқувчанликнинг ўзи билангина изоҳлаш кам кўринади. Зеро, бунинг асосий сабабларидан бири сифатида адабиётшунослигимизда ижодкор биографиясини ўрганишга етарли эътибор берилмаслигини кўрсатишга мойилмиз. Ҳатто, сир эмас, ижодкор биографияси билан боқлиқ ишларга менсимасданроқ, илмдан йироқ ҳодиса сифатида қараш ҳоллари ҳам йўқ эмас. Ҳолбуки, адибу шоирлар ҳаётига оид фактларни тўплашу илмнинг чинакам «қора иши» сифатида баҳоланиши керак. Сабабки, бу хил ишлар конкрет ижодкорнинг шахс ва санъаткор сифатидаги тадрижини кузатиш ёки конкрет асарнинг ижодий тарихини, уни тўғри талдқин қилиш учунгина эмас, ижод психологияси, ижодкор ва жамият муносабати каби қатор умумэстетик муаммоларни ёритишда ҳам муҳим аҳамият касб этади»¹. Шунга қарамай, муаллифнинг шахсияти унинг асарларида турлича акс этиши мумкин. Баъзан у очикдан очик ифодаланса,

¹ Қуроноф Д. «Адабиёт надир» ёки Чўлпоннинг мангу саволи. Адабий-танқидий мақолалар.- Т.: «Zarqalam», 2006,40-41-бетлар.

баъзан муайян воситалар орқали тасвирланаши, баъзи ҳолларда эса муаллифнинг шахсиятини бевосита идрок этиш анча қийин кечади. Методист олимлар тўғри таъкидлашганидай, «ҳар бир асар муаллифнинг маънавий портретидир»¹. Бадиий асарнинг ижодкор шахсиятининг ифодачиси эканлигини англаб етгандан кейингина асар моҳияти ҳам, унинг муаллифининг нуктаи назарлари ҳам ўқувчига тўлароқ ва теранроқ тушунилади. Шундагина муаллифнинг адабиётга, жамиятга, шу халқ ва миллатга бўлган муҳаббати ва хизматлари тўла идрок этилади.

«Ёзувчи, санъаткор оддий кишилардан шу билан ҳам фарқ этадики, унинг асарларида ҳаёт ҳодисалари, фактлар фақат қайд этилибгина қолмайди. Ҳар гал бирор ҳодиса, факт ҳақидаги ҳикоя – ёзувчининг, санъаткорнинг шу нарсага, ҳодисага, пировардида-кишиларга ижобий ёки салбий муносабати билан суғорилган бўлади. Бу «муносабат фактори» шунчалик муҳимки, фақат угина бизга ҳодиса ҳақида ҳаққоний, мукамал, ёрқин тасаввур бера олади. Санъаткорнинг ижобий муносабати, меҳри ва муҳаббати билан қиздирилган ҳаётий факт, худди эндигина чўғдан олинган темирдек, ўз ранги, ҳарорати, фазилатлари билан ҳайратга солиши ва таҳсинимизга сазовор бўлиши мумкин»².

Таълим жараёнида «Саёҳатнома» ўрганиляпти дейлик. Бунда муаллифнинг таржимаи ҳолига, ёки янада аниқроқи шахсиятига оид қайси жиҳатларга урғу берилиши мақсадга мувофиқ бўлади?

Асар матни устида ишлаш асносида муаллиф нуктаи назарини аниқлашга имкон берадиган нуқталарга ўқувчилар эътиборини тортиш, шу асосда муаллиф айтган фикрлар замиридаги айтилмаган нуқталарни топишга имкон қидириш мумкин бўлади³.

Айрим адибларнинг таржимайи ҳолини ўрганишда бошқа кишилар, машҳур шахслар, йирик олимлар, йирик давлат ва жамоат арбобларининг фикрларидан ҳам фойдаланиш мумкин бўлади. Масалан, Алишер Навоий, Заҳриддин Муҳаммад Бобур, Муҳаммадризо Эрнийезбей ўғли Огаҳий, Зокиржон Холмуҳаммад ўғли Фурғат сингари кўплаб мумтоз адабиётимиз вакилларининг

¹ Качурин М.Г., Шнеерсон М.А. Изучение личности писателя в работе над художественным текстом (Лирика Н.А.Некрасова). – Искусство анализа художественного произведения. (Пособие для учителей). Сосът. Т.Г.Браже, М.: Просвещение, 1971, с.139. (мақола 139-165 бб.)

² Иззат Султон. Навоийнинг қалб дафтари. Буюк шоир ҳаёти ва ижоди ўзининг ва замондошларининг тасвирида. – Тошкент, Фафур Ғулом номидаги адабиёт ва санъат нашриёти, 1969, 11-бет.

³ Јаранг: Каримов ў. Муқимий. Ўаёти ва ижоди. – Тошкент, Фафур Ғулом номидаги адабиёт ва санъат нашриёти, 1969, 220- 244-бетлар.

ҳаёти ва ижодини ўрганишда шу усулдан фойдаланиш яхши самара беради.

Захириддин Муҳаммад Бобур

«Чизатой султонларининг энг сараси ва зўр шижоатлиси эди»

Ҳасанхўжа Нисорий

«Бобур дилбар шахс. Уйғониш даврининг типик ҳукмдори, мард ва тадбиркор одам бўлган, у санъатни, адабиётни севарди, ҳаётдан ҳузур қилишни яхши кўрарди. Унинг набираси Акбар яна ҳам дилбарроқ бўлиб, кўп яхши фазилатларга эга бўлган».

Жавоҳарлал Неру

«Бобур Мирзо сўз билан жонли тасвир яратиш маҳоратини мукаммал эгаллаган адиб эди. Бунини ўзи ҳам сезарди. Шунинг учун умрининг охирида ўгли Ҳумоюнга «Бобурнома»ни тугаллаб тақдим этганда унга бир рубоий илова қилади:

*Бу олам аро ажаб аламлар кўрдум,
Олам элидин турфа ситамлар кўрдум,
Ҳар ким бу вақойиъни ўқир, билгайким,
Не ранжу не машаққату не ғамлар кўрдум.*

«Вақойиъ» - «Бобурнома»нинг дастлабки номи эди. Бобур ўз замонасида бошдан кечирган барча кўргуликларни ҳаққоний тасвирлашга интиланининг сабаби бу рубоийда аниқ кўрсатилади. Унинг энг зўр истаги «Вақойиъ»ни ўқиганлар ҳақиқатни билсинлар, у қилган хатоларни такрорламасинлар.

«Бобурнома» ҳам «Темур тузуклари» каби авлодларга улкан ҳаётий тажриба, сабоқ ва қисман васият тарзида ёзилган эди.

Адибнинг Ҳиндистонда тартиб берган сўнгги девонида унинг дастхати сақланиб қолган. Бу дастхат билан икки сатр шеър ёзилган:

*Ҳар вақтки кўргайсен менинг сўзумни,
Сўзумни ўқуб соқингайсен ўзумни.*

Ушбу сатрлар битилган саҳифа четига Бобур Мирзонинг чевараси Шохижохон томонидан куйидаги шарҳ битилган:

«Ушбу туркий байт жаннатмакон ҳазрат Бобур подшоҳнинг ўз кўллари билан битилган дастхатдир.

Шоҳижаҳон бинни Жаҳонгир бинни Акбар бинни Ҳумоюн бинни Бобур подшоҳ»¹.

Пиримқул Қодиров

Йирик адибларимизнинг ҳаёти ва ижодини ўрганишда хронологик жадваллардан фойдаланиш ҳам мақсадга мувофиқ бўлади. Бу кўплаб факт ва ҳодисалар ҳақида қисқа муддатда маълумот бериш имконини яратади.

Мисол сифатида Алишер Навоий ҳаёти ва ижодини ўрганишга бағишланган қуйидаги хронологик жадвални келтириш мумкин.

Алишер Навоий

Алишер Навоий ҳаёти ва ижодининг энг муҳим саналари

1441 йил 9 февраль	Алишер Навоий Ҳирот шаҳрида Ғиёсиддин Кичкина оиласида дунёга келди.
1447 йил	Амир Темурнинг ўғли Шохруҳ Мирзо вафот этди, Алишерлар оиласи Ироқа кўчади
	Алишер Навоий Тафт шаҳрида машҳур тарихчи Шарафиддин Али Яздий билан учрашади.
1451 йил	Оила Ҳирот шаҳрига қайтиб келади.
1452	Хуросон тахтига Абулғосим Бобур келади. Алишернинг отаси Сабзавор шаҳрига ҳоким қилиб тайинланади.
1453 йил	Алишернинг отаси вафот этади.
1457 йил	Абулғосим Бобур Мирзо вафот этади. Алишер Машҳадда ўқишни давом эттиради.
1464 йил	Навоий Ҳиротга қайтади. Бу пайтда мамлакатни Абу Саид Мирзо бошқарар эди.
1465-1466 йиллар	Шоирнинг мухлислари томонидан дастлабки девони тузилади.
1468 йил охири	Абу Саид Мирзо жангда ҳалок бўлади.
1469 йил боши	Ҳусайн Бойқаро Ҳирот тахтини эгаллайди. Навоий шу йилнинг апрель ойида Самарқанд шаҳридан қайтиб келади ва ўзининг машҳур «Ҳилолия» қасидасини ёзади.
1469-1472	Навоий саройда муҳрдор лавозимида фаолият

¹ (Пиримқул Қодиров. «Даврон мени ўткарди сару сомондин.....». Бобур Мирзонинг сўз санъати.- // Ўзбекистон Адабиёти ва санъати, 2002 йил, 18 январь)

	кўрсатади.
1472-1476	Навоий саройда вазир лавозимида ишлайди. Навоийнинг «Бадое ул-бидоя (Бадиийлик ибтидоси)» девони тузилади.
1476-1483 йиллар	Иккинчи девон – «Наводир ун-ниҳоя (Ниҳоясиз нодирликлар)» тузилади.
1481-1482 йиллар	«Вақфия» асари ёзилади
1483-1485 йиллар	Машҳур «Хамса» дostonлари яратилади.
1485 йил	«Назм ул-жавоҳир» («Гавҳарлар тизмаси») асари ёзилди.
1488 йил	«Тарихи мулуки Ажам» (Унинг иккинчи номи «Зубдат ул-таворих (Тарихлар қаймоқи)»), «Сирож ул-муслимин» («Мусулдмонлик нури») китоблари ёзилади.
1489 йил	Навоий Астробод ҳокимлигидан озод этилиб Ҳиротга қайтади. Навоийнинг дўсти ва устози Саид Ҳасан Ардашер вафот этади. Адиб «Ҳолоти Саййид Ҳасан Ардашер» асарини ёзади.
1491 йил	Алишер Навоийнинг «Рисолайи муаммо» (иккинчи номи «Муфрадот») асари ёзилади.
1492-1994 йиллар	Навоийнинг энг қадрдон дўсти ва устози Абдурахмон Жомий вафот этади. Адиб «Ҳамсат ул-мутаҳаййирин» асарини ёзади.
1493 йил	Навоийнинг қадрдон дўсти ва устози Паҳлавон Муҳаммад вафот этади. Адиб «Ҳолоти Паҳлавон Муҳаммад» асарини ёзади.
1492-1498 йиллар	4 девондан иборат бўлган «Ҳазойин ул-маоний» («Маънолар хазинаси») тузилади.
1495-1496 йиллар	«Насойим ул-муҳаббат» («Муҳаббат шабадалари») ёзилди.
1497 йил	Ҳусайн Бойқаронинг невараси Мўмин Мирзо қатл этилади.
1498 йил	«Мажолис ун-нафоис» («Нафис мажлислар») тазкираси тузилади. «Лисон ут тайр» («Қуш тили») дostonи ёзиб тугалланади.
1498-1499 йиллар	«Муншаот» («Хатлар») тузилади

1500	«Маҳбуб ул-қулуб» («Кўнгилларнинг севгани») асарини ёзади.
1501 йил 3 январь	Буюк ўзбек адиби Алишер Навоий вафот этади.

Ёзувчининг таржимаи ҳолини ўрганишда унинг ўз фикрларидан фойдаланиш ҳам кенг тарғалган усуллар туркумига киради. Аммо бунда ҳам меъёр бўлиши шарт. Чунки, айрим ҳолларда ёзувчининг ўз сўзларида ҳам замонанинг, уни қуршаб турган муҳитнинг, буларнинг ёнида эса биз тасаввур қила оладиган ва қила олмайдиган кўплаб объектив ва субъектив омилларнинг кучи ҳам бўлиши мумкин.

«Мисол учун Чўлпоннинг 1933 йилда ёзувчи В.Янга айтган гапларини олайлик. Шоир отасининг «мусулмончиликка ҳаддан зиёд берилгани»ю ўғлини мударрис қилишга аҳд қилганини айтarkan: «Аммо мударрислик қилиш ўрнига мен миллий ўзбек ёзувчиси бўлишга аҳд қилдим, отамдан ҳам, муллалардан ҳам қочиб Тошкентга бордим ва у ерда шеърлар, ҳикоялар ёзиб, журналларга юбордим». Чўлпоннинг, ўзи айтмоқчи, «Тошкентга қочиб бориши» 1913-14 – йилларга тўғри келади, Чунки унинг ижодий фаолияти айна шу даврда бошланган. Энди фактларга мурожаат қилайлик: «Садойи Фарғона» газетасининг илк сонларидан бирида, аниқроқи, 1914 йил 4-сонида, газетанинг Андижондаги «Обуна ва эълон қабул қиладиган вакили» Сулаймонқул Юнус ўғли эканлиги қайд қилинган. Кейинроқ, 6-сонида отанинг ёнига «Абдулҳамид Сулаймон ўғли Юнусов» қўшилади. Демак, 1914 йил апрелида Чўлпон отаси билан бирга «Садойи Фарғонанинг Андижондаги вакили бўлиб турган. Айна шу апрель ойида Тошкентда чоп этилган «Садойи Туркистон» газетасида унинг «Туркистонли қардошларимизга» шеъри ва «Қурбони жаҳолат» ҳикояси эълон қилинган. Кейин ҳам Чўлпон ҳар икки газетада ҳикоя, мақола, шеърлар эълон қилиб турган. Бундан кўринадики, Чўлпоннинг қаршисида ёзувчи бўлиш учун отасидан қочиб Тошкентга бориш зарурати бўлмаган. Хўш, унда нега Чўлпон яна юқоридагича маълумот беради? Гап шундаки, 1933 йилга келиб Чўлпон бошида анчагина таҳликали воқеалар ўтган, номи ҳамон қора рўйхатлар бошида турган эди. Табиийки, 30-йиллар шароитида шоирнинг ижтимоий келиб чиқишиёқ уни «ёт унсур санашга етарли асос бўлиши мумкин эди. Айна шу хил

вазиятда Чўлпон ўзига замонабоп «биография» яратишга интилган бўлса ҳеч ажабланарли эмас»¹. Д. Куронов муайян адиблар ҳақидаги хотираларга ҳам ана шундай эҳтиёткораналик билан ёндошиш зарурати борлигини уқтиради².

Буларнинг барчаси йирик методист олим С. Долимовнинг «ёзувчининг ҳаёти ва ижодий фаолиятини ўрганиш унинг дунёқарашини аниқлашга ёрдам беради. Бу эса унга тўғри баҳо бериш учун замин ҳозирлайди»³, - деган мулоҳазаларининг нечоғлик тўғри эканлигини кўрсатиб туради.

Ўқитувчиларга ёрдм тариқасида шуни айтиш мумкинки, ҳозиргача алоҳида адибларнинг ўрганишга оид бир қатор қўлланмалар нашр этилган. Уларнинг айрим намуналарини эслатиб ўтиш мумкин:

1. Аҳмедов Қ. Ҳамза Ҳакимзоданинг «Бой ила хизматчи» драмасини ўрганиш. – Т.: Ўрта ва Олий мактаб давлат нашриёти, 1963.
2. Долимов С. 5-синф «Ватан адабиёти» хрестоматияси учун методик қўлланма. – Т.: Ўқитувчи, 1974.
3. Жўраев К. Мактабда Ойбекнинг ҳаёти ва ижодини ўрганиш. - Т.: Ўқитувчи, 1974.
4. Исматов С. Мактабда Абдулла Қаҳҳорнинг ҳаёти ва ижодини ўрганиш.
5. Исҳоқов Ф. Мактабда Гулханий адабий меросининг ўрганилиши. – Т.: Ўқитувчи, 1983.
6. Йўлдошев Қ. Ўқитувчи китоби. 7-синф «Ўзбек адабиёти» дарслик-мажмуаси юзасидан Методик қўлланма.- Т.: Ўқитувчи, 1997.
7. Мактабда Огаҳий ижодини ўрганиш. Муаллифлар Қ.Султонова, Н.Мадаминова. – Т.: 2003.
8. Пирназаров М. Мактабда Уйғуннинг ҳаёти ва ижодини ўрганиш.- Т.: Ўқитувчи, 1972.

Савол ва топшириқлар

1. Адибларнинг ҳаётини ўрганишнинг қандай маърифий-тарбиявий аҳамияти бор?

¹ Куронов Д. «Адабиёт надир» ёки Чўлпоннинг мангу саволи. Адабий-танқидий мақолалар.- Т.: «Zarqalam», 2006,44-45-бетлар.

² Ўша китоб, 46-бет.

³ Долимов С., Убайдуллаев Ў., Аҳмедов Ж. Адабиёт ўқитиш методикаси, - Т.: Ўқитувчи, 1967, 239-бет.

2. Алоҳида олинган бир синфдаги Адабиёт дарслиги асосида адиблар ҳаётининг ўрганилишидаги умумий жиҳатларни белгилаб чиқинг.
3. Уларда бевосита адибнинг ҳаёти ва ижожи ҳақидаги савол ва топшириқларни ўрганинг. Уларнинг ёнига ўзингиз яна қандай савол ва топшириқларни қўшган бўлар эдингиз?
4. Замондош ижодкорларнинг ҳаётини ўрганишда қандай қўшимча имкониятлар mavжуд. Улардан қайтарзда фойдаланиш мумкин?
5. Ўтмишда яшаб ижод этган адибларнинг ҳаётини ўрганишда буюк замондошларнинг фикр-мулоҳазалари қандай аҳамият касб этади?

Адабий-назарий тушунчаларни ўрганиш

Р е ж а :

1. *Адабий таълимда адабий-назарий тушунчаларнинг ўрни ва аҳамияти.*
2. *Адабий-назарий тушунчаларни ўрганишда адабий танқидчилик материалларидан фойдаланиш.*

Таълимнинг айрим босқичларида адабий-назарий тушунчаларни беришнинг мазмуни, ҳажми ва изчиллиги масалалари алоҳида тадқиқ этилиши керак. Таълим босқичларида адабий материаллар қандай берилиши керак, уларга оид бўлган назарий тушунчаларнинг мазмуни ва ҳажми қандай бўлиши керак, деган саволлар амалиётда тез-тез учраб туради.

Бу жараёнда бевосита адабий-назарий тушунчаларни ўрганиш билан бирга, уларни ўрганиш ва ўзлаштиришга ёрдам берадиган адабий-танқидий қарашлардан фойдаланиш ҳам бор. Матбуотда, газета ва журналларда, адабий-танқидий йўналишдаги китобларда бундай қарашларга кенг ўрин берилади. Уларда тегишли бадиий асарларнинг илмий баҳолари ва шарҳлари келтирилган бўлади. Бундай ишлар ўқувчиларнинг умумий дунёқарашига, бадиий асарни тўғри англашлари ва ўзлаштиришларига, ундаги ўзига хосликларни тезроқ ва теранроқ тушуниб олишларига имкон яратади. Бунинг натижасида эса уларнинг маънавий оламлари янада бойийди, бадиий-эстетик ривожланишларида қўшимча омил пайдо бўлади, энг муҳими уларнинг адабий саводхонлиги кўтарилади.

Адабиёт дарсларини ташкил этишда адабий-танқидий мақолалардан классик адабиётни ўрганишда ҳам, замонавий адабиётни ўрганишда ҳам фойдаланиш мумкин. Ўқувчиларнинг умумий тайёргарлиги, ўқитувчининг дарсни ташкил этишдаги ўзига хос ёндошувларидан келиб чиққан ҳолда айрим адабий-танқидий мақолалардан тўлиғича, айримларидан қисман фойдаланиш мақсадга мувофиқ бўлади. «Авесто» обидасини ўрганиш жараёнида Х.Ҳомидовнинг «Авесто» файзлари», Билга хоқон, Тўньюқуқ, Кул тигин ёдномаларини ўрганишда Н.Раҳмоновнинг «Турк хоқонлиги», Ўлмас Умарбековнинг ҳаёти ва ижодини ўрганиш жараёнида танқидчи И.Ғафуровнинг «Адабий қаҳрамонларга хатлар»идан¹ бемалол фойдаланиш мумкин. Худди Шунингдек, Алишер Навоийнинг ҳаёти ва ижодини ўрганишда кўплаб навоийшуносларимизнинг асарларидан, жумладан, Иззат Султоннинг «Навоийнинг қалб дафтари»дан², Азиз Қаюмовнинг

¹ Ғафуров И. Ям-яшил дарахт. Адабий-танқидий мақолалар. - Т.: Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1976.

² Иззат Султон. Навоийнинг қалб дафтари. - Т.: Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1969.

бир қатор китобларидан¹ фойдаланиш яхши самаралар беради. Мумтоз адабиётни ўрганиш жараёнида тасаввуф фалсафаси муаммоларига рўпара келинади. Ушбу жараёнда алоҳида олинган ижодкорларнинг асарларини таҳлил қилиш асносида тасаввуфнинг анчайин мураккаб масалаларини бир қадор содда ва аниқ тавсифлаб берган олимлар: Н.Комилов², Ҳ.Ҳомидов³, И.Ҳаққулов⁴, Ё.Исҳоқов⁵ ва бошқаларнинг тадқиқотларига суяниш мумкин.

Алоҳида таъкидлаш жоизки, мумтоз адабиёт ҳақида гапирилганда уларнинг барчасини ёппасига тасаввуф адабиёти сифатида баҳолаш ва таҳлилда ҳам шунга интилиш ўзини оқлайдиган нуқтаи назар эмас. Ҳар бир ҳолат алоҳида ёндошувни тақазо этишини унутмаслик керак. Зеро, «шундай ижодкорлар борки, на истеъдод йўналиши, на дунёқараши, на воқеликка муносабати уларни сўфий дейиш ёки мутасаввуфлар сафига қўшишга имкон беради. Ҳаётини эҳтироси баланд, қалбидан халқ ва юрт дарди чуқур ўрин эгаллаган бундай ижодкорларнинг асарларини мажбуран тасаввуфга келтириб боқлаш уларнинг санъаткорлик мавқеини юқори кўтармайди, аксинча, пасайтиради»⁶. Ўз ўрнида келган талқин ва таҳлиллар эса ўқувчиларнинг адабий дидини оширади, уларнинг умумий адабий тайёргарлигига ижобий таъсир кўрсатади.

Академик Алибек Рустамов тасаввуф адабиётидаги айрим образлар моҳиятини очиқ берар экан, жумладан шундай мисолларни келтиради:

«Шеърда «май» сўзи ва унинг маънодошлари истиора тарзида илму маърифат ва ишқу муҳаббат маъноларида қўлланиши мумкин. Сўзни назарда тутмасдан шу сўз билдирган нарсанинг ўзини эътиборга олганда, яъни, Масалан, «май» сўзини эмас, майнинг ўзини илму маърифат ва ҳоказоларнинг тимсоли деб тасаввур қилинганда, буни «ишора», «рамз» ёки «символ» деб атайдилар. Агар шу тасаввурга асосланиб яна сўзга қайтилса-ю, сўзнинг маъноси назарга олинса, буни рамзий ёки символик маъно дейилади. Агар рамз ёки символлар системаси эътиборга олинса, буни «ишорат», «румус» ёки «символика» дейдилар.

¹ Јаюмов А. «Садди Искандарий». - - Т.: Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1975; «Ўайрат ул-аброр» талқини - Т.: Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1977.

² Комилов Н. Тасаввуф ёки комил инсон ахлоқи. Биринчи китоб. – Т.: Ёзувчи, 1996; Тасаввуф. Иккинчи китоб. Тавҳид асрори. - Т.: Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1999.

³ Ҳомидий Ў. Тасаввуф алломалари. – Т.: Шарқ, 2004.

⁴ Иброҳим Ўаққул. Тасаввуф ва шеърят. – Т.: Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1991.; Тасаввуф Сабоклари. Бухоро, 2000.

⁵ Исҳоқов Ё. Навоий поэтикаси («Ҳазойин ул-маоний» асосида). – Тошкент, Фан, 1983.

⁶ Ўаққул Иброҳим. Ким нимага таянади? Адабий суҳбатлар. – Тошкент, Зарм, 2006, 77-бет.

Энди шоир сўзларини, жумладан, «май» сўзини ўз маъносида ёки истиора тарзида қўлланганини қандай биламиз, деган савол туғилади. Бунинг жавоби шундай:

Биринчидан, шоирнинг қайси адабиётга мансублигини назарга олиш керак. Қабих адабиёт вакилидан маърифат эмас, фисқу фужур ўрганиш мумкин. Классик шоир ва буюк олимдан эса ичкиликбозликнинг тарғиб қилишини кутиш мумкин эмас.

Иккинчидан, асарнинг мавзуи ва мазмунини ҳисобга олиш керак. Агар мавзу ичкилик ҳақида бўлса, «май» сўзи ва унинг маънодошлари асар мазмунида бўлади ва бунда шоирнинг ичкиликка бўлган муносабати баён қилинади. Агар мавзу илму маърифат бўлса, мазкур сўзлар асарнинг формасида бўлади ва бу ҳолда улар ўз маъносида қўлланмаган бўлади.

Учинчи белги шундан иборатки, мазкур сўзлар ичкилик даражасига сизмайдиган мутлақ тушунчаларга нисбатан қўлланган бўлади ёки шундай тушунчалар таркибида берилади. Масалан, шоир мен майни ток вужудга келмасдан илгари ичганман ёки «қабрим ёнидан ўтган одам, май ҳидига маст бўлади» деса, гап ичкилик ҳақида эмаслиги маълум бўлади.

Энди мисолларга ўтайлик. Майпарастликда машҳур бўлганлиги учун Умар Хайёмдан бошлаймиз. Умар Хайём буюк олим бўлган. Шунинг учун унинг ўзига мансуб рубоийларида «май» сўзи ва унинг маънодошлари илм ва унинг лаззатини ифодалаш учун истиора қилинади.

Илмий маълумотдан хабар топишнинг, айниқса, бирор илмий ҳақиқатни кашф қилишнинг кишига улуғ лаззат бағишлашини энг қадимги олимлардан тортиб ҳозирги олимларгача таъкидлаганлар. Кашф қилинган ёки идрок этилган ҳақиқатнинг даражаси қанча улуғ бўлса, унинг лаззати ҳам шунчалик лазизроқ бўлади. Бу лаззатни татиб кўрган олим илмни ўзга мақсадлар учун, жумладан, обр-ю шуҳрат, мансаб қозониш воситасига айлантормайди»¹.

Бу адабий ҳодисаларни ўқувчилар томонидан жонли ва кизиқарли тушунилишига кўшимча имкон яратади. Қолаверса, фандаги янгиликлар олимларнинг мақола ва тадқиқотларида дастлаб юз кўрсатади. Биргина мисол келтирайлик. Фанда узоқ муддат «Гул ва Наврўз» достони Лутфийга нисбат бериб келинди. Маълум бўлишича, унинг Лутфийга алоқаси йўқ, аксинча у Хайдар Хоразмийнинг қаламига мансуб экан. Ёки Лутфийдек буюк бир шоирнинг Тошкентда туғилгани Шайх Аҳмад ибн Худойдод Тарозийнинг «Фунун ул-балоға» асари топилганидан кейингина маълум бўлди»².

¹ Рустамов А. Сўз хусусида сўз. – Т.: Ёш гвардия, 1987, 39-42-бетлар

² Јаранг. Ўайитметов А. Адабий меросимиз уфклари. –Т.: Ўқитувчи, 1997.; Темурийлар даври ўзбек адабиёти. – Т.: Фан, 1996.

Бир асар ҳақидаги икки муаллифнинг фикрларини қиёслаб ўрганиш ҳам ўқувчиларнинг мустақил, ижодий фикрларининг шаклланиши ва ривожига муҳим омил бўла олади.

Бу жиҳатдан айрим илмий, илмий-оммабоп журналларимизда, «Ўзбекистон адабиёти ва санъати», «Маърифат», «Ёзувчи», «Миллий тикланиш» ва бошқа газеталар саҳифаларидаги адабий-танқидий мақола ва материаллардан, давра суҳбатларидан фойдаланишнинг имконлари кўп. Бу ишларни ташкил этишда кўпроқ юқори синфлардаги, айниқса академик лицей ва касб-хунар коллежларидаги имкониятларга таяниш мақсадга мувофиқ бўлади.

«Танқидчиларнинг мақолалари, адабий қайдлар ўқувчилар учун мазмун ва методик жиҳатдан бадиий матнни таҳлил қилишнинг намунаси бўлиб хизмат қилади. Танқидий мақола билан аввал ўқитувчи раҳбарлигида, кейинроқ мустақил равишда танишар экан ўқувчи унинг тезисларини тузади, конспект ёзади, шу йўл билан у муаллиф томонидан асарни таҳлил қилишдаги танлаган йўлини ўзлаштириб боради; унинг ижтимоий-фалсафий ва эстетик нуқтаи назарини, қаҳрамонларга баҳосини англаб етади; шу асарда қўйилган долзарб муаммоларни излаш ва ҳал қилишни ўрганади; танқидий матнда муаллифнинг шахсий ўй-фикрлари билан кўчирмалар ва матндан ташқаридаги материаллар билан уйғунлаштиришнинг амалий ҳолатлари билан танишади. Буларнинг барчаси ўқувчига ўрганилаётган бадиий асар ҳақида ўз тасаввурларини яратишга, бадиий ва дарслик китоблари билан муомала қилишнинг ўз методикасини ишлаб чиқишга ёрдам беради»¹.

Аmmo адабий танқидчилик материалларидан фойдаланишда ҳам тегишли меъёр ва мезонларга амал қилиш шарт. Ўқувчиларда адабий танқидчиликдаги мавжуд хилма-хилликларга одатлантириш, «ножоизроқ» мулоҳазалар оқимига нисбатан ҳам «иммунитет» ҳосил қилиниши керак. Танқиддаги бир ёғламалик ўқувчиларни нотўғри йўлга бошлаб қўйиши мумкин. Адабий, бунинг устига адабий-назарий тайёргарлиги ҳали анчагина паст бўлган ўқувчиларда бундай тасаввурлар барқарорлашиб, ҳатто бир умрли хулосаларга айланиб қолишидан асранган маъқул бўлади.

¹ Богданова О. Ю., Леонов С. А., Чертов В. Ф. Методика преподавания литературы. Под редакцией О.Ю. Богдановой. Учебник для студентов пед. вузов. М.: Издательский центр «Академия», 2-е издание, стереотипное, 2002, - с.247.

Шу ўринда адабиётшунос А.Расуловнинг Ойбекнинг танқидга муносабати билан боғлиқ бўлган бир мисолини эсга олиш мумкин: «Ойбек «Танқид соҳасида саводсизлик ва ур-йиқитчиликка қарши ўт очайлик» мақоласида Абдурахмон Саъдийнинг «Тўрт шеърлар тўплами тўғрисида» шарҳ-такризига муносабат билдириб, жумладан, мана бу фикрларни таъкидлайди: «Танқидчи асарларни конкрет анализ қилиш натижасида ўз ҳукмларини чиқариши керак. Саъдийнинг ҳукмлари асарнинг анализидан келиб чиқмайди. Кўпинча фактлар, шоирнинг қарашлари, фикрлари «қийшиқ ойна» орқали кўрсатилади. Шеърларга танқидчи ўз кайфига яраша, ўзи истаганча маънолар тиқишга тиришадик, бу билан танқид объектив аҳамиятдан маҳрум этилади»¹.

Демак, бу борада ҳам ўқувчиларда мустақил ва ижодий нуқтаи назарни шакллантирмасдан туриб тегишли мақсадларга эришиб бўлмайди. Кейинги пайтларда яратилаётган ўқитувчиларга мўлжалланган бир қатор ўқув қўлланмаларида бу борада яхши тажрибаларнинг тўпланиб келаётганлигини алоҳида таъкидлаш ўринли бўлади. Уларда айниқса, ёш ўқитувчилар учун катта наф ва манфаатлар мавжуд.

Савол ва топшириқлар:

1. Адабий-танқидий тушунчаларнинг шакллантирилишидаги асосий талаблар нималардан иборат?
2. Дастурлар асосида умумий ўрта таълим мактабларининг ҳар бир синфида ўрганиладиган адабий-назарий тушунчаларнинг қиёсий жадвалини тузинг.

Адабиёт ўқитувчиси

Р е ж а :

1. Адабиёт ўқитувчисига қўйиладиган умумий талаблар.

¹ Расулов А. Танқид, талқин, баҳолаш. – Т.: Фан, 2006, 17-бет.

2. Адабиёт ўқитувчисининг касбий ҳамда ахлоқий-маънавий фазилатлари.

Ўзбекистон Республикаси Президенти И.А.Каримов Олий Мажлиснинг тўққизинчи сессиясида сўзлаган нутқларида, жумладан, шундай дейишган эди:

«Тарбиячиларнинг ўзларига замонавий билим бериш, уларнинг маълумотини, малакасини ошириш каби пайсалга солиб бўлмайдиган долзарб масалага дуч келмоқдамиз.

Менинг фикримча, таълим-тарбия тизимини ўзгартиришдаги асосий муаммо ҳам мана шу ерда. Ўқитувчи болаларимизга замонавий билим берсин, деб талаб қиламиз. Аммо замонавий билим бериш учун, аввало, мураббийнинг ўзи ана шундай билимга эга бўлиши керак»¹.

Адабиёт ўқитувчиси ўқувчилардаги мустақилликни, ижодкорликни тарбиялашда алоҳида роъ ўйнайди. Бу ундан ҳар бир ўқувчидаги алоҳида хусусиятларни жуда мукамал даражада сезишни, унинг адабиётга бўлган ҳавасини оширишда фойдаланишини тақазо этади. Зеро, «Ўқувчиларнинг ўз ўқитувчиларини тинглашлари учун, ўқитувчининг ўзи ўқувчиларини, оламнинг кўповозлилигини тинглай олиши шарт»².

Улуғбек Ҳамдамнинг «Исён ва итоат» романида шундай лавҳа бор: *“Шунда Ўшанда ... дарс вақти эди. Битирувчи синф болаларидан бир нечтаси дарсга кирмай теннис ўйнашаётган экан. Олдларига келиб, ўйинни тўхтатиб, дарсга киришларини талаб қилдим. Шунда ўша... Садр «Кирмаймиз, бир ҳафтадан кейин мактабни битирадиган бўлсак, ўқидик нима-ю, ўқимадик нима?» деди. Жаҳлим чиқса-да тушинтирмоқчи бўлдим. Интизом, мактабга, ўн йил таълим - тарбия берган ўқитувчига ҳурмат ҳақида гапирдим. Бефойда. Қайтага ошкора кибр билан «Кўлингиздан нима келади, мен дарсга кирмайман» - деди. Тўғриси, етти-саккиз йилдан бери мактабда ишлаб, ўқувчидан бунақа муомала кўрмагандим. Дадил бориб, қўлидаги рокеткани олмоқчи бўлувдим кўкрагимдан шунақа туртиб юбордики, орқамга кетиб тойиб йиқилдим. Шериклари пиқиллаб, у эса хохолаб кулишди. Мен довдираб қолдим. Ўша аснода гўёки иккига бўлиниб кетдим. Битта парчам бу ҳолатни – ўз ўқувчиси томонидан ҳақоратланиб тупроққа беланиб ётган ўқитувчини кўриб турарди ва айнан шу парчам яраланган шердек наъра торганча*

¹ Каримов И.А. Баркамол авлод - Ўзбекистон тараққиётининг пойдевори. Президент Ислоҳ Каримовнинг Ўзбекистон Республикаси Олий Мажлиси сессиясида сўзлаган нутқи, 1997 йил 29 август.- // . Баркамол авлод - Ўзбекистон тараққиётининг пойдевори. – Тошкент, Шарк, 1997, 7-бет.

² Айзерман А.С. Испытание доверием записки учителя. - М.: - Просвещение, 1991 с.188. (Китоб 191 бет)

олдинга ташланади. Хушимга келганимда Садир ерда азанаб ётарди. Шерикларининг айтишича, мен бир тарсаки қўйган эканман. Судда бўлса ...

- Садрининг отасини билмасмидинг, учига чиққан фирибгар, муттаҳам. Боласи ҳам шундай-да. Улар атайин ҳам шунақа мажора қидириб юришади. Сен эса шартта илиниб ўтирибсан.

- Ҳа устоз, буни кейин... пул талаб қилишиганда тушундим. Шунда берган аризамизни қайтариб оламиз дейишди. Мен бир сўм ҳам бермадим. Отаси икки-уч келди, «шу пулни бергин-да қутилгин, ёш жонингни ая, жувонмарг бўлиб кетмагин», деди. «Пулсиз ҳам аризангизни қайтариб олсангиз-чи, ахир бир жойнинг, бир маҳалланинг одамимиз-ку!» десам, «Яхшиликча берсанг бердинг, бўлмаса, амалдор укамга айтиб умрингни қамоқда чиритаман!...» - дейди палит.

- Ҳм ... шунақа деганмиди... - табиб бошини сарак-сарак қилди. Тушундим, ўғлим, тушундим. Етар, ортиқ гапирма. Тур ўрнингдан, яна бир бағримга босай,- табиб ўзига ўзига икта келадиган алқомат Акбарни эгиб қучоқлади, сўнг пешонасидан ўпди-да «йўлга чиқишинг керак, ўғлим!..» деди¹.

Акбарнинг асардаги мавқеи, унинг маънавий оламини таҳлил қилишдан тийилган ҳолда, ўқитувчи шахсининг ўқувчи билан муносабатидаги бундай ҳолатларнинг амалиётда учраб туриши мумкинлигини эътироф этишга тўғри келади.

Абдулла Авлоний инсон шахсининг камол топишида, унинг тарбиясида муҳим бўлган бир қатор омилларни санайди: «Тарбияни кимлар қилур? Қайда қилинур? – деган савол келадур. Бу саволга, «биринчи уй тарбияси. Бу она вазифасидур. Иккинчи – мактаб ва мадраса тарбияси. Бу ота, муаллим, мударрис ва ҳукумат вазифасидур», деб жавоб» беради. Аммо ўша даврдаги ўқитувчи ва мударрисларга эътирозларини ҳам айтиб ўтади: «Мақсади пул, маслаги шуҳрат, юқори мактабларда ўқумаган усули таълим, кўрмаган муаллимларни айтурсизми? Аввал ўзлари дорулмуаллимин»ларда ўқумаклари сўнгра дарс бермаклари лозимдур»..... «Матлаблари ош, мақсадлари чопон, дарслари беимтиҳон, ислоҳ яқинидан юрмаган мударрисларни айтурсизми? Булар ўз вазифаларини билуб, нафсларидин кечуб, замонга мувофиқ равишда дарсларини исдилоҳ қилуб, имтиҳон бирла ўқутмаклари лозимдур»...² Бошқа бир ўринда эса у шундай ёзади:

¹ Улуқбек Ўамдам. «Исён ва итоат». Роман. Тошкент, «Янги аср авлоди», 2003, 7-бет

² – Абдулла Авлоний. Танланган асарлар. 2 жилдлик. 2-жилд, Пандлар, ибратлар, набийлар ҳаёти, драмалар, мақолалар, саёҳат хотиралари.. Тўпловчи ва нашрга тайёрловчи Б.Жосимов. – Тошкент, Маъавият, 1998. 9-бет., 37-бет.

«Илм ўрганмак, олим бўлмак учун мактабга кирмак, муаллимдан таълим олмак лозим, ақлсиз кишилар на мактабга кирар ва на муаллимни билур»¹.

«Туркий гулистон ёхуд ахлоқ» китобида «Ватанни суймак» деган алоҳида сарлавҳа берилган. Унда, жумладан, куйидаги фикрлар баён этилади:

«Биз туркистонлилар ўз ватанимизни жонимиздан ортиқ суйдиғимиз каби, араблар Арабистонларини, қумлик, иссиқ чўлларини, эскимўлар шимол тарафларини, энг совуқ қор ва музлик ерларини бошқа ерлардан зиёда суярлар. Агар суймасалар эди, ҳавоси яхши, тириклик осон ерларга ўз ватанларин ташлаб ҳижрат қилурлар эди».

Ўқитувчи шахси ҳақида гап кетганда В.Г.Белинскийнинг куйидаги фикрларини назардан кочирмаслик зарур: «Бола тарбиялаш учун сизга топширилган: шуни унутмангки, у ўсмир, кейин эса йигит бўлиб етишади, қарабсизки, эркак ҳам бўлиб қолади, шу боисдан унинг қобилияти такомилени кузатиб боринг ҳамда, шунга кўра, тарбия усулларингизни ўзгартиринг, ундан ҳамиша юқори туринг; акс ҳолда, ҳолингизга вой: бола сиз билан юзма-юз туриб устингиздан кулади. Уни ўргатар экансиз, ўзингиз яна ҳам кўпроқ ўрганинг, акс ҳолда, у сизни ортда қолдириб кетади: болалар тез ўсишади»².

Абдулла Авланийнинг тарбия турлари борасидаги қарашлари ҳам эътиборлидир. У жисмоний тарбия (бадан тарбияси), ақлий тарбия (фикр тарбияси), Ахлоқий тарбия (ахлоқ тарбияси) борасида алоҳида-алоҳида тўхтаб ўтади.

Ўқитувчининг ўзи ўқитаётган фан асосларини мукамал билиши, билганларини ўқувчиларига етказа олиш даражасигина эмас, ҳатто унинг ўзини тутиши, нутқи ҳам ўзига хос аҳамият касб этади. М.В.Кларин бу ҳақда шундай дейди: «ўқитувчи томонидан қўлланадиган паузанинг давомийлиги сингари «майда нарса» ўқув диалогининг, синфдаги ўзаро ҳамкорликнинг характериға сезиларли таъсир ўтказади»³. Худди шу фикрларни давом эттириб бошқа бир психолог – методист Е.В.Коротаева шундай ёзади:

«Агар «жавобни кутувчи пауза» ўқитувчи томонидан уч секунддан беш секундгача чўзилса, мулоҳазалар сони ортади,

¹ Ўша китоб, 41-бет.

² Белинский В.Г. Адабий орзулар. Адабий-танқидий мақолалар. Тошкент, Адабиёт ва санъат нашриёти, 1977, 35-бет.

³ Кларин М.В. Инновационные модели обучения в зарубежных поисках. – М., 1994. – С.193

жавобларнинг давомийлиги кўпаяди, ўқувчиларнинг ўзларига бўлган ишончлари кўтарилади, уларнинг мулоҳазаларида далиллар кучаяди, муҳокамага ўқиш даражалари унчалик юқори бўлмаган ўқувчилар ҳам кўшила бошлайди, болалар орасидаги ўзаро ҳамкорлик кучаяди ва бошқалар»¹.

Йирик методист олим А.Зуннунов таъкидлаганидай: «Адабиёт ўқитувчиси ўзини ўқувчиларга бахшида этиши, ўзи бажараётган ишнинг халқ маънавий ҳаётидаги аҳамиятини, ҳар бир инсон бадий адабиётсиз камолотга эриша олмаслигини ўз ўқувчилари онгига, қалбига сингдириши лозим. Ўқитувчилик касби ҳар бир адабиёт ўқувчисидан ўзини доимий суратда камол топтириб, ўзида бадийликка мойилликни ва ижодкорликни ўстириб боришни талаб этади. У эгаллаган касб жамиятдаги ижтимоий тузум, идеология ва маданий ҳаётга боқлиқ ҳолда янги маънога эга бўлиб боради»².

Адабиёт ўқитувчисининг асосий касбий-педагогик фаолияти қирраларини алоҳида ўрганган Р. Келдиёров бу соҳа эгаларида бадий ижрочилик маҳоратининг мавжудлигига алоҳида эътибор қаратади³. «Бадий ижрочилик ўқувчига ҳаёт лавҳаларида, адабий асарнинг сирли манзараларида гўзалликни кўрсатишдан иборат. Бу борада ҳар бир дарс қайта такрорланмайдиган ўзига хос ижодий жараён бўлиб, ўқитувчи унинг муаллифи, ижрочиси, режиссёри сифатида ўз маҳоратини намоён этади». Бу эса «ўқувчиларнинг эстетик завқини оширади, уларнинг тафаккурини, ҳис-туйғуларини ривожлантиридаи, маънавиятини шакллантиради».

Савол ва топшириқлар:

1. Ўзингизга дарс берган адабиёт ўқитувчининг қайси фазилатари Сизга ёқади. Нима учун?
2. Р.Келдиёровнинг «Адабиёт ўқитувчиси фаолиятининг муҳим қирраси» (Тил ва адабиёт таълими, 1998, 1-сон, 41-44-бетлар) мақоласини ўқиб чиқинг. Унга муносабатингизни билдиринг.

¹ Коротаяева Е.В. Особенности речевого взаимодействия учителя и учащихся. - // Русский язык в школе, - 2001, 1, с.7

² А.Зуннунов ва бошқалар. Адабиёт ўқитиш методикаси. 74-75-бетлар

³ Келдиёров Р. Адабиёт ўқитувчиси фаолиятининг муҳим қирраси. - // Тил ва адабиёт таълими, 1998, 1-сон, 41-44-бетлар

АДАБИЁТ ДАРСЛАРИ

Режа

1. Адабиёт дарсларининг ўзга хос хусусиятлари.
2. Адабиёт дарсларининг шакл ва турлари.
3. Адабиёт дарсларида муаммоли таълимнинг ўрни ва аҳамияти.

Адабиёт ўқитишнинг ўзак нуқтасини адабиёт дарслари ташкил этади. Айни мана шу жараёнда ўқитувчи ва ўқувчи мулоқотларининг олий нуқтаси кўзга ташланади, Айни шу ерда улардаги хилма-хил нуқтаи назарларининг ўзаро рўпара келиши содир бўлади. Адабиёт дарсларини тасниф қилишда бир қатор қарашлар мавжуд. Улардан энг кенг тарқалганлари сифатида анъанавий ва ноанъанавий адабиёт дарсларини ажратиб кўрсатиш мумкин.

Шундай экан, адабиёт дарсининг мазмуни қандай бўлиши керак, у қандай типологик хусусиятларга эга, адабиёт дарсининг самарадорлиги нималарга боғлиқ, бунда ўқитувчининг ўрни ва мавқеи қандай белгиланади, ўқувчининг адабий жиҳатдан ривожини учун қандай йўл-йўриқлар тугилади, адабиёт дарсларининг ташкилий жиҳатларида қандай ўзига хосликлар бор? каби бир қатор саволлар пайдо бўлади.

Гарчи адабиёт ўқитиш методикасига оид кўплаб тадқиқотларда бу саволларга хилма-хил жавоблар берилган бўлса-да, амалиётчи ўқитувчилар уларга берилган яхлит ҳолдаги аниқ жавоб ва кўрсатмаларга муҳтож бўлиб турибди.

Адабиётга оид дарсларнинг шакллари кўп. Энг кўп тарғалган турлар сифатида маъруза, суҳбат, семинар, конференция, баҳс-мунозара, мусобақа ва бошқа дарсларни кўрсатиш мумкин.

Адабиёт дарсларининг назарий жиҳатлари ҳақида М.И.Махмутов, М.Н.Скаткин, Ю.К.Бабанский, В.В.Голубков, Н.И.Кудряшев, О.Ю.Богданова, Г.И.Беленький, Л.Н.Лесохина, Л.С.Айзерман, Е.Н.Ильин, А.Зуннунов, М.Мирқосимова, Қ.Йўлдошев, С.Матжонов ва бошқа методист олимларнинг тадқиқотлари мавжуд. Уларда адабиёт дарсларини ташкил этишнинг ўзига хос хусусиятлари, уларга қўйиладиган замонавий талаблар, адабиёт дарсларида ўқувчилар фаолиятини йўлга қуйиш ва уни фаоллаштириш, замонавий ахборот ва педагогик технологиялардан фойдаланиш, дарс самарадорлигини ошириш, адабиёт дарсларининг маърифий, тарбиявий, эстетик жиҳатлари,

бадий асарни таҳлил қилишда адабиёт дарсларининг ўрни ва аҳамияти, бунда ўқувчиларнинг мустақил, ижодий ишларни ташкил этишнинг йўл ва усуллари ҳақида батафсил маълумотлар берилган. Мазкур тадқиқотлар назарий жиҳатдангина эмас, амалий жиҳатдан ҳам ўқитувчиларимиз учун дастурул амал бўла олади

Адабиёт дарсларида ўқувчилар билан ишлашнинг турли шаклларида фойдаланиш имконлари мавжуд. Хусусан, гуруҳ билан ва ҳар бир ўқувчи билан алоҳида ишлашнинг қўшиб олиб борилиши яхши самаралар беради.

Адабиёт дарсларида ўқитувчи шахсининг мавқеи алоҳида ўрин тутади. Айнан мана шу шахс дарснинг мақсад ва вазифаларини, адабий материални танлашни, қайси мавзуларни ўтишда қандай метод ва шакллардан фойдаланишни белгилайди, дарс жараёнининг ташкил этилишини бошқариб боради.

Адабиёт дарсларнинг олдига қўйилган педагогик вазифаларнинг ечилишидаги воситалар сифатида қуйидагиларни кўрсатиш мумкин:

1. Адабий материалнинг мазмуни.
2. Уни ўрганиш усуллари.
3. Ўқитишнинг техник воситалари.
4. Ўқувчиларнинг мустақил ишларини амалга ошириш имконини берадиган дидактик материаллар.
5. Ўқувчилар фаолиятини ташкил этиш.
6. Ўқитувчи шахси (М. Н. Скаткин)

Адабиёт дарсларининг таркибий қисмлари ва бу қисмларнинг ўзаро муносабатлари алоҳида эътиборга молик¹. Анъанавий дарсларда одатда дастлаб уй вазифаси ёппасига сўраб чиқилади, кейин янги мавзу ўтилади, у мустаҳкамланади, ўқувчиларга уй вазифаси топширилади. Бу жараёнларни ташкил этиш ва амалга оширишда етакчи шахс сифатида ўқитувчи майдонга чиқади. Узок йиллар давомида ҳукмронлик қилиб келган мазкур шакл бугунги кунда замонавий талабларга жавоб бермай қолди. Шунинг учун ҳам унинг ўрнига янгича шакл ва усуллар кириб келяпти, таълим жараёнида янгича педагогик технологиялар даври бошланди деб айта оламиз.

Эндиликда илғор адабиёт ўқитувчилари дарсни уй вазифасини сўрашдан эмас, тўғридан – тўғри уй вазифасини беришдан, янги мавзунини баён этишдан, ўқувчиларга мустақил вазифалар

¹ (Махмутов М. И. Современный урок и пути его реализации. – М., 1978)

топширишдан бошлаётганлари одатдаги ҳолга айланиб бормоқда. Бу жараёнларда, айниқса, ўқувчи шахсининг фаоллашувига имкон берадиган усул ва шаклларга устиворлик берилаётганлиги очик сезилади.

Дарсда ўқувчиларнинг олдин олган билимлари фаоллаштирилади, уларда янги тушунчалар, кўникма ва малакалар шакллантирилади. Адабиёт дарслари ҳам одатда, янги билимларни бериш, мавжуд билим ва малакаларни мустаҳкамлаш, ўтилганларни такрорлаш, ўқувчилар эгаллаган билим, кўникма ва малакаларни назорат қилиш каби турларга бўлинади.

Алоҳида адиблар, адабий асарлар, улар яшаган ёки яратилган тарихий даврлар билан боғлиқ ҳолда эса кириш машғулоти, ўқиш, бадиий асарни таҳлил қилиш якунловчи машғулоти ташкил этилиши мумкин.

Бевосита материалнинг мазмуни ва мақсадидан келиб чиққан ҳолда бадиий асарнинг ўзини ўрганиш, адабий-назарий тушунчаларни ўрганиш, ўқувчилар нутқини ўстириш каби дарслар ажратилади. Бадиий асарни идрок этиш, унинг матни устида ишлаш, асар устидаги умумлаштирувчи ишларни ташкил этиш билани боғлиқ бўладиган дарслар ҳам мавжуд.

Адабиёт дарсларида ўқувчилар олган билимларини, эгаллаган кўникма ва малакаларини назорат қилиш ҳам муҳим амалий аҳамиятга эга. Кейинги пайтларда бу соҳада айниқса, тест саволларига жавоб олиш йўли билан ўқувчилар билимини баҳолаш кенг ёйилди. Айрим тарихий саналарни билишда, ёзувчининг ҳаётига, адабий асарнинг яратилишига боғлиқ факт ва ҳодисаларни ўрганиш билан алоқадор ҳолда бу усулдан фойдаланиш яхши самаралар беради. Аммо ўқувчининг адабий асарни идрок этиш даражасини, унинг адабий қобилият ва истеъдодини тўла билиш ва баҳолаш учун фақат тест синовларининг ўзи камлик қилади. У оғзаки суҳбат, ўқувчиларнинг ёзма нутқ малакаларини кузатиш билан қўшиб олиб борилсагина баҳолаш тўлақонли, мукамал ва бенуқсон бўлади.

Адабиёт дарсларининг самараси ҳақида гапирганда, биринчи навбатда, унинг ўқувчи шахсининг камол топишидаги фойдалилиги назарда тутилади. Бунда, табиийки, унинг фикрлаш қобилиятига ижобий таъсир ўтказиш имконияти асосий ўрин тутаяди. Адабиёт дарслари шундай ташкил этилиши керакки, ўқувчилар бутун дарс давомида ўқув фаолиятининг ичида бўлсин, бирор дақиқа бўлсин

ижодий ишлаш имкониятидан ташқарида қолмасин. Биз бунини бежиз айтаётганимиз йўқ. Айрим тадқиқотчиларнинг гувоҳлик беришича, «анъанавий мактабларда ўқувчилар меҳнат таълими, хорижий тиллар, жисмоний тарбия дарсларида, амалий ҳамда назорат ишларини бажариш вақтида энг фаол тарзда иштирок этишади. Қолган барча аралаш типдаги дарсларда ўқувчининг дарсдаги фаоллиги жуда пастлигича қолмоқда. Тахминан тўртдан бир қисм ўқувчиларгина эътиборли, меҳнаткаш, қолган (75 %гача) кам ҳаракат, тахминан 1/4 и дарсда умуман ишламайди»¹.

Агар рухшунос олимларнинг соғлом туғилган болаларда қайсидир бир соҳага табиий равишда қобилиятнинг бўлмаслиги мумкин эмаслиги ҳақидаги хулосаларини назарда тутадиган бўлсак, бундай натижалар учун болалар, ўқувчилар айбдор эмаслигини тан олишга тўғри келади. Бундай кўрсаткичларнинг асосий омили дарсларни ташкил этишдаги асосий методлар, ўқитувчининг иш тажрибаси ва педагогик маҳорати билан чамбарчас боғлиқдир.

Тошкент шаҳридаги 70-мактабнинг она тили ва адабиёт фани ўқитувчиси, илғор ўқитувчиларнинг Республика танлови ғолиби Дилфуза Ғаниеванинг эътирофича, синфда ўқувчиларнинг мустақил ва ижодий фаолиятлари ҳукмронлик қилмас экан, бу ерда уларнинг фаол иштироки ҳақида гап, тўлақонли ўзлаштиришлари ҳақида ҳам гап бўлиши мумкин эмас.

Ўқувчиларни мустақил фикрлашга ўргатишнинг ҳам назарий, ҳам амалий аҳамияти мавжуд. Мустақил фикрлаш кўникмасига эга бўлган ўқувчининг билими кенг ва чуқур, пишиқ ва барқарор бўлади. Бундай ўқувчилар билимларини турли шароитларда амалиётга қўллай оладиган бўлишади. Мустақил ишлар туркумига қуйидагиларни киритиш мумкин:

- ўқувчиларнинг ақлий-иродавий, жисмоний кучларини талаб этадиган ишлар;
- муайян билимларни эгаллаш билан боғлиқ ишлар;
- бевосита амалий топшириқларни бажаришга йўналтирилган ишлар;
- муаммоли вазифтни ҳис этиш ва уни бартараф қилиш билан боғлиқ ишлар;
- топшириқ ёки вазифани бажариш жараёнида ижодий ёндашишни талаб қиладиган ишлар;

¹ Капустин Н.П. Педагогические технологии адаптивной школы. – М.: АCADEMIA, 2001? с/29

Мақсадига кўра эса мустақил ишларни қуйидагича ажратиш мумкин бўлади:

1. Янги билмларни ўзлаштиришни кўзда тутадиган мустақил ишлар.
2. Олинган билимларни амалиётга татбиқ қилиш билан боғлиқ мустақил ишлар.
3. Такрорлаш билан алоқадор бўлган мустақил ишлар.
4. Ўқувчиларнинг олган билимлари, эгаллаган кўникма ва малакаларини текшириш, назорат қилиш учун қўлланадиган мустақил ишлар.

В.П.Стрезокосин мустақил ишларнинг қуйидаги турларни кўрсатади:

1. Дарсликлар билан ишлаш.
2. Маълумотнома характеридаги адабиётлар билан ишлаш.
3. Мисоллар устида ишлаш ва уларни қиёслаш.
4. Ўқув машқларини бажариш.
5. Иншо ва баёнлар ёзиш.
6. Ҳар хил чизма, жадвал ва расмлардан фойдаланиш билан боғлиқ бўлган мустақил ишлар.

Ўқитувчининг ўз дарси олдига қўйган мақсади, таълим муассасасининг белгилаган вазифасига кўра таълим муаммоли ёки оддий – муаммосиз бўлиши мумкин. Ўқувчиларнинг ижодий тафаккурини ривожлантиришни асосий мақсад қилиб олган педагогик жамоа, уларнинг ижодкорлигига йўл излаётган ўқитувчилар муаммоли таълимни четлаб ўтишолмайди. Муаммоли таълимни танлаган ўқитувчи ҳам, педагогик жамоа ҳам ўз олдига қўйган мақсад ва вазифаларни тўғри ва самарали ҳал этиши мумкин.

Шундай экан, биз дастлаб бир саволни ўртага қўйишимиз ва унга жавоб излашимиз керак бўлади. Табиийки бу савол «Муаммоли таълим деганда нимани тушунамиз? Унинг моҳияти нимадан иборат?» тарзида шаклланади.

Дастлаб, муаммолилик тушунчасининг ўқув жараёнининг тузилишига, ўрганилаётган материалнинг мазмунига, ўқувчиларнинг ўқув-билув жараёнларини ташкил этиш усулларига, бу жараёнларни бошқаришга дахлдор эканлигини таъкидлаш жоиз. Бу нарса ўқувчиларга ўтиладиган дарснинг ўзини ҳам, улар олиши лоҳим бўлган билим, эгаллашлари лозим бўлган кўникма ва малакаларни ҳам қамраб олади.

Ўқитувчи кўлга киритадиган ютуқ, унинг педагогик фаолиятидаги юксак самара кўп жиҳатдан муаммоли таълим жараёнини ташкил этиш назариясининг мазмуни ва моҳиятини нечоғлик англаб етганига, таълим методлари, техник воситаларини қанчалик ўзлаштирганига, олган назарий билимлари ва ўзи тўплаган тажрибаларни амалиётга қанчалик узвий ва тизимли тарзда татбиқ этишга боғлиқ. Ўқитувчининг юксак назарий тайёргарлиги, ўз соҳасидаги фан асосларини пухта билиши, айти пайтда педагогика нраҳарияси ва тарихидаги асосий кашфиёт ва қонуниятларни пухта эгаллаганлиги, методика соҳасидаги янгиликлар ичида яшаши муҳим омиллар қаторида туради. Лекин булар силсиласида дарс жараёнининг ўзини алоҳида таъкидлаш жоиз. Чунки дарс ўқитувчининг борлигини намоён қиладиган жараён. Худди шу жараёнда ўқитувчи ўзининг бутун маҳоратини намоён қилиши, ўқитувчилкнинг санъаткорлик даражасидаги касб эканлигини амалда кўрсатиши ёки унинг аксига эришиши мумкин. Яхши ўқитувчининг дарси бир соатлик спектаклга айланади. Бунинг натижасида эса бутун синф шу фанга нисбатан айрича меҳр ва муҳаббат билан қарайдиган бўлади. Кўплаб ўқув предметларининг ўқувчилар томонидан «яхши кўриб қолинишига» айнан ўқитувчилар сабабчи эканлигини тасдиқловчи мисоллар жуда кўп..

2. Муаммоли таълимнинг назарий асослари.

Бугун жамиятимиз олдидаги асосий вазифа – баркамол авлодни тарбиялаб етиштиришдан иборат. Баркамолликнинг белгиси нимада? Бу дастлаб, ёш авлоддаги фикрлаш қобилиятининг даражалари орқали белгиланади. Агар уларда юқори даражадаги фикрлаш қобилиятлари шаклланган бўлса, демак, мақсад амалга ошган бўлади. Бунинг асосий белгилари эркин ва ижодий фикрлашда намоён бўлади.

Муаммоли таълимнинг методлар тизими. Бу ҳақда М.Н.Скаткин ва И.Я.Лернерлар таснифи маълум ва машҳурдир. Уларга кўра:

- 1) Тушунтирувчи - иллюстрацияли;
- 2) Репродуктив;
- 3) Муаммоли баён;
- 4) Қисман изланувчилик;
- 5) Тадқиқотчилик усуллари мавжуд.

Муаммоли таълимга асосланган дарсларнинг таркиби:

- 1) ўқувчиларнинг олдин олган билимларини фаоллаштириш;

- 2) Янги билимлар ва ҳаракат усулларини эгаллаш;
- 3) улардаги кўникма ва малакаларни шакллантиришдан иборат бўлиши мумкин.

Муаммоли дарс кўрсаткичларининг энг асосийси унда изланувчилик элементининг мавжуд бўлиши билан белгиланади. Демак, айти шу қисм муаммоли дарснинг асосий ички бўғинини ташкил этади. У:

- 1) муаммоли вазиятни юзага келтириш ва муаммонинг кўйилишини таъминлайди;
- 2) тахминларни олға суриш ва гипотезани асослашни тақазо этади;
- 3) гипотезани исботлайди;
- 4) муаммони ҳал қилишнинг тўғрилигини тасдиқлашга хизмат қилади.

Буларнинг барчаси ўқувчиларнинг мустақил фикрлашига, ҳар бир адабий ҳодисага нисбатан ижодкорлик билан ёндошишларига имконият яратади. «Ҳар бир дарсда пайдо бўлган муаммоли вазият ўқувчиларда асарни бир бутун таҳлил қилишда фикрни фаоллаштиради, узлуксиз таҳлилни юзага келтиради. Муаммоли таҳлилда ўқитувчининг ўртага қўядиган саволидан ташқари, асар юзасидан ўқувчилар ҳам саволлар берадилар. Саволлар асосида қилинадиган таҳлилнинг афзаллиги шундаки, биринчидан, ўқувчилар таҳлилда қийинчиликни ҳис этадилар ва уларни енгишга ҳаракат қиладилар, иккинчидан, таҳлил бир мақсад томон йўналтирилиб, ўқувчилар умумий масалани ҳал қилишга имконият берадиган йўлни топишга ҳаракат қиладилар. Шу зайдда таҳлилда бир бутунлик ҳам юзага келади»¹.

Муаммонинг тўғри қўйилиши, муаммоли вазиятдан ўз ўрнида фойдаланиш қанчалик муҳим ва аҳамиятли, самарали бўлса, ундан нотўғри фойдаланиш, муаммоли вазият моҳиятини тўла идроек этмаслик шунчалик хато ва зарарлидир².

Буларнинг барчаси адабиёт дарсларининг мазмунни бойитиши, ўқувчи шахсининг маънавий жиҳатдан бойиши, эстетик жиҳатдан сезувчанлигининг, ҳиссиётларининг кучайишига ижобий таъсир кўрсатади.

¹ А. Зуннунов ва бошқалар. Адабиёт ўқитиш методикаси. 118-бет.

² Бу ҳақда қаранг: Адабий таълимда мустақил фикрлашга ўргатиш асослари. – Тошкент, УЗИНКОМЦЕНТР, 2003, 55-бет.

Адабиёт дарсларида кўргазмалилик

Ян Амос Коменскийнинг таъкидлашича, «Мумкин бўлган ҳамма нарса туйғуларнинг ҳис этилиши учун етказилиши керак»¹.

Бошқа бир йирик педагог К.Д.Ушинский эса шундай ёзади:

«Бола хотирасида ниманидар ўрнаб қолишини истаган педагог имкони борича кўпроқ сезги органлари: кўз, қулоғ, товуш, мускул ҳаракатлари туйғуси, ҳатто, мумкин бўлса, ҳидлаш ва таъм билиш ҳам эслаб қолишда иштирок этиши ҳақида қайғуриши керак»².

Адабиёт дарсларида кўргазмалиликнинг яна бир тури харита-схемалар бўлиши мумкин. Хусусан, Ўрхун – Енисей обидалари, Маҳмуд Қошғарий, Алишер Навоий, Заҳириддин Муҳаммад Бобур, Мунис, Огаҳий, Муқимий, Фурғат, Ҳамза Ҳакимзода Ниёзий сингари шоир ва ёзувчиларнинг ҳаёти ва ижодини ўрганишда бундай харита-схемалардан фойдаланиш катта самара беради.

Масалан, Муқимийнинг ҳаёти ва ижодини ўрганишда адиб борган, асарларида тасвирланган шаҳар ва қишлоқларни кўрсатиб берувчи харита-схемалардан фойдаланиш мумкин. Бунда адибнинг шахсий ҳаёти, айниқса, «Саёхатнома»ларидаги географик номлар асос вазифасини адо этади. Қолаверса, бу йўл билан предметлараро алоқанинг ўзига хос томонларига ҳам рўпара келинадик, бу ҳолат ўқувчиларнинг турли соҳадаги билимларини бир ерга жамлаш, улардан амалда фойдаланиш заруратини юзага чиқаради.

Аслида, умумий ўрта таълим мактаблари ҳамда академик лицейларда ўрганиладиган ҳар бир шоир ва ёзувчининг ижоди ҳақида шундай харита-схемаларни тузиш имконияти мавжуд. Бунда ҳар бир ўқитувчи ўзига яқин бўлган маҳаллий материаллардан ҳам фойдаланса, нур устига нур бўлар эди.

Х.Ш.Яндариевнинг кўрсатишича, харита-схемаларни яратишда «асарларга чизилган иллюстрациялар, биографик материаллар, газета ва журналлардан қирғиб олинган парчалар, нодир ва нашр этилмаган расмлар, мактублар» ва бошқалардан фойдаланиш мумкин. «Карта-схемалар тузишнинг мақсади, дарсларни ранг-баранг қилиш, уни мумкин бўлган даражада тиғизлаштириш, унга ўқувчиларнинг адабий билимларни олишга қизиқишларини ва ижодий фаолликларини ошириш, шундай қилиб, улар меҳнатининг

¹ Коменский Я.А. Великая дидактика. – Изб. Пед. сочинения. В 2-х томах, М.: 1982, - Т.1. стр. 384.

² У ш и н с к и й К.Д. Собр. соч.- М-Л., 1950, - Т.*. – С. 251.

мазмунли ва қувноқ бўлиши учун қўшимча (жумладан, ўлкашуносликка оид) материалларни жалб қилишдан иборат»¹.

Яна бир муҳим ҳолат мавжуд: дарсда, машғулотларда оқ-қора тасвирдан кўра рангли расмлардан фойдаланиш мақсадга мувофиқроқдир². Низомий Ганжавий, Абдурахмон Жомий, Алишер Навоий, Заҳириддин Муҳаммад Бобур асарларига ишланган миниатюраларнинг турли йилларда нашр этилган намуналари бу жиҳатдан бебаҳо манба ва матереал бўла олади.

Ёзувчи ва адибларимизнинг турли даврларда яратилган рангли расмлари, портретлари, оилавий ёки ижодий давралардаги рангли фотосуратлари ҳам ўқувчилар қизиқишига мос ва муносиб бўлади. Рус адабиёти ҳақида гапириб, профессор Е.Н.Колокольцев шундай ёзади: «Портрет жанри ўқувчиларнинг . . . тасаввурларини ойдинлаштиришга ёрдам беради»³. Бунинг натижасида ўқувчиларда адиб шахси ҳақидаги фикр-мулоҳазалари тиниқлашади, уларнинг реал инсоний қиёфасини аниқроқ тасаввур этишади.

¹ Яндарбиев Х.Ш. Карта-схема на уроке литературы. - // Литература в школе, М.: 1983, № 5, С.47.

² Воронина А.И. О роли иллюстрирования в освоении орфографии и пунктуации. - – Русский язык в школе. – 2001, № 1, с.36-37.

³ Колокольцев Е.Н. Портрет на уроках литературы. - // Литература в школе, 2006, № 6, с.6. (6-12)

Адабиёт дарсларида ўқувчиларнинг оғзаки ва ёзма нутқини ўстириш

Адабиёт дарслари ўқувчиларнинг оғзаки ва ёзма нутқларини ўстиришда беқиёс катта имкониятларга эга. Бу ерда адабий ўқиш, ифодали ўқиш, матнни изоҳлаш, ёд олиш, қайта ҳикоялаш, матннинг режасини тузиш, асарнинг ажратиб олинган алоҳида бир қисми, номланмаган асарлар (хусусан, классик адабиётимиздаги лирик асарлар)га сарлавҳа топиш, асар муаллифи ёки қаҳрамонларга мактублар ёзиш, адабий асар ёки адабий-танқидий мақолаларга тақриз ёзиш сингари бир-бирига ўхшамайдиган иш турлари мавжуд.

Иншо ёзиш ўқув фаолиятидаги энг қийин нуқталардан биридир. Иншо жуда узок ва мураккаб тайёргарлик ва тажрибаларни талаб қиладиган ижодий жараёндир. Иншо ёзиш учун нималар талаб қилинади?

Бунинг биринчи асоси муайян адабий-бадий материални ўқиш, англаш ва унинг асосий моҳиятини, факт ва ҳодисаларини пухта ўзлаштириш билан боғлиқ. Ниҳоят, мана шу ўзлаштирилган адабий факт ва ҳодисаларнинг қайта ифодаси, ўқувчининг мушоҳадаси билан тўлдирилган ва унинг онгида қайта ишланган шаклда и н ш о шаклига келади.

Ўқувчилар ўз тажрибаларида диктант, баён сингари ёзма иш турлари билан яхши таниш бўлишади. Бу тажрибалар уларга бошланғич синфларданок яхши маълум. Юқори синфларда уларга бундай ёзма ишларнинг и ж о д и й топшириқли турларини кўпроқ бериш мақсадга мувофиқ бўлади. Буларнинг орасида ўқувчининг ўзи мустақил тарзда давом эттирадиган баён турлари ўзига хос ўрин тутаяди.

Унинг асосий моҳияти шундан иборатки, ўқувчига муайян бир матн тавсия этилади. Бу матн тугалланмаганлиги билан ўзига хослик касб этади. Матннинг асосий хусусияти шундаки, унда муайян типдаги фикр (тасвир, тавсиф, ҳикоя) бошлаб берилади. Бу фикр ўқувчининг қизиқишларини, диққат-эътиборини ўзига тортгунга қадар (матн мазмунига кўра бир-икки, баъзан беш-олтитагача гап доирасида) давом эттирилади ва худди шу ерда тўхтатилади (узиб қўйилади). Уни давом эттириш ва яқунлаш ўқувчининг ўзига топширилади. Демак, «воқеалар»ни давом эттириш, ривожлантириш ва уларни ўзаро боғлаш, шулар асосида

мантикий бир ечим ва якунга келиш ўқувчининг ўзига қолади. Худди мана шу жараёнда ўқувчининг бевосита ўзига, унинг индивидуаллигига хос бўлган барча жиҳатлар: ижодкорлик, дунёқарашнинг кенглиги, мантикийлик, сўзни ҳис этиш ва ҳис этилган ҳодиса ва ҳолатларга мос келадиган сўзларни ўз ўрнида қўллай олиш тўлиғича намоён бўлади. Тажрибаларнинг кўрсатишича, машқдан машққа ўтган сари бундай ижодий ишларнинг натижалари анча сезиларли ва жиддий бўлиб боради. Бунинг айрим намуналарини тавсия этишимиз мумкин. Ўқитувчилар бу намунага қараб истаганча эркин ва ижодий ёндошишлари мумкин:

Иншони ёзишга тайёргарлик ва уни ўтказиш қанчалик муҳим бўлса, уни таҳлил қилиш, хатолар устида ишлаш ва баҳолаш ҳам шунчалик катта педагогик аҳамиятга моликдир. Таълим босқичларида ёзма ишларни, жумладан, иншоларни таҳлил қилишнинг ҳозирги аҳволи, афсуски, кўп жойларда бир мунча ўзгартишга, такомиллаштиришга муҳтождир: «баъзан унинг ўтказиб юборилиши, нотўғри муносабат билдириш, хатоларни тузатишда касб маҳоратининг етишмаслиги, кўпинча хатоларни тузатишда, оғзаки тузатишлар ва тақризлар ёзишда бир хилликнинг етишмаслиги»¹ кузатилади.

Иншоларни баҳолашда бир қатор мезонлар амал қилади. Булар орасида энг муҳимлари сифатида ёзма нутқнинг тўғрилиги, равонлиги, мавзуга мутаносиблик даражаси, ифоданинг аниқлиги ва ҳаққонийлиги, мантикийлиги, таъсирчанлиги, бойлигини кўрсатиш мумкин.

Хатолар устида ишлаш билан боғлиқ фикрларда мутахассисларнинг иккига ажралганини кўриш мумкин: бир гуруҳ методистлар ўқувчи иншосидаги бирорта ҳам хато эътибордан четда қолмаслигини мақсадга мувофиқ деб билишса, бошқалари кўпчиликда учрайдиган, асосий хатолар устидагина тўхталиб, майда хатолар устида тўхташни шарт эмас, деб ҳисоблашади. Буни агар ўқувчининг ҳар бир хатоси кўрсатиб борилаверса, унинг ўзига бўлган ишончи бутунлай йўқолиб кетиши мумкинлиги билан изоҳлашади. Демак, бундай ишларни амалга оширишда ҳам меъёрга амал қилиш энг тўғри йўл бўлади.

Д.Қуронов: «Бадий асарни у яратилган давр воқелигига боғлаб қуйишлик унга ноижодий ёндашишнинг натижасидир.

¹ Арефьева С.А. Проверка сочинения учащихся. – Русский язык в школе. – 2001, № 1, с.7.

Ҳолбуки, бадий коммуникациянинг якунловчи босқичи – асарнинг ўқилиши ва уқилиши ҳам том маънодаги ижодий жараёндир. Ўқувчининг диққат эътибори асар бадий воқелигининг реал воқеликка нечоғли мослигига эмас, унинг замиридаги МАЪНОга қаратилиши лозим. Ўқувчи ўз воқелигидан кечиб бадий асар воқелигида тўлақонли яшасагина ижод онларидаги санъаткорга руҳан яқинлашади, шундагина ўша санъаткор МАЪНО воситасида англаган оламу одам **моҳияти** унга очилиши мумкин бўлади. МАЪНОнинг «скелети» бўлмиш моҳият ўзгармас табиатга эгадирки, унинг воситасида ўқувчи ўз замонасини, замондошларини, ўзини теранроқ идрок этади»¹.

¹ Јуронов Д. «Адабиёт надир» ёки Чўлпоннинг мангу саволи. Адабий-танқидий мақолалар.- Т.: «Zarqalam», 2006,38-39-бетлар

Фойдаланилган адабиётлар рўйхати

1. Баркамол авлод-Ўзбекистон тараққиётининг пойдевори. Президент Ислом Каримовнинг IX сессиясида сўзлаган нутқи. 1997-йил 29-август. Тошкент. Шарқ. 1997.
2. Каримов И. Ўзбекистон XX1 асрга интилмоқда. Биринчи чақириқ Ўзбекистон Республикаси Олий Мажлисининг ўн тўртинчи сессиясидаги маъруза. 1999 йил 14 апрель. Тошкент, «Ўзбекистон», 1999, 24 бет.
3. Каримов И. Тарихий хотирасиз келажак йўқ. - / Биз келажакимизни ўз қўлимиз билан қураимиз. Т.7. – Т.: «Ўзбекистон», 1999, 133-бет (мақола 132 – 154-бетларда)
4. Каримов И. Тарихий хотирасиз келажак йўқ. Тарихчи олим ва журналистлар билан суҳбат. – Биз келажакимизни ўз қўлимиз билан қураимиз. Т.7.- Тошкент, «Ўзбекистон», 1999, 149-бет.
5. Каримов И.А. Бунёдкорлик йўлидан, Тошкент "Ўзбекистон", 1996 йил 332 - бет.
1. И.А.Каримов. Баркамол авлод - Ўзбекистон тараққиётининг пойдевори.- Т.: Шарқ матбаа концерни. 1997 й.
2. И.А.Каримов. Ватан равнақи учун ҳар биримиз маъсулмиз.Т.: «Ўзбекистон» 2001й. 9-жилд.
3. «Таълим тўғрисида» Ўзбекистон Республикаси қонуни. 11-модда.
Ислом Каримов. Ўзбекистон XX1 асрга интилмоқда. Биринчи чақириқ Ўзбекистон Республикаси Олий Мажлисининг ўн тўртинчи сессиясидаги маъруза. 1999 йил 14 апрель. Тошкент, «Ўзбекистон», 1999, 24 бет.
3. Абдулла Авлоний. Танланган асарлар. 2 жилдлик. 2-жилд, Пандлар, ибратлар, набийлар ҳаёти, драмалар, мақолалар, саёхат хотиралари.. Тўпловчи ва нашрга тайёрловчи Б.Қосимов. – Тошкент, Маъавият, 1998. 9-бет.
4. А.АбдуҚафуров. Буюк бешлик сабоқлари. Мақолалар. - Тошкент, ў.Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1995, 58-59-бетлар.
5. Абу Али ибн Сино. Шеърлар ва тиббий дoston. Тузувчи Абдусодиқ Ирисов. – Тошкент, 1981, 51-бет.

6. Абу Али ибн Сино. Тиб қонунлари. Уч жилдлик сайланма. 1 жилд. Тошкент, Абдулла Қодирий номидаги халқ мероси нашриёти, 1994 йил, 90-бет.
7. Абу Али ибн Сино. Тиб қонунлари. Уч жилдлик сайланма. 2 жилд. Тошкент, Абдулла Қодирий номидаги халқ мероси нашриёти, 1994 йил, 21-бет.
8. Абу Райҳон Беруний. Ўйлар, ҳикматлар, нақллар, шеърлар. Тўпловчи ва нашрга тайёрловчи А.Ирисов, - Т.: Ёш гвардия, 1973,22-бет.
9. Адабиёт назарияси, Икки томлик, биринчи том, Адабий асар,Тошкент, фан, 1978, 67-бет.
10. Азизхўжаева Н.Н. Педагогик технология ва педагогик маҳорат. – Тошкент, 2003.
11. Айзерман Л. Пяťдесять лет спустя. Статья первая. - // Литература в школе, 2006, № 6, с.25-28.
12. Алишер Навоий асарлари тилининг изоҳли луқати.Тўрт томлик. I. – Т.: Фан, 1983.
13. Алишер Навоий асарлари тилининг изоҳли луқати.Тўрт томлик.II т. – Т.: Фан, 1983.
14. Алишер Навоий асарлари тилининг изоҳли луқати.Тўрт томлик. III т. – Т.: Фан, 1984;
15. Алишер Навоий асарлари тилининг изоҳли луқати.Тўрт томлик.IV т. – Т.: Фан, 1985.
16. Алишер Навоий. Ўлооти Паҳлавон Муҳаммад. – Мукаммал асарлар тўплами, Ўйгирма томлик, Ун бешинчи том., Тошкент, Фан, 1999,111-бет.
17. Алишер Навоий. Мажолис ун-нафоис.- . – Мукаммал асарлар тўплами, Ўйгирма томлик, Ун учинчи том., Тошкент, Фан, 1997163-бет.
18. Алишер Навоий «Маҳбуб ул қулуб», «Муншоат», «Вақфия» Ўн беш томлик. Т.: 1966. 22-бет.
19. Алишер Навоий. Маҳбуб ул-қулуб.- . – Мукаммал асарлар тўплами, Ўйгирма томлик, Ун тўртинчи том., Тошкент, Фан, 1998,28-бет.
20. Атоулло Ҳусайний, Бадоеъ ус-саноеъ... Тошкент, 1990
21. Ахлоқ одобга оид ҳдис намуналари. – Т.: Фан, 1990,32-бет.
22. Аҳмедов С. Адабиёт дарсларида эпик жанрларни ўрганиш. Адабиёт ўқитувчиларига ёрдам. – Т.: Ўқитувчи, 1986, - 92 б.

23. Ахмедов Қ. Ў.Ў Ниёзийнинг «Бой ила хизматчи» драмасини ўрганиш. – Т.: 1968
24. Баракаев Р.Ўзбек болалар адабиёти ва Абдулла Авлоний ижоди. Тошкент, Фан, 2004.78-бет.
25. Т.Бобоев. Адабиётшунослик асослари. – Тошкент, Ўзбекистон, 2002.
26. Бобоев Т. Шеър илми таълими. Тошкент, Ўқитувчи, 1996.
27. Бобометов С. Аруз вазнидаги шеърини асарларни имфодали ўқиш - // Тил ва адабиёт таълими. 1992, 2-сон.
28. Богданова О. Ю., Леонов С. А., Чертов В. Ф. Методика преподавания литературы. Под редакцией О.Ю. Богдановой. Учебник для студентов пед. вузов. М.: Издательский центр «Академия», 2-е издание, стереотипное, 2002, - с.136.
29. Болтабоев Ў. Профессор Фитратнинг назарий қўлланмаси. - // А.Фитрат. Адабиёт қоидалари. Адабиёт муаллимлари ҳам адабиёт ҳаваслилари учун. Нашрга тайёрловчи, сўз бошит ва изохлар муаллифи Ў.Болтабоев. – Т.: Ўқитувчи, 1995, 3-19-бетлар.
30. Голубков В.В. «Адабиёт ўқитиш методикаси» М.: 1938 й.
31. Долимов С., Убайдуллаев Х. «Адабий ўқиш методикаси» Ўқув.пед.давнашр Т.: 1952 й.
32. Долимов С., Убайдуллаев Ў., Ахмедов Қ. Адабиёт ўқитиш методикаси, - Т.: Ўқитувчи, 1967, 239-бет.
33. Голубков В.В. «Адабиёт ўқитиш методикаси» М.: 1938 й.
34. Долимов С., Убайдуллаев Х. «Адабий ўқиш методикаси» Ўқув.пед.давнашр Т.: 1952 й.
35. Долимов С., Убайдуллаев Ў. «Адабий ўқиш методикаси», Тошкент, 1952
36. Дўстқораев Б. Махмудхўжа Бехбудий – таълим ислохотчиси. - // Til va adabiyot ta'limi, 2005, 4-son, 94-bet.
37. Есин А.Б. Принципы и приемы анализа литературного произведения. Учебное пособие. — М.: Флинта, Наука, 1998, с. 191.
38. Жалилов Б., Шарипова М. Мактабда драматик асарларни ўрганиш. Ўқитувчилар учун методик қўлланма.- Т.: Ўқитувчи, 1992, - 72 б.
39. Жамол Камол. Лирика. - // Адабиёт назарияси. Икки томлик, II том, Адабий-тарихий жараён, Тошкент, Фан, 1979, 237-238-бетлар.
40. Жўраев К. Мактабда Ойбекнинг ҳаёти ва ижодини ўрганиш.- Т.: Ўқитувчи, 1974.

41. Зиёдуллаева Н.Ш. Ўзбек адабиётшунослигида ижодкор биография-сини ўрганиш муаммолари (А.Қаҳҳор ҳаёти ва ижоди асосида), фил. фан номз. дисс авт – Т.: 2000, - 26 б.
42. Зуннунов А.С. «Ўзбек адабиёти методикаси тарихидан очерклар» Т.: «Ўқитувчи» 1973.
43. Зуннунов А.З., Ҳотамов Н., Эсонов Ж., Иброҳимов А. Адабиёт ўқитиш методикаси Т.: «Ўқитувчи» , 1992 й.
44. **Зуннунов А.**, Алиев А. Адабиётни бошқа ижтимоий фанларга боғлаб ўрганиш. –Тошкент, "Ўқитувчи" 1982 йил.
45. Зуннунов А. Педагогик тадқиқот методикаси, Тошкент, 2000 й.
46. Зуннунов А., Ҳотамов Н. Адабиёт назариясидан қўлланма. Ўрта мактабларнинг юқори синф ўқувчилари учун. – Т.: Ўқитувчи, 1978.
47. Зуннунов А. Ўзбек адабиёти методикаси тарихидан очерклар. Ўқитувчилар учун қўлланма. – Т.: Ўқитувчи, 1973, 160 б
48. Исматов С. Мактабда Абдулла Қаҳҳорнинг ҳаёти ва ижодини ўрганиш.
49. Исҳоқов Ё. Сўз санъати сўзлиги. Т.: Зарқалам, 2006.
50. Исҳоқов Ф. Мактабда Гулханий адабий меросининг ўрганилиши. – Т.: Ўқитувчи, 1983.
51. Йўлдошев Қ. Ўқитувчи китоби. 7-синф «Ўзбек адабиёти» дарслик-мажмуаси юзасидан Методик қўлланма.- Т.: Ўқитувчи, 1997.
52. Йўлдошев Қ., Мадиев О, Л.Абдурахмонов. «Адабиёт ўқитиш методикаси» Т.: «Ўқитувчи» 1999 й.
53. Йўлдошев Қ. Адабиёт ўқитишнинг илмий назарий асослари. Тошкент. "Ўқитувчи", 1996 йил.
54. Йўлдошев Қ. «Алпомиш» талқинлари ёки досто бадиияти ҳамда миллат маънавияти ҳақида айрим фикрлар. – Т.: «Маънавият», 2002.
55. Йўлдошев Қ. «Адабий сабоқлар. 8». Умумтаълим мактабларининг 8-синф «Адабиёт» дарслиги учун методик қўлланма. – Т.: Шарқ, 2004.
56. Каримов Н., Мамажонов С., Назаров Б., Норматов У. Шарафиддинов О. XX аср ўзбек адабиёти, Тошкент, Ўқитувчи, 1999, 147-бет.
57. Каримов Н., Назаров Б., Норматов У. XX аср ўзбек адабиёти, Тошкент, Ўқитувчи, 2002, 147-бет.

58. Кошғарий Маҳмуд. Туркий сўзлар девони (Девону луғот ит-турк), Уч томлик, I том, Таржимон ва нашрга тайёрловчи С.М.Муталлибов, - Тошкент, Фан, 1960.
59. Ксензова Г.Ю. Инновационные технологии обучения и воспитания школьников. М.:Педагогическое общество России, 2005.
60. Лесохина Л.Н. Нравственное развитие учащихся в процессе изучения литературы.- Сб. Искусство анализа художественного произведения. М.: Просвещение, 1971, с. 124.
61. Мактабда Огаҳий ижодини ўрганиш. Муаллифлар Қ.Султонова, Н.Мадаминова. – Т.: 2003.
62. Методика преподавания литературы. М.Просвещение 1985 г. 57 стр.
63. Мирқосимова М. Ўқувчиларда адабий таҳлил малакасини шакллантириш ва такомиллаштириш асослари.- Тошкент, Фан, 2006. Навоий асарлари луғати. Тузувчилар: П.Шамсиев, С.Иброҳимов. Т.: ў.Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1995.
64. М- Н, Османов. Синтаксическая структура бейта /на примере «Дивана» Хафиза/.- Проблемы восточного стихосложения. М.: «Наука». 1973. стр, 60-67.
65. Очиллов М. Янги педагогик технологиялар. Қарши, Насаф, 2000.
66. Пирназаров М. Мактабда Уйғуннинг ҳаёти ва ижодини ўрганиш.- Т.: Ўқитувчи, 1972.
67. Расулов А. Танқид, Талқин, Баҳолаш. – Тошкент,Фан , 2006, 13-бет.
68. Рафиев А., Ғуломова Н. «Она тили ва адабиёт». Тошкент. 2002.
69. Раҳмонов В. Ўзбек классик адабиёти асарлари учун қисқача луқат. – Т.: Ўқитувчи, 1983
70. Рыбникова М. А. Очерки по методике литературного чтения. – М., 1985. – С. 58.
71. Рустамов А. Сўз хусусида сўз. – Т.: Ёш гвардия, 1987, 39-42-бетлар
72. Саидносирова С. Ойбегим менинг. Хотиралар. Тошкент, Шарқ , 1994., 20-бет
73. Сайидахмедов Н. Янги педагогик технологиялар. Тошкент, Молия, 2003.

74. Сафо Матжон. Мактабда адабиётдагн мустақил ишлар. – Т.: Ўқитувчи, 1996, 19-бет.
75. Сафо Матжон. Китоб ўқишни биласизми? – Т.: Ўқитувчи, 1993, 4-бет.
76. Сирожиддин Саййид. Қалдирғочларга бер айвонларингни. Тошкент, Шарқ, 2005, 9-10-бетлар.
77. Степанов Г.В. Содержательный и формальный аспекты в литературно-критическом анализе художественного произведения. – Язык и стиль писателя в литературно-критическом анализе художественного произведения. – Кшинева, «Штиинца Кишинева», 1977, с.3. (Мақола 3-12-бетларда)
78. Тўхлиев Б., Саримсоқов Б. «Адабиёт» Академик лицейлар учун ўқув дастури. Тошкент, 2000.
79. Умумий ўрта таълимнинг ДТС ва ўқув дастури. Таълим тараққиёти ахборотномаси. Тошкент, Шарқ, 1999, 1-махсус сон
80. Умумий ўрта таълим, АЛ ва КХК нинг дарсликлари.
81. Фаробий. Афлотун қонунлари моҳияти.- // Фозил одамлар шаҳри. Т.: Халқ мероси нашриёти, 1993, 23-бет.
82. Фаробий. Фозил шаҳар одамлари қарашлари.- .- // Фозил одамлар шаҳри. Т.: Халқ мероси нашриёти, 1993, 159-160-бетлар..
83. Фаробий. Шеър санъати. Арабчадан таржима, изоҳ ва муқаддималар муаллифи А.Ирисов.- Т.: Адабиёт ва санъат нашриёти, 1979, 15-16-бетлар.
84. М. Хайруллаев «Фаробий руҳий процесслар ва таълим-тарбия тўғрисида». Т.: 1967 й. 87-бет.
85. Черкезова М.В. В поисках новых подходов к созданию учебников по литературе. На материале учебников по русской литературе для национальной школы. - // Литература в школе, 2006, № 5, с.23. (23-27)
86. Шарафиддинов О. Истеъдод жилолалари. – Тошкент, Фафур Гулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1976, 150-бет.
87. Элбек. Танланган асарлар.- Т.: Шароқ, 1999, 260-бет.
88. Ўзбек шоирлари баёзи. Дилшод. Анбар отин. Тузувчи ва сўзбоши муаллифи М.Қодирова. – Т.:Фан, 1994.
89. ЎЗМЭ, Т.: «Ўзбекистон миллий энциклопедияси», 2003, 5-жилд.
90. Қосимов Б. Оқ тонглари орулаган шоир. – Абдулла Авлоний. Танланган асарлар. 2 жилдлик. 1-жилд, Шеърлар,

ибратлар. Тўпловчи, нашрга тайёрловчи ва сўзбоши муаллифи Б.Қосимов. – Тошкет, Маъавият, 1998. 5-бет.

91. Қосимова К. 5-синфда лугат устида ишлаш. – Т.: Ўқитувчи, 1971.

92. Куронов Д. «Адабиёт надир» ёки Чўлпоннинг мангу саволи. Адабий-танқидий мақолалар. 39-бет.

93. Куронов Д. Адабиётшуносликка кириш. Тошкент, А. Қодирий номидаги халқ мероси нашриёти. 2004.

94. Ҳайитметов А. Адабий меросимиз уфқлари. –Т.: Ўқитувчи, 1997.

95. Темурийлар даври ўзбек адабиёти. – Т.: Фан, 1996.

96. Ҳаққул Иброҳим. Ким нимага таянади? Адабий суҳбатлар. – Тошкент, Зарқалам, 2006.

97. Ҳожиаҳмедов А. Мактабда аруз вазнини ўрганиш. – Т.: Ўқитувчи, 1978.

98. Ҳожиаҳмедов А. Шеър санъаталарини биласизми? .– Т.: Шарқ, 1999.

99. Ҳ.Ҳомидий. Кўҳна Шарқ дарғалари. Бадиий-илмий лавҳалар. – Т.: Шарқ, 1999, 28-бет.

100. Ҳусанбоева Қ. Адабий таълимда мустақил фикрлашга ўргатиш асослари. Тошкент. «Ўзимкомцентр, 2003, 48-69-бетлар.

101. N. Karimov., U.Normanov. Adabiyot 5-sinf uchun darslik.-majmua. - Т.: О'қитувчи, 2000, 352 bet.

102. N. Karimov., B.Nazarov, U.Normanov, Q.Yo'ldoshev. Adabiyot: umumiy o'rta ta'lim maktablarining 11-sinfi uchun darslik.- Т.: О'қитувчи, 2004.- 384 bet.

103. N. Karimov., U.Normatov. Adabiyot 5-sinf uchun darslik.-majmua. - Т.: О'қитувчи, 2000, 352 bet.